

நிறம் டாக்டர் ஒறவு

நீலேதா எதயாயன்

நிறம் மாறும் உறவு

நிவேதா உதயராயன்

କର୍ଣ୍ଣ ଓ ମନ୍ଦିର ପାତ୍ରବି

ଶେଷାଶ୍ୱମ୍ଭୁ ଓ ରାଜାବିହୀନ

நிறம் மாறும் உறவு

Digitized by srujanika@gmail.com

நிவேதா உதயராயன்

நிறம் மாறும் உறவு

நிவேதா உதயராயன்

முதல் பதிப்பு: டிசம்பர் 2013

வெளியீடு: கீரின் புக்ஸ்
8A, அழகிரி நகர் 4வது தெரு,
லக்ஷ்மிபுரம்,
வடபழனி, சென்னை

அட்டைப்படம்: சப்தா உதயன்

© ஆசிரியருக்கு

விலை: RS 100

நூல் தயாரிப்புப் பற்றிய தொடர்புகளுக்கு:
தமிழ்நாடு: +91 97892 34295
கனடா: +1 64789 63036

Niram Maarum Uravu

Nivetha Uthayarajan

First Published: December 2013

by Green Books

8A, Azhagiri Nagar 4-th st
Lakshmpuram
Vadapalani
Chennai - 26

© Author

Price : RS 100

நவோ இதயாயன்

சிறுவயதில் இருந்தே வாசிப்பதில் ஆர்வம் கொண்டு அனைத்து விதமான நால்களையும் வாசித்துமட்டும் கொண்டிருந்த இவருக்கு, 2012 ஒகஸ்ட் மாதம் யாழ் இணையத்தில் இணைந்துகொள்ளும் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது. முன்பு கவிதைகள், கட்டுரைகள், நாடகங்கள் எனப் பலவற்றை எழுதியிருந்தாலும் இவரது முதல் கதை யாழ் இணையத்திலேயே வெளிவந்தது.

இணையத்தள வாசகர்களின் ஊக்கத்தினால் தொடர்ந்து பல கதைகளையும் கட்டுரைகளையும் எழுத முடிந்தது. ‘வரலாற்றைத் தொலைத்த தமிழர்’ என்னும் தலைப்பில் தமிழரின் தொன்மை பற்றி ஆய்வுக் கட்டுரை ஒன்றை எழுதியுள்ள இவரது இரண்டாவது சிறுகதைத் தொகுப்பே நிறம் மாறும் உறவு என்னும் இந்நால்.

யதார்த்த வாழ்வில் தன் அனுபவங்களையும், நாளாந்த வாழ்வில் அயலில் கண்டும் கேட்ட வாழ்வியலையும் சிறுகதைகள் ஆக்கியுள்ளார். இனுவில் என்னும் ஊரைப் பிறப்பிடமாகக் கொண்ட இவர், 1985 இல் புலம்பெயர்ந்து பதினெட்டு ஆண்டுகள் யேர்மனியிலும் கடந்த பத்து ஆண்டுகளாக பிரித்தானியாவிலும் வாழ்ந்து வருகிறார்.

கால் நாயும் உரை

வினாக்கள் மற்றும் பதில்கள்

ஏதென்ற பதிலைப் பிரசம்பர் 2013

நெடுஞ்செழியே வினாக்கள்
அதை அங்கீர்ணமாக எடுத்து விடுதல்
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள்

நெடுஞ்செழியே வினாக்கள்
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள்

நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதைப்
ஏதென்ற பதிலைப் பிரசம்பர் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை

நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை

நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை
நெடுஞ்செழியே வினாக்கள் எடுத்து விடுவதை

55-100

நெடுஞ்செழியே

1

கதை

நீங்கள் கழச்சிட்டுத் தாங்கோ

நூன் வெளிநாடு வந்து பதினெந்து வருடமாச்சு.

இத்தனை நாள் அம்மா சகோதரங்கள் என்று ஊரிப்பட்ட பிரச்சனை. மூன்று தங்கைகளுடனும் ஒரு பொறுப்பில்லாத ஊதாரி அண்ணனுடனும் பிறந்தால் இப்பிடித்தான். வயதும் முப்பத்தஞ்சு ஆச்ச. நானும் அண்ணன் மாதிரி இருந்திருந்தால் எப்பவோ குழந்தை குட்டி பெற்று சந்தோசமா இருந்திருப்பன். ஆனால் என்னால் முடியேல்லை அண்ணன் மாதிரி பொறுப்பற்று இருக்க. கூடிப் பிறந்தவையை எப்பிடி நடுத்தெருவில் விடுறது. சரி ஒரு மாதிரி எல்லாரையும் கரை சேர்த்தாச்சு. இப்பவாவது அம்மாக்கு என்ற வாழ்க்கையைப் பற்றி ஞாபகம் வந்தது. செல்வன் தனக்குத் தானே நினைத்துக்கொண்டான். செல்வனின் தாயார் இப்போதுதான் அவனின் சாதகத்தைக் கையில் தூக்கியிருக்கிறார்.

அதுவும் சுவிசில் இருக்கும் மகள் சொல்லி. மகள் கூடத் தானாகச் சொல்லவில்லை. வீட்டுக்கு வரும் உறவினர்கள் தமையனைப் பற்றிக் கதைத்து, இனியாவது அவனுக்கு ஒரு கலியாணத்தைக் கட்டி வையுங்கோவன் என்று சொன்னதாலதான். செல்வனுக்கு ஏழில் செவ்வாய். அதுக்கேத்த செவ்வாய்க் குற்றம் உள்ள பெண்ணைத்தான் பாக்கவேணும் என்று தாய்க்கே

கொஞ்சமும் அக்கறை இல்லை. ஆனால் ஊராளின் ஏச்சுக்கும் நாக்குவளைப்புக்கும் முற்றுப் புள்ளி வைக்கவாவது ஒரு கலியாண்ததை செய்து வைக்க வேணும் என எண்ணி பெண் தேட ஆரம்பித்துள்ளார்.இன்று செல்வன் கன நாளின் பின் மகிழ்வோடு நித்திரை விட்டு எழுந்தான். அம்மா நேற்று தொலைபேசியில் அழைத்து இப்பதான் ஒரு செவ்வாய் குற்றம் உள்ள சாதகம் ஒண்டு பொருந்தியிருக்கு. படம் அனுப்புறன். பாத்திட்டுப் பிடிச்சிருந்தால் மேற்கொண்டு கதைக்கிறன் என்று கூறியிருந்தா. பிள்ளையை நீங்கள் பாத்தனீங்கள் தானே அம்மா என்று கேட்டான். ஓம் தம்பி எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு என தாய் கூறியதும் நீங்கள் எனக்குப் பொருத்தமான பெண்ணைத்தானே பாப்பியள் அம்மா அதனால் படம் பாக்க வேணும் எண்டு இல்லை. ஆனால் படத்தை அனுப்பிப் போட்டு மிச்ச அலுவலைப் பாருங்கோ என்றுவிட்டான்.

படம் இன்றுதான் வந்தது. வச்சுக் திரும்பத் திரும்ப எத்தின தரம்தான் பாத்தாலும் பாக்கவேணும் போல இருந்தது. என்ற வாழ்க்கையிலும் ஒரு பெண் வரப் போறாள். நல்ல வடிவான ஆள்ததான். அம்மா நல்லாத்தான் தெரிவு செய்திருக்கிறா. அவனுக்குள் ஏதேதோ கற்பனைகள் உள்ளத்தில் எழுந்தன. ஒருக்கால் தொலைபேசியில் கதைத்தால் என்ன என எண்ணவே எப்படி அம்மாவிடம் கேட்பது. இப்படி அலைகிறான் என அம்மா எண்ணினால் என்னசெய்வது என்றெல்லாம் எண்ணிவிட்டு சரி இருந்ததுதான் இருந்தம். வருமட்டும் பொறுமையா இருப்பது என எண்ணியவாறே தன் ஆசையை அடக்கிக் கொண்டான்.அம்மா நேற்று எடுத்து, பெண்ணுக்கு எழு இலட்சம் காசும் வீடுவளவும் நகையும் போன்னமாம் என்றதும் இவனுக்குக் கோபம் வந்தது. ஏனம்மா சிதனம் கேக்கிறியள் என்று எசியவனை சும்மா இருந்து. சிதனம் வேண்டாம் எண்டால் மாப்பிளைக்கு ஏதும் குறை எண்டுதான் இங்க நினைப்பாங்கள்.

உதில் நீ தலையிடாத என்று கூறிவிட்டா. இவன் அம்மா எனக்கு கூப்பிட ஏலாது. ஏஜென்சி மூலம் தான் கூப்பிட வேணும். சிதனம் வாங்கினால் நாங்கள் தானம்மா கூப்பிட வேண்டும் என்றவுடன் அம்மா அப்ப வீட்டை மட்டும் தாங்கோ, பொம்பிளையை அவையை அனுப்பச் சொல்லிக் கேக்கிறன் என்றவுடன் இவனும் ஓம் என்று கூறி விட்டுவிட்டான்.ஆறு மாதங்கள் பெண் இன்று வருகிறாள். நாளை வருகிறாள் என்று அம்மா சொல்லிக் கொல்லி இவனுக்கு மிஞ்சியது ஏமாற்றம் தான். ஒருவாறு நாளை ஏஜென்சி அனுப்புவதாகக் கூறுகிறான் என்று அம்மா சொன்னது மனதுக்கு நின்மதி தந்தாலும் நாறு வீதம் நம்பிக்கை தர வில்லை. வந்த பிறகுதான் நம்பலாம் என எண்ணிக்கொண்டான்.

என்ன வாழ்க்கை இது நின்மதியா ஒண்டும் செய்ய முடியாமல். நாடு ஒழுங்கா இருந்தாலாவது உடன் போய் கலியானம் கட்டிக்கொண்டு வந்திருக்கலாம். ம..... என்ற விதி என்று பெருமுச்சம் விட்டபடி

தூங்கிப்போனான்.விடிய வேலைக்குப் போவதற்காக வைத்திருந்த அலாரம் அடிக்கிறது என்று எழுந்த செல்வனுக்கு அடிப்பது தொலைபேசி என்றதும் என்ன இந்த நேரம் யார் தொலைபேசியில் என்று யோசனையோடு எடுத்தால், தமிழ் மோசம் போட்டமடா என்று அழுதபடி அம்மா. இவனுக்கும் பதட்டம் தொற்றிக் கொள்ள என்னம்மா விளங்கிற மாதிரிச் சொல்லுங்கோ என்றான். உனக்கு அனுப்பின பொம்பிள வந்த கப்பல் இத்தாவியில் தாண்டிட்டுதாமடா என்றபடி குழற இவனுக்கு நெஞ்சுப்பரப்பெல்லாம் காலியானது போன்ற என்னம். நெஞ்சை ஒருமுறை தொட்டுத் தொட்டுப் பார்த்துக் கொண்டான்.

அம்மாவுக்கு முன் அழ மனம் இடம் தரவில்லை. நான் பிறகு அடிக்கிறன் என்றுவிட்டு தொலைபேசியை வைத்தபின்னும் அவை அடித்து ஓய்ந்த நிலமாக அவன் மனம் வெறுமையானது. விதி என்னை விடுதே இல்லையே. எழுந்து சென்று அந்தப் பெண்ணின் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். அவன்றியாது கண்ணீர் கைகளை நன்றத்தது. உன்னுடன் என்னை எப்படியெல்லாம் எண்ணிக் கற்பனை செய்து வைத்திருந்தேன். ஏன் என்னை விட்டுப் போனாய் என மனம் ஓலைமிடுவதையும் தடுக்க மனமின்றி அப்படியே இருந்தான். மீண்டும் கட்டிலில் வந்து விழுந்தான். வேலைக்குப் போவதற்கும் மனமில்லை. டெலிபோன் அடித்து வரவில்லை என்றும் சொல்லவில்லை. நேரம் தவறாமையைக் கடைப்பிடிப்பவன் இன்று எல்லாம் மறந்துபோக மரத்துப் போனவனாகக் கட்டிலில் கிடந்தான்.

செல்வன் மீண்டும் பழைய நிலைமைக்குத் திரும்பிவிட்டான். அந்தப் பெண்ணுடன் தொலைபேசியில் கூடக் கதைக்கவில்லை. எனினும் படத்தைப் பார்த்து மனதுள் கட்டிய கோட்டை இடிந்து வீழ்ந்தது மனதில் பெரிய தாக்கம்தான். மனத்தால் அவளோடு பேசிச் சிரித்து கொஞ்சி மகிழ்ந்து இவள்தான் எனக்கு என எண்ணியதில் உணர்வும் உரிமையும் கூடிப்போயிருந்தது. இப்பதான் கொஞ்சம் அவளை மறக்கத் தொடங்கியிருக்கிறான். அவளைப்பற்றி நினைப்பதே இல்லை என்று மனதில் சபதம் எடுத்து படத்தையும் கிழித்து வீசிவிட்டு நின்மதியாக இருக்க முயற்சி செய்கிறான். தங்கை நேற்று கதைக்கும் போது அம்மா உனக்கு இரண்டு மூன்று பொருத்தங்கள் பார்த்தவா என்று கூறினாள். இவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. அதற்கான பதிலைத் தங்கைக்கும் கூறவில்லை. நடப்பது நடக்கட்டும் என்று விட்டுவிட்டான்.

அம்மா ஊரில் வீடு வாசல் இருக்க தனக்கு முதுகு வருத்தம் என்று சாட்டிக் கொண்டு வெள்ளவத்தையில் ஒரு வீட்டில் வாடகைக்கு இருக்கிறா. எல்லாம் இவன் அனுப்பும் பணம் செய்யும் வேலை. இவனும் இரண்டு மூன்று முறை தாய்க்குச் சொல்லிப் பார்த்துவிட்டான். ஊருக்குப் போங்கோவன் என்று. தாய் கேட்பது மாதிரி இல்லை.

இன்னும் இரண்டு முன்று ஊராட்கள் வெளிநாட்டுக் காசில் வெள்ளவத்தையில் வீடெடுத்து ஊதாரித்தனம் பண்ணிக்கொண்டு இருக்கினம். அம்மாவும் அவர்களுடன் சேர்த்து கொஞ்சம் ஊன்டிச் சொன்னால் அம்மா என்னில் ஒருத்தருக்கும் அக்கறை இல்லை என்று அழுவா. அதுக்குப் பயந்து இவன் இப்போ ஒன்றும் கதைப்பதில்லை. அம்மா வழைமேபோல் நேற்று போன் எடுத்து எங்கட ஊர் இல்லை. ஆனால் நல்ல வடிவான பெட்டை. பெரிசா சீதனம் ஒண்டும் இல்லை. ஆனால் செவ்வாய் குற்றம் உள்ளது. பொருத்தம் பார்த்தேன் பொருந்துகிறது. நீ ஓம் எண்டா நான் மிச்ச வேலை பாக்கிறன் என்று சொல்ல என்னெண்டாலும் செய்யுங்கோ என்று சொல்லிவிட்டான். பெண் வரட்டும் படம் வேண்டாம் என்றும் விட்டான். அம்மா இவனைப் பற்றிக் கழிவிரக்கம் கொண்டாவோ என்னவோ பெண்ணை அனுப்ப அவவே முன்னின்று எல்லா அலுவலும் முடிச்சிட்டு நாளைக்கு உங்கு வருகிறாள். என்னொரு ஆள்தான் தன் மனைவியின் பாஸ்போட்டில் கூட்டிக்கொண்டு வரப் போறார். அதனால் எயாப்போட்டால் வெளியில் வந்த உடன் உனக்கு போன் செய்வார். நீ நேரத்துக்குப் போய் நில் என்றுவிட்டு வைத்துவிட்டா.

வேலைக்கு லீவு சொல்லவேணும். அம்மா பாத்த வேலை என மனதில் சிறு சலிப்பு எட்டிப் பார்த்தாலும் சலிப்பை மீறிய ஒரு மகிழ்ச்சியும் மனதில் உதித்தது. அந்த மகிழ்ச்சி அவன் வேலைக்குச் சென்ற போதும் தொடர்ந்தது. வேலையிடத்து நன்பன், என்ன செல்வன் இன்டைக்கு என்ன ஏதும் விசேசமே நல்ல சந்தோசமாய் இருக்கிறாய் என்றதும் என்ன என் முகம் இப்பிடிக் காட்டிக் குடுக்கிறதே என என்னி கூச்சமடைந்தவனாய் ஒன்றும் இல்லை என்று விட்டு தன் அலுவலைப் பார்க்கத் தொடங்கினான். மனதுக்குள் பழைய கீறல்களில் வலி எட்டிப் பார்க்க கடவுளே இந்த முறை என்னைக் கைவிட்டுடாதை என மனம் கடவுளை வேண்டியது இந்த இரவு அவனின் தூக்கம் தொலைந்து போக, பலதை என்னியபடி விடிந்தபின்னும் கட்டிலில் கிடந்தான். நேரத்தை நிமிர்ந்து பார்த்தபோது இன்னும் விமான நிலையத்துக்குப் போவதற்கு நேரம் இருக்கு. எதுக்கும் அம்மாவுக்கு ஒருக்கா அடிச்சுப் பாப்பம் என்று என்னியபடி எழுந்து காலைக் கடன் முடித்து அம்மாவை அழைத்தான். அம்மா இன்னும் நீ எயாப்போட் போகவில்லையா என்றதற்கு இனித்தான் போகவேணும் என்றுவிட்டு, ஒரு பிரச்சனையும் இல்லைத்தானே. ஏத்தியாச்சுத் தானே அவையை என அம்மாவிடம் விசாரித்தான். ஒண்டுக்கும் பயப்பிடாதை ஏறிவிட்டினம். வந்து சேர்ந்தாப் பிறகு எனக்கு போன் பண்ணு என்றுவிட்டு அம்மா வைத்துவிட்டார்.

காலை புதினோரு மனிக்குத்தான் விமானம் வருகிறது. ஆனாலும் இவன் பத்து மணிக்கே போய்க் காவலிருந்தான். என்னத்துக்கு நான் இப்பிடி வேலைக்கு வந்தனான் என தன்னைத் தானே கேட்டவனுக்கு சிரிப்பு எட்டிப் பாத்தது. சரி வீதியில் ஏதாவது விபத்து நடந்து வரப்

பிந்தினாலும் எண்டுதான் வேளைக்கே வந்தனான் என தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டு எழிலினி எப்பிடி இருப்பான் என தன் மனச் சிறைக் விரித்துப் பார்த்தான். ஒன்றுமே அகப்படவில்லை. சரி இன்னும் ஒரு மணி நேரத்தில் பார்க்கத்தானே போறன் என்று மனதை அடக்கிக் கொண்டு விமானங்கள் வந்து இறங்குவதையும் ஏறுவதையும் பார்த்துக் கொண்டு நின்றான்.இவனின் தொலைபேசி அடிக்கத்தான் சுய நினைவு பெற்றவன், காதில் அதை வைக்க, நீங்கள் தான் செல்வனோ என ஒரு ஆண் குரல் கேட்டது. ஓம் நீங்கள் என்று இவ இழுக்க, எழில் எண்ட பிள்ளை என்னுடன் வந்தவா என்று அவர் கூறு முன்னரே வந்திட்டங்களோ எங்க நிக்கிறியள் என இவன் கேட்டபடி வெளியே வரும் பாதை நோக்கி விரைந்தான்.

தம்பி நாங்கள் வெளியில் டாக்ஸி நிக்கிற இடத்தில் நிக்கிறம் வாங்கோ என்று அவர் கூறிவிட்டுத் தொடர்பைத் துண்டித்து விட்டார்.வெளியே விரைந்து வந்து பார்த்தவனுக்கு ஒரு இமைப்பொழுது தலை சுற்றியது. வாகனத் தரிப்பிடத்தின் அருகே இரு சோடிகள் நின்றன. இருபத்தெட்டு முப்பது வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்ணும் இருபத்திநாலு இருபத்தெந்து மதிக்கத்தக்க ஒரு பெண்ணும் நின்றனர். இருவரும் அழகாய் இருந்தாலும் சிறிய வயதுக்காறியிலேயே இவன் பார்வை நின்றது. பிறகும் இது வயது குறைவாய் இருக்கு என் வயதுக்கு மற்றுத்தான் போல என்று என்னியவன், அடுத்த கணமே என்னிடம் தான் தொலைபேசி இருக்கே வந்த இலக்கத்துக்கு போன் அடிச்சால் தெரிஞ்சு போகுது என என்னியபடி போனே அழுத்த, சிறிய வயதுப் பெண்ணின் பக்கத்தில் நின்றவர் தொலை பேசியை எடுக்க இவன் மட்டிலா மகிழ்ச்சியுடன் அவர்களுக்குக் கிட்டப் போய் வணக்கம் என்றான்.

எழில் வந்து இன்றுடன் மூன்று நாட்களாகிவிட்டன. வந்த அன்றே தங்கையும் கணவரும் வந்து எப்ப திருமணத்தை வைக்கலாம் எனக் கதைத்துவிட்டுச் சென்றனர். மண்டபம் மற்றைய அலுவல் எல்லாம் பார்க்க ஒரு மாதமாவது வேணும் என்று தங்கை கூற இவனும் சம்மதிக்க, இவன் செய்ய வேண்டிய வேலைகளையும் அவர்கள் செய்ய வேண்டியதையும் பேசிக் கதைத்துவிட்டு நாளையே நல்ல நாள் பார்ப்பதாகக் கூறிச் சென்றபின் இவன் எழிலைக் காதலோடு பார்த்தான். இன்னும் ஒரு மாதத்தில் இவள் என் மனைவி. நீண்ட அடர்ந்த கூந்தலும் எடுப்பான மூக்கும் பெரிய கண்களும் அவளைப் பார்க்கப் பார்க்கத் திகட்டவில்லை அவனுக்கு. மனதில் இவளுக்கு நான் ஏற்றவன் தானோ என்னும் என்னமும் கூடவே எட்டிப் பார்க்க அவளருகில் சென்று என்னை உமக்கு உண்மையிலேயே பிடிச்சிருக்கா என்று கேட்டுவிட்டு அவளைப் பார்த்தான்.

தொலைக்காட்சி பார்த்துக்கொண்டிருந்த எழில் தலையைத் திருப்பி இவனைப் பார்த்துவிட்டு உந்தக் கேள்வியை நான் வந்ததுக்கு எத்தினை தரம் கேட்டுட்டங்கள் என அலுத்தபடி மீண்டும் தொலைக்காட்சியில் பார்வையைப் பதித்தான்.

ஒரு பெண் வாழ்வில் வருவது எவ்வளவு வசந்தம் என்று செல்வன் நினைத்து நினைத்து சந்தோசப்பட்டான். நாங்கள் ஆண்கள் என்னதான் விதவிதமா உடுத்தாலும், எதை வாங்கிச் சமைச்சாலும் ஒரு பெண் வீட்டில் இருப்பதுபோல் வராது. அதுகும் எழில் போல் அழகிய பெண் சுறுசுறுப்பான் பெண் இதுவரை அவன் காணவில்லை. தன் சகோதரிகளுடன் ஒப்பிட்டுப் பார்த்தான். எல்லாம் அழூமுஞ்சியள். நான் என்னவெல்லாம் அவர்களுக்குச் செய்திருப்பன். யாராவது என்னில் அக்கறை காட்டினவையே. ஒரு நாளாவது ஒரு உடுப்புக் கூட எடுத்துத் தந்ததில்லை. அண்ணா உனக்கு என்ன விருப்பம் என்று கேட்டுச் சமைச்சும் தந்ததில்லை.

எழில் நல்லாச் சமைக்கிறா. வந்து ரண்டு நாள்தான் நான் சமைச்சது. அதுக்குப் பிறகு விடுங்கோ நான் சமைக்கிறன் என்றுவிட்டு அவளே சமைக்கிறான். அம்மாவின் சாப்பாட்டுக்குப் பிறகு இப்பதான் ஒரு ரண்டு நாள் நல்ல சாப்பாடு சாப்பிடுறன். இப்படி செல்வன் என்னும்போதே ஏன் நீ உன் சகோதரிகளிடம் போகும் வேளையில் அவர்கள் உனக்கு நல்ல உணவே தரவில்லையா? அவர்கள் உன்னிடம் அன்பாக நடக்கவில்லையா என மனச்சாட்சி இடித்தது. என்ன இருந்தாலும் எழில் போல் வராது என மனம் பிடிவாதமாய் எண்ணிக்கொண்டு இருக்கும் போதே எழில் படுக்கை அறைக் கதவைத் திறந்துகொண்டு வந்தாள். ஒ நீங்கள் எழும்பிவிட்டியனோ என்னை எழுப்பியிருக்க வேண்டியதுதானே. கன நேரம் படுத்திட்டன் என்றவளை இடைமறித்து ராத்திரி நீர் படுக்க வேற் அதுதான் பாவம் என்று எழுப்பவில்லை என்றான். சரி நான் அரை மணித்தியாலத்தில் குளிச்சு வெளிக்கிட்டு வாறன். நேற்றுக் கதைச் சமாதிரி முதல் கடைக்குப் போவம் என்றுவிட்டு குளியலறைக்குள் சென்றுவிட்டாள்.

நேற்று அவனது ஆடைகளைப் பார்த்து என்ன நீங்கள் இவ்வளவு பட்டிக்காடா உடுப்புப் போடுறீங்கள். நாளைக்கு கடைக்குப் போய் முதல் வேலையா உங்களுக்கு கொஞ்சம் மொடேனான உடுப்பு வாங்கவேணும். விடியக் கடைக்குப் போட்டு வந்துதான் மற்ற வேலை என்றுவிட்டாள். இவனும் எழுந்து ஆடை மாற்றி அவருக்காகக் காத்திருந்தான். அவள் இவனுக்காக தெரிவு செய்த ஆடைகளைப் பார்த்த செல்வனுக்கு கொஞ்சம் கூச்சமாகவும் இருந்தது. பெடியள் போடுமாப்போல இருக்கு என இழுத்தவனை சும்மா இருங்கோ ஒழுங்கா உடுப்புப் போட்டா நீங்கள் எவ்வளவு சிமாட்டாத் தெரிவீங்கள் தெரியுமே. இவ்வளவு நாளும் விடுங்கோ.

இனி நான் வந்துட்டன். வடிவா உடுப்புப் போட்டுக்கொண்டு திரியுங்கோ எண்டு நாலைந்து சோடி உடுப்புகளைத் தெரிவு செய்தான் எழில். மற்றப் பெண்கள் எண்டால் தங்களுக்குத்தான் வாங்கிக் குவிப்பினம். இவள் தனக்கென்று ஒன்றையும் எடுக்கவில்லை. நீரும்

உமக்கு உடுப்பு எடுமன் எண்டதுக்கு நான் கொழும்பில் வாங்கினது கிடக்குக் காணும். பிறகு பாப்பம் எண்டாள். செல்வனுக்கு மசிழ்வாகவும் பெருமிதமாகவும் இருந்தது.இவளுக்கு நான் இன்று ஒரு சப்ரைஸ் குடுக்க வேணும் என எண்ணியபடி பணத்தைச் செலுத்திவிட்டு அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு நகைக் கடை ஒன்றுக்குச் சென்றான். நகைகள் மேல் பெண்களுக்கு உள்ள ஈடுபாட்டை அவள் முகத்தில் தெரிந்த மென்னைகை காட்டியது. உமக்கு விருப்பமான எதுவெண்டாலும் நீர் எடுக்கலாம் என்றான் அவளைப் பார்த்து. மற்றப் பெண்கள் போல் அவள் நகையைத் தெரிவு செய்வதற்கு அதிக நேரத்தைச் செலவு செய்யவில்லை. ஒரு சோடி காப்பை எடுத்து வடிவாயிருக்கோ என்று இவனுக்குக் காட்டிக் கேட்டாள். வடிவாயிருக்கு உமக்குப் பிடிச்சால் சரி என்று முறவுல் காட்டிவிட்டு இன்னும் இரண்டு சோடி எடும் என்றான்.

இன்னும் இரண்டு சோடியா என்று அவளின் ஆச்சரியத்தை அடக்க மாட்டாமல் இவனைக் கேட்டவள், இவன் சிரித்துக்கொண்டு ஓம் எனத் தலை ஆட்டியதும் இன்னும் இரண்டு சோடி தாங்கோ என்று கடைப் பெண்ணிடம் கூறிவிட்டு இவனுக்குக் கிட்ட வந்து தாங்கள் செல்வா என்று ஒரு கிறங்கும் பார்வை பார்த்தாள். இவனுக்கு உச்சியிலிருந்து உள்ளங்கால் வரை எதோ செய்தது.வீட்டுக்கு வந்தவுடன் காப்புகளைக் கைகளில் போட்டு அழகு பார்த்தவள் இவனருகில் வந்து உண்மையில் எனக்குப் பிடிச்சிருக்கு என்றாள். அப்ப எனக்கு ஒன்றும் கிடையாதோ என்று அவளை நெருங்கியவனை இடை மறிப்பதுபோல், நேற்று உங்களுக்கு என்ன சொன்னனான். வெளிநாட்டுக்கு வந்தாலும் எங்கட கலாச்சாரத்தை நாங்கள் மறக்கக் கூடாது.

நீங்கள் முறைப்படி எனக்கு தாலி கட்டின பிறகுதான் என்னைத் தொடலாம். அதுவரை இப்பிடி ஆளை ஆள் பாத்துக்கொண்டிருக்கிறதே எவ்வளவு சந்தோசம். இன்னும் மூன்று கிழமைதானே என கெஞ் சுவதுபோல் கேட்பவளை ஒன்றும் சொல்ல மனமில்லாமல் சரி உம்மடை விருப்பம் என்றுவிட்டு இருக்கையில் அமர்ந்தான்.இன்னும் இரண்டு கிழமைதான் இருந்தது திருமணத்துக்கு. மண்டப ஒழுங்கு சரி அழைப்பிதழும் எல்லாருக்கும் குடுத்தாச்சு. உணவுகள் எல்லாத்துக்கும் கூட ஒழுங்கு செய்தாகிவிட்டது. நேற்றுத்தான் மாற்றுச் சேலையும் தங்கையைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் எடுத்துக் கொண்டுவந்து சட்டையும் தைக்கக் குடுத்தாச்சு. கூறைச் சேலை வேட்டி எல்லாம் அம்மா கொழும்பிலை இருந்து அனுப்பியிருக்கிறா.

நேற்று மாலை வந்த தங்கை, அண்ணி என்ன நகை வச்சிருக்கிறியள் என்டு காட்டுங்கோ எனக் கேட்க இவனுக்கே கொஞ்சம் ஏரிச்சல் தான். இவளுக்குத்தானே எல்லா நகையும் நான் வாங்கிக் குடுத்தனான் என மனதுள் எண்ணியவன் ஒன்றும் சொல்ல முடியாமல் நின்றான். எழில் உள்ளே சென்று தன்னிடம் இருந்த நான்கு சோடி காப்புகளையும் ஒரு அட்டியலையும் பழைய டிசயினில் ஒரு பதக்கத்தையும் கொண்டுவந்து காட்டினாள். என்ன அண்ணி பதக்கம் உங்கட

அம்மாவினர போல என்று கேட்க எழிலும் ஒம் எனத் தலை ஆட்ட, இவன் ஏன் அம்மாவினரை எண்டால் போடக் கூடாதோ என அவுக் என்று கேட்டான். இவன் கேட்ட விதம் தங்கைக்கே ஒருமாதிரியாகிவிட்டதை அவள் முகம் காட்டியது. அண்ணா நான் நக்கலுக்குக் கேட்கேல்லை. இப்ப இங்க உள்ளவை விதவிதமா நகை போடுவினம். என்னட்டையே எவ்வளவு கிடக்கு. அண்ணி கலியாணப் பொம்பினை அண்ணியைக் கூட்டிக்கொண்டு போய் நல்ல ஒரு பதக்கம..... வேண்டாம் நாளைக்கு நானும் வாறன். போய் நல்ல ஒரு நகை எடுப்பம் என்றதும் தன் அவசர புத்தியை எண்ணி செல்வனுக்கே வெட்கமாகப் போய்விட்டது. அடுத்தநாள் நகைக்கடையில் பத்துப் பவுனில் அழகிய நகை ஒன்றைத் தங்கை தெரிவு செய்தபோது செல்வனுக்கே ஆச்சரியமாகப் போய்விட்டது.

ஒரு பெண் இன்னொரு பெண்ணுக்கு விலை உயர்ந்த நகையைத் தெரிவு செய்வதை அவனால் நம்பமுடியாமல் இருந்தது. எழில் கூட கூச்சமடைந்தவாய் எனக்கு ஏன் இது என மறுக்கவும் கேட்காமல் அவள் கழுத்தில் போட்டு அழகு பார்த்தாள் தங்கை. நகையால் அவள் அழகு கூடியதா அவனுக்குப் போட்டால் நகை அழகாகத் தெரிந்ததா என்று அவனுக்குச் சந்தேகம் வந்தது. எத்தனை தரம் அவளைப் பார்த்தாலும் அவனுக்குத் திகட்டவில்லை. இன்னும் ஒருவாரம் தான்.

கல்யாண வெலைகளில் ஓடியோடிக் களைத்துவிட்டான். தங்கையும் கணவனும் முன்னின்று செய்தாலும் எத்தனையோ அலுவல்கள் காத்துக் கிடந்தன. ஊரில் சுற்றம் கூடி எல்லாம் செய்வதால் சமீகங்கள் தெரிவதில்லை. இங்கு இவனுக்கு நன்பார்களும் பெரிதாக இல்லாதபடியால் இவனே மற்ற எல்லாவற்றுக்கும் ஒடவேண்டியதாகிவிட்டது. வாகனத்தை தரிப்பிடத்தில் நிறுத்தியவன் வாங்கிய பொருட்களை தூக்கமுடியாமல் தூக்கிக் கொண்டு போய் வாசலில் வைத்துவிட்டு மனியை அழுத்தினான். கதவு திறக்கவில்லை. எழில் பகல் தூங்கும் வழக்கமுடையவள். தூங்கிவிட்டாள் போல.

சரி அவளை எழுப்பவேண்டாம் என எண்ணியவனாக கதவைத் தன்னிடமுள்ள திறப்பால் திறந்துகொண்டு மூன்றாம் மாடிவரை பொருட்களை இழுத்துக்கொண்டு தன் வீடுவரை கொண்டுபோய் சேர்த்தான்.

பள்ளியால் பிள்ளையை அழைத்துக்கொண்டு வந்த தங்கை வீட்டு மனியை தொடர்ந்து அழுத்த சுய நினைவு வரப்பெற்றவளாக எழுந்து சென்று கதவைத் திறந்துவிட்டு தங்கையை வா என்றும் கூறாமல் சென்று கதிரையில் அமரும் தமயனை வியப்புடன் நோக்கினாள் தங்கை. ஏன்னா உடன் வரச்சொன்னனி. அண்ணி எங்க.

அண்ணிக்கு ஏதும் வருத்தமே என்று விடாமல் கேள்விகேட்ட தங்கையிடம் நான் ஆருக்கு என்ன செய்தனான். ஏனடி எனக்கு மட்டும் இப்பிடி நடக்கவேணும். ஐயோ ஐயோ என்று தமையன் தலையில்

அடித்து அழ தமையன் இதுவரை அழுதே பார்த்திராத தங்கைக்கும் அழுகை வந்தது. அண்ணா என்னெண்டு சொல்லிப்போட்டு அழுங்கோ என இவள் கேட்க நேற்றுக் கூட நான் மாம்பழம் வாங்கிக் கொண்டு வந்தனான்டி. வெட்டிக் கொண்டுவந்து வச்சிட்டு நீரும் சாப்பிடும் எண்டதுக்கு நீங்கள் கடிச்சிட்டுத் தாங்கோ எண்டாளே. இன்டைக்கு இப்பிடிச் செய்து போட்டுப் போட்டாள்டி. நான் என்னெண்டு ஆக்களின்ட கண்ணில் முழிக்கிறது என்று விட்டு அழும் தமயனை என்ன நடந்தது என்று தெரியாமல் எப்படித் தேற்றுவது என எண்ணியபடி, அண்ணா விசயத்தை சொன்னால் தானேயன்னா எனக்குத் தெரியும் என்ற தங்கையை கண்களில் நீருடன் செல்வன் பார்த்தான்.

நான் கடைக்குப் போட்டு வர அவள் வீட்டில் இல்லை. நான் எல்லா இடமும் தேடிப்போட்டு நீ வந்து சூட்டிக் கொண்டு போனாயோ என்று உனக்கு போன் பண்ண வெளிக்கிட எனக்கு ஒரு போன் வந்திது. எடுத்தால் ஒருத்தன் கதைக்கிறான். நானும் எழிலும் போறம் எங்களைத் தேட வேண்டாம் என்று சொல்லிப் போட்டு போனை வச்சிட்டான். நான் பதட்டத்தில் யாரோ அவளுக்கு ஏதும் செய்திட்டாங்களோ எண்டு ஒரு நிமிஷம் நினைச்சிட்டு போய் அறைக்குள்ள பாத்தால் அவளின் சூட்கேஸ் ஒண்டும் இல்லை. பிறகுதான் வடிவாப் பாத்தன். நான் வாங்கிக் குடுத்த நலையன் கூட ஒண்டும் இல்லை என்று சூறிவிட்டு அழும் தமயனை என்ன சொல்லித் தேற்றுவது எனத் தெரியாமல் இரக்கத்தோடு பார்த்தபடி நின்றாள் தங்கை.

2

கதை

பெண்

விடை தெரியாது நீண்ட நாட்கள் நரகமாகக் கழிந்த பின், இன்றுதான் கபிலனுக்கு மனம் நிறைந்த சந்தோசம். மதுவின் சம்மதம் இன்றுதான் கிடைத்தது. ஒருமாதமாக தூக்கமில்லை, ஒழுங்காக உண்ண முடியவில்லை, ஏன் மற்றவர்களுடன் கதைத்துச் சிரிக்கக் கூட முடியாமல் தன்னுள் தானே அவஸ்தையில் மூழ்கியிருந்தான். மதுவைக் கண்ட நாள் முதல் மனம் கிடந்தது அடித்துக் கொண்டது. இவள் தான் எனக்கு ஏற்றவள் என மனம் சொன்னாலும் அவள் அதை ஏற்பாளா என்னும் தவிப்பு. அந்தத் தவிப்புக்கும் காரணம் இருந்தது.

கபிலன் சாதாரணமான ஒருவன். மிகவும் அமைதியானவன். நண்பர்கள் பலர் இருந்தாலும் அவர்களுடன் இவனாக அரட்டை அடிக்க மாட்டான். அவர்களின் பம்பலில் தானும் பங்குகொள்வானே தவிர தானாக எதுவும் பெரிதாகக் கதைக்க மாட்டான். நண்பர்கள் இவனை வம்புக்கிழுத்தாலும் என்னை விடுங்கோடா என்பான். அல்லது ஒரு சிரிப்பை பதிலாகத் தந்துவிட்டு இருந்துவிடுவான்.

நண்பன் ஒருவனுடன் ஒரு வீட்டுக்கு சட்டையிட் பூட்டப் போன போதுதான் மதுவை அங்கு கண்டான். பார்த்தவுடன் கண்களை எடுக்க முடிய

வில்லை. நண்பனிடம் சாடைமாடையாக விசாரித்த பொழுது இப்பகிட்டியில் நாட்டில் இருந்து வந்திருப்பதாகக் கூறினான். இவனுக்கு மீண்டும் அவளைப் பார்க்கவேண்டும் என்று ஆசை வந்தாலும் நண்பனிடம் கூற வெட்கமாகவும் இருந்ததால் கூறவில்லை. ஒரு வாரமாக மண்ணையைப் போட்டு உடைத்ததுதான் மிச்சம். எந்த வழியும் தென்படவில்லை. இனியும் தாங்காது நண்பனிடம் கூறவேண்டியதுதான் என இவன் நினைத்த வேளையில் நண்பனிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு.

காசி அண்ணன் வீட்டில் திருப்பவும் சனல் ஒன்றும் வேலை செய்தில்லையாம். எனக்கு தனியைப் போக விசராக் கிடக்கு நீயும் வாறியோ என நண்பன் கேட்க இவனுக்கு தன்னை அறியாமலே சந்தோசத்தில் வாயெல்லாம் பல்லானது. நண்பனுக்கு விளங்கிவிட்டது என்னடா· ஏதும் பிரச்சனையோ என்று கேட்க ஒன்றுமில்லை என வழுமையான மழுப்பல் சிரிப்புடன் நண்பனின் வண்டியில் ஏற்றனான். வண்டியிலும் வேகமாக அவன் மனம் மதுவிடம் பறந்தது. அவள் வீட்டில் நிப்பாளோ அல்லது எங்காவது போயிருப்பாளோ என மனம் நிலைகொள்ளாது தவித்தது. ஏன்டா கொஞ்சம் பாஸ்ட்டா காரை ஓடன் என்று சொன்ன இவனை நண்பன் நக்கல்ச் சிரிப்போடு திரும்பிப் பார்த்தான்.

விளங்கிவிட்டுத்தா எனக்கு. சரியான கள்ளன்றா நீ என்று நண்பன் கூற, இவன் வெட்கச் சிரிப்பு மட்டும் பதிலாகத் தந்தான். பூனை மாதிரி இருந்துகொண்டு எடேய் அவன் சின்னப் பெட்டை போல கிடக்கு என்று நண்பன் இழுத்தான். அதுக்கென்ன என்ற அம்மாவுக்கும் அப்பாவுக்கும் 12 வயது வித்தியாசம். கனபேர் ஊரில் அப்பிடித்தானே கட்டிறவை என்றான். முதல்ல பெட்டை ஓம் எண்ண வேணுமெல்லோ? அதுக்கு முதல் வீணா ஆசையை வளர்க்காதே என்றுவிட்டு அதற்குமேல் நண்பன் ஒன்றும் கூறவில்லை.

வீட்டு மணியை அடித்ததும் திறந்தது மதுதான். கபிலன் துணிவுடன் அவளைப் பார்த்தான். அவனும் இவனைப் பார்வையால் அளந்தது தெரிந்தது. சித்தப்பா இப்ப வந்திடுவார் என்றபடி இவர்களை உள்ளே வரவிட்டு கதவைப் பூட்டினாள் மது. தேத்தனணி போடவோ என்று கேட்டவளை முடிக்க விடாமல் ஓம் என்றான் இவன். அவள் தேநீர் போட்டுக்கொண்டு வரும் வரை இவனுக்கு இருப்புக் கொள்ளவில்லை. நண்பனும் இவனைக் கடைக் கண்ணால் பாத்துக்கொண்டுதானிருந்தான். தேநீர் வந்தது. அவளைப் பார்த்துக்கொண்டே எடுத்தான். அவள் கண்களிலும் ஒரு படபடப்பு அது தன் பிரமையோ என்று இவனுக்குச் சந்தேகம்.

ஊரில் நீங்கள் எந்த இடம் என அவள் உள்ளங்குள் சென்றாலும் என்ற அவசரத்தில் கேட்டான். அவனும் அவனுக்கு முன்னாள் இருந்த கதிரையில் அமர்ந்து அவனுடன் கதைக்க வெளிக்கிட நண்பனும்

அவர்களைக் கவனிக்காததுபோல் ஆனால் காதால் கேட்டுக்கொண்டே தன் அலுவலைப் பார்த்தான். ஒரு கட்டத்தில் காருக்கு போட்டுவாறன் என்றுவிட்டு நன்பன் சென்றுவிட கபிலன் மனதுக்குள் நன்பனுக்கு நன்றி கூறிக் கொண்டான். மது எனக்கு உங்களைப் பாத்த நாள் முதல் பிடிச்சுப் போச்சு. மற்றவை மாதிரி எனக்கு சினிமாக் காதலும் வராது. ஒரு மாசமா உங்களை நினச்சு நித்திரை கொள்ளவில்லை. உங்களுக்கும் என்னைப் பிடிச்சிருந்தா நான் உங்கட சித்தப்பாவோடை கதைக்கிறன். விருப்பமில்லாட்டிலும் சொல்லுங்கோ என்றுவிட்டு அவளைப் பார்த்தான்.

அவள் கண்களில் காதல் வழியவில்லை. ஆனால் வெறுப்பும் இல்லை என்பது மன நின்மதியைத் தந்தது. நீங்கள் இப்பிடி உடன் கேட்டா நான் என்ன சொல்லுறது. ஒரு கிழமை டைம் தாங்கோ சொல்லுறன் என்றவுடன் சரி யோசிச்சு எனக்கு சாதகமான பதிலைச் சொல்லுங்கோ என்றுவிட்டு அதற்குமேல் அங்கு நிற்க முடியாமல் கீழே வரத் திரும்பியவனை உங்கள் போன் நம்பரைத் தந்துவிட்டுப் போங்கோ என்ற அவள் வார்த்தை மகிழ்ச்சியில் ஆழ்த்தியது. தொலைபேசி என்னைக் கொடுத்துவிட்டு உடனே வந்துவிட்டான்.

என்னிலும் பார்க்கத் துணிவுதான் ஆளுக்கு என மனம் எண்ணினாலும் ஒரு வாரமாக என்ன சொல்லுவானோ என்று பதட்டம். இன்றுதான் மதுவிடமிருந்து தனக்குச் சம்மதம் என போன் வந்தது. உடனே தன் நன்பனிடம் தொலைபேசியில் மகிழ்வைப் பசிர்ந்து கொண்டான். கெட்டிக்காரன் தான்ரா நீ. உன்னை நானும் குறைச்சு எடை போட்டுவிட்டன் என்று நன்பன் கூற இவனுக்கு பெருமையாக இருந்தது.

அதன்பின்னர் அவன் தாமதிக்கவில்லை. கபிலனின் தாயார் இரண்டு வருடங்களின் முன் தான் இறந்துவிட்டார்.

தந்தை தானும் தன்பாடும். ஒரு மூத்த சகோதரி திருமணமாகி குழந்தைகளுடன் கொழும்பில் வாழ்வதால் இவன் திருமணத்தில் எந்தப் பிரச்சனையும் ஏழவில்லை. மதுவின் சிறிய தந்தையும் தன் பெரும் பொறுப்பு தானாகக் குறைந்ததில் கபிலன் மேல் நல்ல மரியாதையும் மதிப்புமாக திருமணத்தை நடத்தி முடித்துவிட்டார். கபிலனும் வேலை செய்வதால் தனிய வீடும் எடுத்து மதுவுக்கு விரும்பியது போலவே கதிரை மேசை கட்டில் என வாங்கிப் போட்டு மதுவை தலையில் தூக்கி வைக்காத குறைதான். மதுவும் நல்ல மனைவியாக வாழ்க்கையை நன்றாகவே இரசித்து அனுபவித்தனர். பலருக்கு கபிலன் மேல் சிறு பொறாமை கூட எட்டிப் பார்த்தது. இவனுக்கு இவ்வளவு இளம் மனைவியா என்று. ஒரு வருடத்தில் அவர்களின் அன்பின் சாட்சியாக ஒரு மகனும் பிறந்துவிட்டான். பெயர் வைத்தது கூட மதுதான். கபிலனுக்கு இப்ப வேலையும் அதிகம். மகன் பிறந்தபின் செலவும் அதிகமானதால் தவிர்க்க முடியாததாகி விட்டது. காலையில்

போனால் இரவு எழு மணியாகும் வர. நான் நாள்முழுதும் தனிய இருக்கிறன் என்ற மதுவின் புலம்பலுக்கு, அதுதான் பெடியன் இருக்கிறானே துணைக்கு என்று சிரித்துச் சமாளித்தாலும் மனம் வருந்தத்தான் செய்தது.

மது உமக்கு கம்பியூட்டர் தெரியும் தானே. அதில் கொஞ்சம் பழகினீர் எண்டா எனக்கு வீடியோ எடிட் செய்ய உதவிசெய்யலாம். சனி ஞாயிறுகளில் வீடியோ எடுக்கப் போனால் நல்ல காசவரும் என்றான். ஏற்கனவே வீட்டை வாறது பிந்தி. இதுக்குள் சனி ஞாயிறு வேற போகப் போறியளே என மது சலிப்புடன் கேட்டாள். எல்லாம் உம்மை சந்தோசமா வச்சுக் கொள்ளத்தானே. சொந்த வீடு வாங்கவேணும் என்று சொன்னீர் எல்லோ. கொஞ்சம் காச இருந்தாத்தானே கடன் தருவான் என்றவுடன் மதுவும் ஒன்றும் கூறவில்லை. பின்னர் வந்த நாட்களில் மது கொஞ்சம் கொஞ்சமாக கணனியில் பழகிவிட்டாள்.

கபிலனுக்கு ஆச்சரியம் இவ்வளவு விரைவாக எல்லாம் பழகிவிட்டானே என அதை அவளிடமே மகிழ்வோடு கூறினான். தம்பி தன்ர பாட்டில விளையாடுவான். நான் என்பாட்டில் கொம்பியூட்டரில் அலுவல் செய்வன் என மது கூற, கபிலனுக்கு மனது நின்மதியாகிப் போனது. இவளுக்குப் பொழுது போகிறது பிரச்சனை இல்லை என எண்ணி நின்மதிடைந்தான். ஆனால் அந்த நின்மதி இன்னும் கொஞ்ச நாட்கள் வரைதான் என பாவம் அவன் அறியவில்லை.

மதுவுக்கு இப்ப நேரமே கிடைப்பதில்லை. காலையில் எழுந்து மகனின் அலுவல்கள் பாத்து சாப்பாடெல்லாம் கொடுத்து கொட்டுக்குள் விளையாட்டுப் பொருட்களைப் போட்டுவிட்டால் அவன் தன்பாட்டில் விளையாடுவான். பிறகு கொஞ்ச நேரம் டிவியில் போகும் நாடகங்கள் பார்ப்பது, சமைப்பது எனப் போய்விடும். மதியம் சமைத்துச் சாப்பிட்டு மகனை வெளியில் கொண்டுபோட்டு வீட்டுக்குள் வந்தால் பிறகு முகப்புத்தகம். படம் ஏதாவது இருந்தால் பார்ப்பாள். அல்லது இருக்கவே இருக்குக் கணனி. நல்ல காலம் ஒண்டும் தெரியாமல் விசரி மாதிரி இருந்திருப்பன்.

கபிலனுக்குத்தான் நன்றி சொல்ல வேணும் என மனதில் அடிக்கடி நினைத்துக் கொள்வாள். இதுக்கும் இல்லாவிட்டால் என நிலை என்ன ஆகியிருக்கும். தமிழ் குடும்பங்கள் கொஞ்சம் அங்கங்கே இருக்கிறார்கள் தான். அனால் எல்லாம் பட்டிக்காட்டுக் கூட்டம். மொடேனான குடும்பங்கள் ஒன்றும் இல்லை. அதனால் மதுவும் அவர்களுடன் பழகுவதற்கு பெரிதும் விரும்புவதில்லை. கணனியில் ஆர்வம் இல்லாமல் இருந்த மதுவை கபிலன் தான் கட்டாயப்படுத்தி கணனியைப் பழக்கி விட்டது.

இப்ப எனக்கு எத்தனை நன்பர்கள். வாழ்வு எவ்வளவு ஆனந்தமாகப் போகிறது. அதுகும் இப்ப கரன் அடிக்கடி தனி மடவில் எழுதுபவற்றை

வாசிக்கவே மனதெல்லாம் ஒரே படபடப்படு. என் படத்தை அனுப்பும்படி வேறு தொந்தரவு. நான் கேட்காமலே தன் படத்தை அனுப்பியுள்ளான். அழகாய்த்தான் இருக்கிறான். வண்டனில் இருக்கிறபடியால் கொஞ்சம் மாடர்ன் ஆகவும் தெரிகிறான். இப்போதெல்லாம் அவனுடன் கதைக்காமல் இருக்கவே முடியவில்லை. ஸ்கைப் எவ்வளவு உதவி செய்கிறது. யாரிடமும் மாட்டத் தேவை இல்லை. பண விரயமும் இல்லை. ஆனாமனம் ஒரே தடுமாற்றமாகவும் இருக்கே. கபிலனுக்கு நான் துரோகம் செய்கிறேனோ? ஒருவருடன் கதைப்பது தவறில்லை. நானும் தான் என்ன செய்வது நாள் முழுவதும் வீட்டுக்குள் தனியே இருந்து இது என் குற்றம் இல்லை என தன்னைத் தானே சமாதானம் செய்துகொண்டாள் மது.

இது ஒன்றும் தெரியாது கபிலனும் தன் வேலை வீடு என நாட்கள் நகர்ந்தன. மதுவுக்கும் கரனுக்குமான நெருக்கமும் கூடிக்கொண்டு போனது. மனைவியுடன் அதிக நேரம் செலவிடாததாலும் வேலைக் களைப்பாலும் மதுவிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்களை கபிலன் அவதானிக்கவில்லை. வேலையால் வந்தால் மகனுடன் செலவழிக்கவே நேரம் போய்விடும். மகனும் இப்ப தத்தி நடை போடுவதால் அதைப் பார்க்கவே ஆனந்தம் தான். ஞாயிற்றுக் கிழமைகளில் வெளியே எங்காவது போவோம் என்றாலும் மது அதை விரும்புவதில்லை.

மது பாடு இப்ப பெரிய திண்டாட்டம். கரன் காதல் மழையில் தினமும் குளிக்க வைக்கிறான். தன்னிடம் வரும் படி ஒரே கரைச்சல். மதுவுக்கு என்ன முடிவு எடுப்பதென்றே தெரியவில்லை. பாவம் கபிலன் என்னை விரும்பிச் செய்தவர் அவருக்கு சரியான ஏமாற்றமா இருக்கும். ஆனால் அதுக்காக நான் என் சந்தோசத்தை இழப்பதா. மகனையும் கொண்டு போகவேணும். அதிலும் இப்ப பெரிய தலைவை பிள்ளையையும் விட்டுவிட்டு வரச்சொல்லி கரன் கூறுகிறான். அதுதான் யோசனை. பாவம் சின்னப் பிள்ளை. ஆனால் பிள்ளையைக் கொண்டு போனாலும் மற்றவை கேள்வி கேட்பார்கள். ஒருவாரச் சிந்தனையின் பின் மகனை விட்டுவிட்டுப் போவது தான் சிறந்தது என மது முடிவெடுக்கிறாள். எல்லாத்துக்கும் துணிஞ்சாச்சு. இனி யோசிச்சுப் பலனில்லை. கபிலனோடு கதைக்கத்தான் வேண்டும் என எண்ணியபடி அவனுக்காகக் காத்திருந்தாள் மது.

கபிலன் வேலையால் வந்து சாப்பிட்டு முடிச்சு மகனுடன் விளையாடி மகன் தூங்கும் வரை பார்த்துக்கொண்டிருந்தவள், அதன் பின் கபிலன் நான் உங்களுடன் கதைக்க வேணும் என்றாள். கதையுமன். எதோ அந்திய ஆக்களுக்குச் சொல்லுற மாதிரிச்சொல்லுறீர் என்றான். மதுவிடம் எந்தவிதச் சிரிப்பையும் காணவில்லை. அவனுக்கு யோசனையாக இருந்தது. தாய்க்கு காசு அனுப்பக் கேட்டகப் போறாளோ என. என்ன பேச்சை காணேல்லை என்ன எண்டு சொல்லுமன் என்றான். என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ. நான் உங்களை ஏமாத்திப் போட்டன் என்றாள். என்ன என்னைக் கட்ட

முதல் யாரையாவது காதலிச்சனீரோ? அதை என்னிடம் சொல்லவில்லையோ இத்தனை நாள் அதுதானே? நீர் என்னைக் கட்டமுதல் யாரைக் காதலிச்சிருந்தாலும் எனக்கு அதைப்பற்றிக் கவலை இல்லை. நீர் ஒண்டுக்கும் யோசிக்க வேண்டாம் என்றான். நான் மற்ற ஆம்பிளையள் மாதிரி இல்லை மது உமக்குத் தெரியும் தானே என்றுவிட்டு நிமிர்ந்து அவளைப் பார்த்தான்.

அவனின் பார்வையைத் தவிர்த்தபடி என்னை மன்னிச்சிடுங்கோ நான் இரண்டு மாதமா நால்லா யோசிச்சிட்டுத்தான் இப்ப கதைக்கிறன். உங்களை நான் வெறுக்கேல்லை ஆனால் எனக்கும் காரனுக்கும் இப்ப 3 மாதமா பழக்கம். நாங்கள் இரண்டுபேரும் விரும்பிறம் என்றுவிட்டு நிமிர்ந்து கபிலனைப் பார்த்தாள். கபிலன் அதிர்ந்துபோய் இருப்பது தெரிந்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது. உங்களுக்கு அதிர்ச்சியா இருக்கும் என்று எனக்குத் தெரியும். ஆனால் உங்களை ஏமாற்றிக் கொண்டு தொடர்ந்து என்னால் இருக்க முடியாது என்றாள். கபிலன் திட்டவான் அடிப்பான் என எதிர் பார்த்தவருக்கு அவன் ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தது ஒரு குற்ற உணர்வைத் தோற்றுவித்தது. கொஞ்ச நேரம் சத்தம் ஒன்றும் இல்லை அமைதியிலேயே கழிந்தது. அவனின் அதிர்ச்சி தெரிந்தாலும் மீண்டும் கபிலன் கபிலன் என அவனை இருமுறை கூப்பிட்டு அவனுக்கு ஒன்றுமில்லை என்பதை நிச்சயம் செய்து கொண்டாள்.

கபிலனுக்கோ பூமியே பிளந்து தன்னை மூடிக் கொள்ளக் கூடாதா என மனம் ஏங்கியது. கத்தி அழவேண்டும் போல் மனம் ஆர்ப்பரித்தது. ஆனாலும் தன்னை அடக்கிக் கொண்டான். நான் உமக்கு என்ன பிழை விட்டனான் மது என தொய்ந்துபோன குரலில் கேட்டான். மதுவுக்கு அதற்குமேல் அடக்க முடியவில்லை. அவள் என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளங்கோ என்று கூறியபடி பலத்து அழத்தொடங்கினாள்.

அவள் அழுது முடியுமட்டும் அவனும் ஒன்றும் கதைக்கவில்லை. அழுது முடிய சரி நீர் முடிவெடுத்து விட்டார். விருப்பம் இல்லாத ஒரு ஆளை கட்டாயப் படுத்தி இருக்க வைக்க முடியாது. எனக்கு உம்மில இப்பகுடக் கோவம் வரேல்லை. அவ்வளவு நான் உம்மில அன்பு வச்சிருக்கிறன். இண்டைக்கு வேறை ஒண்டும் கதைக்க வேண்டாம். இரவு முழுவதும் நாளை பகல் முழுதும் யோசியும். நாளைக்கு கதைப்பம் என்றுவிட்டு எழுந்து போய்ப் படுத்துவிட்டான்.

மதுவுக்கு முன் ஒன்றையும் காட்டாமல் கபிலன் வந்துவிட்டானே தவிர அறைக்குள் வந்தவுடன் கத்தி அழவேண்டும் போல் இருந்தது. ஆனால் அடக்கிக் கொண்டான். மது கூறியவை மீண்டும் மீண்டும் மனதில் வந்து சூறாவளியாய்ச் சமூல எங்கே தவறு விட்டேன் என மீண்டும் மீண்டும் தன்னைத் தான் கேட்டும் விடை கிடைக்கவில்லை. அவளுக்கு என்ன குறை வைத்தேன். கேட்காமலே எல்லாம் வாங்கிக் குடுத்தேன். என்னைக் கவியாணம் கட்ட விருப்பமோ என்று

கேட்டுத்தானே அவளைச் செய்தனான். அப்ப அவள் என்னைக் காதலிக்கவில்லையோ? சித்தப்பனுக்குப் பாரமாக இருக்கக் கூடாது என்று என்னைக் கட்டியிருக்கிறாள். அப்பிடிக் கட்டியிருந்தாலும் கலியாணக் கட்டி ஒன்றரை வருடத்தில் அதுக்கும் பிள்ளை இருந்தும் என்னில் அன்பு ஏற்படேல்லை என்றால்?

எல்லாம் என்ற பிழைதான். எல்லாம் அவளைக் கேட்டுச் செய்திருக்க வேணும். அவளை ராணிமாதிரி வச்சிருக்க வேணுமென்றுதானே ஓவர் டைம் வேலை கூடச் செய்தனான். அவள் வேண்டாம் வேண்டாம் என்ன கண்ணி பழக்கினது என்ற பிழை. மற்றத் தமிழ் ஆட்களோட பழகாமல் ஒதுங்கி இருந்ததும் பிழை. நான் என்ன செய்ய இப்ப. எதுக்கும் நேசனிடம் தான் கதைக்க வேணும். என்னைப் பற்றி எல்லாம் தெரிஞ்சுவன் அவன்தான் என என்னிக் கொண்டே எழுந்தவன் மீண்டும் கட்டிலில் விழுந்தான். எதுக்கும் நாளை மது என்ன சொல்கிறாள் என்று பாப்போம் என என்னியபடி விடிய விடிய கட்டிலில் புரண்டு புரண்டு படுத்தும் எந்த முடிவையும் எடுக்க முடியாமல் சோர்ந்துபோய் படுத்திருந்தான்.

என்னதான் நினைத்தாலும் தனக்குள் அவமான உணர்வு வந்தாலும் மதுவின்மேல் கோபமோ அளவுகடந்த வெறுப்போ எழாதது அவனுக்குத் தன்மேலேயே கோபத்தை ஏற்படுத்தியது. இதுவரை மது அறைக்குள் வரவில்லை. சோபாவில் இருக்கிறாளோ அல்லது படுக்கிறாளோ என நினைத்தாலும் எழுந்து சென்று பார்க்க மனம் வரவில்லை. பக்கத்தில் தூங்கிக் கொண்டிருக்கும் மகனை எட்டிப் பார்த்தான். இவனை நான் தான் வைத்திருக்க வேணும். இவனை விட்டுவிட்டு மது எப்பிடிப் போராள் எண்டு பார்ப்போம் என என்னியபடி மகனின் பிஞ்ச விரல்களைப் பற்றி தன் விரல்களால் வருடியபடி இருக்க மகன் தூக்கத்தில் சிரிப்பதைப் பார்த்துக்கொண்டு தற்காலிகமாக தன் கவலையை மறக்க மகனை தூக்கித் தன் நெஞ்சோடு அணைத்துக் கொண்டான். மகனை நெஞ்சில் போட்டபடி தூங்கிவிட்டவன் மகனின் அழுகைச் சத்தத்தில் கண்விழித்தான்.

கட்டிலின் நேரே மணிக்கூடு நேரம் 6 மணி காட்டியது. மகனின் அழுகைச் சத்தம் கேட்டு அறைக்குள் வந்த மது ஒன்றும் பேசாது இவனையும் நிமிர்ந்து பார்க்காது மகனை இவனிடமிருந்து வாங்கிக் கொண்டு வெளியே செல்ல, இவன் எழுந்து குளியலறைக்குச் சென்று பல் விளக்கி முகம் கழுவி வந்து தானே குசினிக்குள் சென்று தனக்கும் மதுவுக்குமாகத் தேநீர் தயாரித்து வந்து அவளின் முன் வைத்துவிட்டு தானும் கதிரையில் அமர்ந்துகொண்டான்.

கொஞ்சநேரம் தேநீரை உறிஞ்சுவதும் மதுவைப் பார்ப்பதுமாக இருந்த கபிலன் மது வாய் திறக்காமல் இருப்பதைக் கண்டு தானே ஆரம்பித்தான். என்ன முடிவேடுத்திருக்கிறீர் என்றான். கொஞ்சநேரம் ஒன்றும் கூறாது சும்மா பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டு நான் ஸண்டன் போகப் போறன்

என்றாள் மது. இரவு யோசித்துவிட்டு மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ என்றுதான் சொல்லுவாள் என்று எதிர்பார்த்திருந்த கபிலன் உள்ளுக்குள் நிலை குலைந்தாலும் வெளியே காட்டாது மகனை நான் தான் வைத்திருப்பேன் உம்மிடம் தரமுடியாது என்றான். நானும் கொண்டுபோக முடியாது என்று சாதாரணமாகக் கூறி விட்டு தலையைக் குனிந்துகொண்டாள் மது.

பிள்ளையை சாட்டியாவது அவளை நிப்பாட்டலாம் என்ற அற்ப ஆசையிலும் மண்விழ எப்ப போகப் போறீர் என்றாள் குரல் தொய்ந்துபோய். டிக்கெட்ட ஒன்று கீத்துரோவுக்குப் போட்டுத் தாங்கோ என்றாள். உன்னைக் கட்டினதுக்கு இன்னும் என்னென்ன இருக்கோ என மனதுள் நினைத்தபடி சரி நான் இப்பவே பாக்கிறன் என்றுவிட்டு அறைக்குள் சென்று கண்ணியின் முன் அமர்ந்தான். சீ இவளுக்காக என்ன எல்லாம் செய்தன் என்று நினைக்கையிலேயே அழுகை எட்டிப் பார்த்தது. இவளுக்கு முன்னால் அழுவே மாட்டன் என தனக்குத் தானே சபதம் எடுத்துக் கொண்டான். அடுத்த நாளே டிக்கெட்டைப் போட்டு போடிங் பாசையும் பிரின்ட் செய்து அவளுக்கு முன்னால் கொண்டுவந்து வைத்தான்.

சரி நீர் போறதுக்கான ஆயத்தங்களைச் செய்யும் நான் கொஞ்சம் வெளியில் போட்டு வாறன் என்று கூறிவிட்டு அவளின் பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் வெளியே வந்தான். காரில் ஏறி நேசனின் வீட்டுக்கு முன் நிறுத்திவிட்டு வீட்டுக் கதவைத் தட்டினான். கதவைத் திறந்த நேசனுக்கு ஆச்சரியம். என்னடா சொல்லாமல் கொள்ளாமல் வந்திருக்கிறாய் என்றவன் அவன் உள்ளே வர விட்டு கதவை மூடிவிட்டு வந்தான். கபிலனின் முகத்தைப் பார்த்தாலே எதோ பிரச்சனை என்று தெரிந்தது. கபிலன் சுற்றுமுற்றும் பார்த்துவிட்டு ஒருத்தரும் இல்லைத்தானே எனக் கேட்டான். எல்லாரும் வேலைக்கு போட்டினம் ஏன் அவங்கள் நிக்க மாட்டாங்கள் என்று உனக்கும் தெரியும் தானே என்றுவிட்டு வந்த அலுவலைச் சொல்லன் எண்டான்.

நாளைக்கு விடிய நீ நிப்பாய் தானே. மதுவை ஒருக்கா எயாப்போர்ட் கூட்டிக்கொண்டு போக ஏலுமோ நேசன் என்றான். ஒ அதுக்கென்ன எங்க போறா மது என்றான். லண்டன் போறாள் என்னும்போதே கபிலனின் குரலில் அழுகை எட்டிப் பாத்தது. ஏன் ஏதும் கலியாணவிடே என்று கேட்டதுதான் தாமதம் கபிலன் அழுத் தொடங்கினான். எண்ணடா மச்சான் ஏன் ஏன் அழுகிறாய் என கேட்டவாறே அவனுக்கு அருகில் வந்து இருந்து கொண்டு தோளைத் தட்டிக் கொடுத்தான் நேசன். கொஞ்ச நேரம் அழுதபின் நண்பனிடம் தன் துன்பமெல்லாம் சொல்லி முடிய, நீ அப்ப மதுவைப் போகச் சொல்லிப் போட்டியோ என்ற நேசனிடம் நான் போகாதை எண்டாலும் அவன் போகத்தான் போறாள். அதிலும் நானே அனுப்பி வைக்கிறதுதான் நல்லது என்றுவிட்டு உனக்கு கொண்டு போய் விட ஒரு பிரச்சனையும் இல்லைத்தானே என்றான். எனக்கு ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை. ஆனால் நான் ஒருக்காக் கதைச்சுப்

பாக்கட்டே என்ற நேசனை இடை மறித்து பிள்ளையையே விட்டுட்டுப் போகத் தயாரானவள் நீ சொல்லிக் கேட்கவே போறாள் என்றுவிட்டு, நாளைக்கு விடிய 8 மணிக்கு வீட்டை வா.12. 20 க்கு பிளைட் என்றவன் போக வெளிக்கிட, நீ என்னெண்டு பிள்ளையைத் தனிய வச்சிருக்கப் போறாய் எண்டவனிடம் எனக்கு ஒரு மாத லீவு இருக்கு. இனித்தான் அடிச்சுச் சொல்லப் போறன். பிறகு என்ன செய்யிறதெண்டு பாப்பம் என்று விட்டு கதவைத் திறந்து கொண்டு செல்லும் நண்பனை இருக்கத்துடன் பார்த்துக் கொண்டான். எதுக்கும் நாளை மதுவோட கதைச்சுப் பாக்கத்தான் வேணும் என்று எண்ணியபடி கதவைச் சாத்திவிட்டுக் கதிரையில் வந்து அமர்ந்தான்

கபிலனுக்கு வீட்டுக்குப் போகவே விருப்பம் வரவில்லை. தன்னில் விருப்பம் இல்லாத மனைவி வீட்டில் இருக்க யாருக்குத்தான் வீட்டுக்குப் போக மனம் வரும். அதுகும் ஆசையாகக் காதலித்து மனந்தவள் இன்னொருவனிடம் மனத்தைக் கொடுத்துவிட்டு கணவனிடமே சொல்கிறாள் என்றால், என் நிலை யாருக்கும் வரக்கூடாது என்று எண்ணியபடி கடைக்குப் போய் ஒரு மாதத்துக்கு மகனுக்குத் தேவையான அனைத்துப் பொருட்களையும் வாங்கிக் கொண்டு காரில் ஏறியவன் நாளையும் அதற்கு அடுத்துவரும் நாட்களும் எப்படிக் கழியப் போகிறது என எண்ணியபடியே போய்க்கொண்டிருந்தான்.

மகன் தான் இன்னும் பாவம். தாயுடனேயே இருந்து பழகியவன் எப்படி இருக்கப் போகிறான். சாமாளிக்க வேண்டியதுதான். அவன் தத்தி நடைபோடும் அழகே தனிதான். எட்டுப் பற்களுடன் வாய் திறந்து சிரிப்பது அதைவிட அழகு. புரியா மொழியில் கொன்னைப் பேச்சு நினைத்தாலே எவ்வளவு மகிழ்வா இருக்குது. இதையெல்லாம் கூட விட்டுப் போவாளா ஒருந்தி. கல்மனதுக்காரி. போகட்டும் எனக்கு மகன் இருக்கிறான் என்று எண்ணிக் கொண்டிருக்கையில் தொடர்ந்து கார்க்கோண் அடிக்கும் சத்தம். அப்போதான் நினைவு வரப்பெற்று பார்த்தால் கடவை விளக்கு பச்சை காட்டியபடி நிற்பது கண்ணில் விழ உடனே காரை நகர்த்தினான்.வீட்டுக்குப் போகத்தான் வேண்டும். வேறு வழியில்லை. காரை வீட்டின் மூன் நிறுத்தி விட்டு வாங்கிய பொருட்களையும் எடுத்துக் கொண்டு கதவைத் திறந்துகொண்டு உள்ளே சென்றான்.

மது குசினிக்குள் சமைத்துக்கொண்டு இருப்பது தெரிந்தது. மற்றும் வேளை என்றால் இவனும் போய் நின்று உதவவான். இன்று தொலைக் காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்க முற்பட்டாலும் மனம் அதில் பதியவில்லை. ஆனாலும் சும்மா இருப்பது சூனியம் வைத்ததுபோல் ஆகுமென்று மனதை எங்கோவிட்டுப் பார்வையை மட்டும் பதித்தான் தொலைக்காட்சிப் பெட்டியில். சொர்க்கமாக இருந்த வீடு சுடுகாடுபோல் ஆனது ஏன் என மனது தவிப்புடன் கேட்டாலும் விடைதான்

கிடைக்கவில்லை. எவ்வளவு நேரமாக அங்கு இருந்தானோ சாப்பிடலாம் என்னும் மதுவின் குரலால் சிந்தை கலைந்திட அவளை நியிர்ந்து பார்த்தான்.

அவள் தலையைக் குனிந்துகொண்டே இருப்பதைக் கண்டதும் நான் பிறகு சாப்பிடுறன் என்றுவிட்டு தொடர்ந்து தொலைக் காட்சி பார்ப்பதுபோல் பார்வையைப் பதித்தாலும் மது படுக்கை அறைக்குள் சென்று கதவைச் சாத்துவது கடைக்கண்ணில் தெரிந்தது. மகனும் நித்திரைபோல். சத்தத்தைக் காணவில்லை என்று கேட்பதற்கு வாயெடுத்தவன் ஒன்றும் கூறாமல் வார்த்தைகளை விழுங்கிவிட்டு சோபாவில் படுத்துக் கைகளை நெற்றியில் வைத்துக் கொண்டான். அப்படியே தூங்கியும் விட்டான்.

மகனின் கைகள் முகத்தில் அடிக்கக் கிடைக்கிட்டு எழுந்தவன், முன்னால் இருந்த மணிக்கூட்டில் நேரத்தைப் பார்த்தான். மாலை ஐந்தாகி விட்டிருந்தது. இரவு தூங்காமல் இருந்தது இப்போது தன்னை அமுக்கிவிட்டது. அதுக்கும் நல்லதுக்குத் தான் என எண்ணியவன் மகனை தூக்கி மடியில் வைத்துக் கொண்டு எப்ப எழும்பின்னியள். அப்பாவுக்கு இப்பவே அடி போடத் தொடங்கிவிட்டியனோ என தான் இயல்பாய் இருப்பதுபோல் மதுவுக்குக் காட்ட கொஞ்சம் பலமாகக் கூறினான். சாப்பாடு கொண்டு மது வருவது தெரிந்தது. வேண்டாம் என கூறுவோம் என மனதுள் எழுந்த நினைப்பை அடக்கிக் கொண்டு கை நீட்டி மதுவைப் பார்க்காமலே உணவுத் தட்டை வாங்கிக் கொண்டு உண்ணத் தொடங்கினான். நீ என்னை விட்டுப் போவதால் எனக்கு ஒன்றும் பாதிப்பு இல்லை என மதுவுக்குக் காட்டும் நினைப்பு.

மதுவும் உணவுடன் வந்து உணவு மேசையில் இருப்பது தெரிந்தது. இவரும் இன்னும் உண்ணவில்லையோ என ஒரு சிறு பரிதாபம் எழுந்து, எழுந்த வேகத்திலேயே அடங்கியும் போனது. மற்றும் வேளை எனில் தொலைக்காட்சி பார்த்தபடி உண்ணவே மது விடமாட்டாள். உணவு மேசையில் இருந்துதான் உண்ணலாம். இன்று அவரும் ஒன்றும் கூறவில்லை. அவனும் அங்கு போகவில்லை. உண்மையில் அவனுக்கு உணவு உண்ணவே முடியவில்லை. ஆனாலும் உண்டுமுடித்து கை கழுவிக் கொண்டு வந்து மீண்டும் கொஞ்ச நேரம் தொலைக் காட்சி பார்த்துக்கொண்டு மகனுடன் விளையாடியவன் மகனை வெளிக்கிடுத்தி, நான் மகனுடன் கொஞ்ச நேரம் வெளியில் போட்டு வாறன் என்று அவருக்குச் சொல்லிவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் வெளியே சென்றுவிட்டான்.

மகனை மது வெளியே கொண்டு செல்லும்போது குழந்தைகளுக்கான வண்டிலில் வைத்துத் தான் கொண்டுபோவாள். கபிலன் மகனைக் கைகளில் தூக்கியபடி நடக்கத் தொடங்கினான். கிழே இறக்கி விடும்படி மகன் கைகால்களை அசைத்து இவனிடமிருந்து உன்னினான். கிழே மகனை இறக்கிவிட்டு சிறிய கைகளைப் பிடித்துக்கொண்டு

மெதுவாக நடக்கத் தொடங்கினான். திருமணமான புதிதில் வீதியால் நடந்து போகும்போது இவன் ஆசையுடன் மதுவின் கைகளைப் பற்றினால் மது மற்றவர்கள் பார்ப்பார்கள் என்று கைகளைக் கூச்சத்துடன் இழுத்துக் கொள்வது நினைவில் வந்தது.

கட்டிய கணவன் கைபிடிக்க வீதியில் கூச்சப்பட்டவள் இன்று இன்னொருவனை நாடிப் போகிறாள் என்பதை இன்னும் தான் இவன் மனம் நம்ப மறுத்தது. இருளத் தொடங்க மகனுடன் திரும்ப இனி இதுதான் எமக்கான வாழ்க்கை என மனது கூற, எவ்வளவு தான் மறைக்க நினைத்தாலும் முகத்தில் அவனை அறியாமல் சோகம் வந்து சூழ்வதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை. தாயைக் கண்டதும் கைகளைத் தூக்கியபடி ஒடும் மகனைப் பார்த்துவிட்டு இவன் குளியலறை சென்று குளித்துவிட்டு தலையணையும் போர்வையும் எடுத்துக்கொண்டு வந்து சோபாவில் நீட்டி நிமிர்ந்து படுத்தபடி தொலைக்காட்சியை இயக்கிவிட்டு அதைப் பார்த்தபடி தனது தொலைபேசியில் காலை எழும்பவேண்டிய நேரத்துக்கு அலாம் வைத்துவிட்டுப் படுத்துவிட்டான். இந்த இரவு அவனுக்கு அவனறியாமலே தூக்கம் வந்துவிட்டது.

காலை அலாம் அடிக்க முன்பே கபிலனுக்கு முழிப்பு வந்துவிட்டது. கண்ணைத் திறந்து பார்த்துவிட்டு கொஞ்ச நேரம் அப்படியே இருந்தான். மதுவை எழுப்பிவிடுவும் என்று நினைக்க குசினிக்குள் வெளிச்சம் தெரிந்தது. அப்ப மது எழுப்பிவிட்டான். தன் அலுவலில் அவள் கவனம் தான் என எண்ணியபடி தன் காலைக் கடன்களை முடித்தான். வீட்டு மனிச்சத்தும் கேட்டதும் இவன் எழ மதுவும் குசினிக்குள் இருந்து வெளியே வந்து யார் விடிய நேரம் என்று கேட்க, உம்மை எயாப்போர்ட்டுக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போக நேசன் வந்திருக்கிறான் என்றான். அவர் எதுக்கு நீங்கள் எங்க போறியள் என்று கேட்டவளுக்குப் பதில் சொல்லாது கதவைத் திறந்தான்.

உள்ளே வந்த நேசன் ஓன்றையும் காட்டிக்கொள்ளாமல் வணக்கம் மது என்ன ரெடியோ என்றான் சிரித்துக் கொண்டே. ஓம் அண்ணா பொறுங்கோ தேத்தண்ணி இருக்கு குடிச்சிட்டு வெளிக்கிடுவும் என்றபடி குசினியுள் சென்று இரு கோப்பைகளில் தேநீரைக் கொண்டுவந்து மேசையில் வைத்துவிட்டு ஓன்றை எடுத்து நேசனிடம் நீட்டிவிட்டு படுக்கை அறைக்குள் சென்றாள். கபிலன் உடைமாற்றிக் கொண்டிருந்தான். இவள் உள்ளே வருவது தெரிந்தும் கவனிக்காமல் மாற்றி முடிய வெளியே போக எத்தனிக்க, என்னை மன்னிச்சக் கொள்ளுங்கோ என்றாள். உம்மை மன்னிச்சா என்ன மன்னிக்காட்டி என்ன நிலைமை மாறப் போறுதில்லை. அதனால் என்ன கதைச்சும் பிரயோசனம் இல்லை என்றுவிட்டு வெளியே வந்துவிட்டான்.

இரண்டு பயணப் பெட்டிகளில் தன் பொருட்களை அடக்கிகொண்டவள் இரண்டையும் கொண்டுவந்து வரவேற்பறையுள் வைத்தாள். பெட்டிகளைத் தூக்கப் போன கபிலனை இடைமறித்த

நேசன் விட்டா நானே தூக்கிறன் என்றபடி பெட்டிகளை எடுத்துக் கொண்டு நடக்க இவனைத் திரும்பிப் பாத்துவிட்டு மதுவும் நேசனைப் பின்தொடர்ந்தாள். இவன் வழியனுப்பப் போகவில்லை. அவளது பெட்டிகளை நேசன் காருக்குப் பக்கத்தில் வைத்துவிட்டு மது குறை நினைக்காதைந்தோ. உங்களை என்ற சகோதரியா நினைச்சுச் சொல்லுறங். கபிலனைப் போல ஒருத்தன் கிடைக்கக் குடுத்துவைக்க வேணும். நீங்கள் அவசரப்பட்டு உந்த முடிவை எடுத்திருக்கிறியன். எதுக்கும் ஒருக்கா யோசியுங்கோ என்றுவிட்டு மதுவைப் பார்த்தான். அவளோ யோசிச்சுத் தான் நான் முடிவு எடுத்தனான் என்று சொல்ல கபிலன் மேற்கொண்டு ஒன்றும் கதைக்காமல் அவளது பெட்டிகளைத் தூக்கி காரின் பின்பக்கம் வைத்துவிட்டு காரில் ஏறினான். விமான நிலையம் செல்ல இரண்டு மணி நேரம். மதுவோ நேசனோ எதுவும் கதைக்கவே இல்லை.

மதுவுக்கு கீத்துறோ விமான நிலையம் நெருங்க நெருங்க மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளியது. இன்னும் ஐந்து நிமிடங்களில் விமானம் தரை இறங்கிவிடும். ஒரு பதினெந்து இருபது நிமிடத்தில் கரனைப் பார்க்கலாம். நான்கு மாதங்களின் முன்னர் கபிலனின் நண்பனின் திருமணம் வண்டனில் நடைபெற்றதால் அதற்கு வருவதற்காக எடுத்த விசா இன்னும் இரண்டு மாதங்கள் இருக்கு. அல்லது விசா எடுக்க என்றே இரண்டு மூன்று வாரங்கள் சென்றிருக்கும். கபிலனுக்குச் சொல்லாது விசா எடுத்திருக்க ஏலாது. ஏதோ என்ற நல்ல காலம். வண்டன் போன பிறகு விசாவைப் புதுப்பிக்கலாம் என்று கரன் தெரியாமலோ சொல்கிறார் என மனதுள் எண்ணியபடி விமானம் தரை தட்டி மெதுவாக ஊர்ந்து செல்வதைப் பார்த்தபடி இருந்தாள்.

எல்லோருக்கும் பின்னால் அவளும் வரிசையில் நின்று தன் கடவுச் சிட்டைக் காட்டியபோது, எதற்காக வந்தனி இங்கு எனக் கேட்டபோது என்ன சொல்வது என்று தெரியாது தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது. விசிற் விசிற் என இருமுறை சூறியதும் அதிகாரி இவனை விட்டுவிட்டார். நல்ல காலம் முதல் முறை வந்தபோது என எதுக்கு என கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டு குடைந்தவர்கள். இம்முறை பெரிதாகக் கேட்கவில்லை. தட்டுத் தடுமாறி மற்றவர்களின் பின் வெளியே வந்து இவளது பெட்டிகளை எடுக்கும் இடத்திற்கு வருகிறாள். பெட்டிகள் வர அரை மணி நேரம் ஆகின்றன. கரன் என்னைத் தேடப் போகிறார் என எண்ணியபடி விமானத்தினுள் நிப்பாட்டி வைத்த கைத் தொலைபேசியை எடுக்கிறாள். அவனின் இலக்கத்தை அழுத்த தொடர்பு கிடைக்கவில்லை. வெளியே வந்து அவள் கண்கள் கரனைத் தேடி அங்கும் இங்கும் அலைகின்றன. தூரத்தில் நிற்பவனா கரன். படத்தில் நல்ல குளுகுளுவென்று பார்க்க அழகாக இருந்தானே. இப்ப பார்க்க மெலிந்த தோற்றுத்துடன் ஜயோ என நெஞ்சு என் இப்படிப் படபடக்கிறது.

கையைஅட்டிச் சிரித்துக் கொண்டு வருகிறான். அவன்தான். இவளும் அவனைப் பார்த்து சிரிக்கிறாள். அவன் இவளுக்குக் கிட்ட வந்தவுடன்

இவளை அணைக்கிறான். இவருக்கு பயத்தில் எவ்வித உணர்வும் தோன்றவில்லை. ஆக்கள் என்று சொல்லிக் கொண்டு தன்னை விடுவிக்கிறாள். அவனும் அதன்பின் ஒன்றும் செய்யவில்லை. இவளை தொடருந்து நிலையத்துக்கு அழைத்துச் செல்கிறான். அதிலிருந்து இறங்கி பேருந்தில் ஒரு இருபது நிமிடம் போய் இறங்கி வீட்டுக்கு கூட்டிக்கொண்டு போகிறான். கதவைத் திறந்ததுமே சரியான புளிச்சல் மணம். இவருக்கு அருவருப்பாய் இருக்கிறது. இங்கதான் இருக்கிறியலோ என்கிறாள். ஓம் என்றபடி படிகளில் இவளின் பிரயாணப் பெட்டிகளை இழுத்துக் கொண்டு ஏற இவரும் பின்னால் ஏறுகிறாள். காற்றோட்டம் இல்லை, வெளிச்சம் இல்லை. அவருக்கு மூச்ச முட்டுவது போல் இருக்கிறது.

அறையைத் திறந்ததும் அதற்குள் சென்றால் ஒரு சிறிய அறை. இவளின் பெட்டிகளே அரைவாசி இடத்தைப் பிடிக்கின்றன. பெட்டிகளை வைத்தவுடன் இவளருகில் வந்து இவளை இறுக்கி அணைக்கிறான். இவரும் அணைத்தாலும் எதோ ஒன்று முழுதும் ஈடுபட விடாது தடுக்கின்றது. இவளின் நிலை அவனுக்கு விளங்கியிருக்க வேண்டும். அவளை விட்டுவிட்டு என்ன பிடிக்கவில்லையோ என்கிறான். இப்பதானே வந்தனான் கொஞ்சம் பொறுங்கோ என்றதும் அவனும் ஒன்றும் கூறவில்லை. என்ன குடிக்கிறீர் தேநீரா குளிர் பானமா என கேட்டவனுக்கு தேநீரே தாங்கோ என்றுவிட்டு கட்டிலில் அமர்கிறாள்.

கரன் கீழே இறங்கிப் போக இவள் மனம் பலத்தையும் நினைத்துக் குழம்புகிறது. இவனை நம்பித்தானே வந்தனான். ஆனால் எதோ என்னைத் தடுப்பதுபோல் இருக்கிறதே என மனச் சஞ்சலத்தோடு இருக்க தேநீருடன் வருகிறான் கரன். எப்பிடி அங்க ஒரு பிரச்சனையும் இல்லையே எனக் கேட்ட இல்லை என்று இவள் தலையை மட்டும் ஆட்டுகிறாள். என்ன கதைக்கவே பஞ்சிப்படுகிறீர் என்றபடி இவருடன் நெருங்கி அமர்ந்து இவளை அணைக்க இவரும் நெகிழ்ந்து போகிறாள்.

பின்னர் வந்த சில நாட்கள் இருவருக்கும் கரும்பாக இளிக்க எல்லாவற்றையும் மறந்து அவனுடன் ஒன்றிவிட்டாள் மது. கொஞ்சம் பித்தம் தெளிந்த பின்னர்தான் அவளையும் அவனையும் தவிர ஒருவரையும் அந்த வீட்டில் காணவில்லை என்பது அவருக்கு உறைக்கிறது. ஆனால் பக்கத்து அறை பூட்டியே இருக்கிறது என் என அவனைக் கேட்க நான் இந்த அறையில் வாடகைக்கு இருக்கிறன். வீட்டுக் காரர் விடுமுறைக்குப் போட்டினம் வாற மாதம் தான் வருவினம் என்கிறான். அப்ப உங்களுக்கு சொந்த வீடு இருக்கு என்று சொன்னியள் என்று அவனைப் பார்க்க, முந்து இருந்தது. ஒரு பிரச்சனை இப்ப வித்துப் போட்டன் என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிக் கொள்கிறான். எத்தினை கீழமை வீவு போட்டனியள் என அவள் கேட்க ஒருமாதம் வீவு இருக்கு என்றுவிட்டு இன்டைக்கு எங்காவது வெளியில் போவமோ? என அவள் கேட்டதற்கு இன்டைக்கு நண்பன் ஒருவனை சந்திக்கிறன் என்று சொன்னனான். நாளைக்குப் பாப்பம் என்றுவிட்டு தன் அலுவலைப்

பார்க்க மதுவுக்கு கொஞ்சம் கோபம் எட்டிப் பர்த்தது. வந்து ஒரு வாரமாகிறது. வெளியே போகாமல் அந்த அறை அதைவிட்டால் குசினி, வரவேற்பறை என்று மாறிமாறி அதற்குள்ளேயே சுற்றி அலுத்துவிட்டது.

அடுத்தநாள் இவளை கூட்டிக் கொண்டு கடைத் தெருவெல்லாம் சுற்றிய கரன் ஒரு இந்தியன் உணவகத்துக்கு அழைத்துக் கொண்டு செல்கிறான். யேர்மனி போலன்றி இங்கு பல உணவகங்களும், ஆடை விற்பனை நிலையங்களும் பார்க்க அவருக்கு மகிழ்வாக இருந்தது. இவள் தனக்கு பூரி வேண்டுமென்று கூற, அவன் தனக்கு பரோட்டா சொல்லிவிட்டு குளிர்பானம் அருந்துகின்றனர். பார்த்துக்கொண்டிருக்க வாசல்பக்கம் நான்கு பேர் வருவது தெரிகிறது. பார்த்தால் ரவுடிகள் போல் தோற்றம். இவள் உடனே தலையைக் குளிந்துகொள்கிறாள். ஆனால் அவர்கள் இவர்கள் இருக்கும் இடம் நோக்கி வர இவருக்கு கலவரம் உண்டாகிறது.

லண்டனில் ரவுடிகள் அதிகம் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். அவர்கள் இவர்களின் மேசைக்கு அருகில் வந்து மச்சி நல்லாத்தான் பிடிச்சிருக்கிறாய் என்று கூறி கரனுடன் கைகுலுக்குகிறார்கள். இவருக்கு அதிர்ச்சியாக இருக்கிறது. அது முகத்திலும் தெரிய என்ன கரன் எங்களைப் பற்றி சிஸ்டருக்குச் சொல்லேல்லேயே மச்சி என்கிறான். இவை என்ற பிரெண்டஸ் என்று கரன் அவருக்கு அறிமுகப்படுத்துகிறான். அவள் ஒருமுறை தலையை நிமிர்த்திப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் குளிந்து கொள்கிறாள்.

இருங்கோவன் என்று கரன் கூற நாளைக்கு சந்திப்பம் மச்சி. சிஸ்டர் பயப்பிடிறா. வாறம் மச்சி என்றபடி அவர்கள் போகின்றனர். ஏன் அவங்களை இருக்கச் சொன்னீங்கள் என்று மது கோபமாகவே கேட்கிறாள். நீர் வந்து ஒரு கிழமைதான். அவங்கள் என்னோட அஞ்ச வரிசமாப் பழக்கம் என்றுவிட்டு கரன் உணவும் வர உண்ண ஆரம்பிக்க இவரும் பசியில் உண்ணத் தொடங்குகிறாள். ஆனால் மேற்கொண்டு அவனுடன் எதுவும் கதைக்கவில்லை. அவனும் உண்டு முடிய கிளம்புவமா என்று கூறியபடி எழுகின்றான். சமைக்க ஏதாவது வாங்கு வமா என்று கேட்க மரக்கறிகள் இறைச்சி என்பவற்றை வாங்கிகொண்டு வீடு வருகின்றனர். மாலை இடியப்பம் அவித்து கறிகளும் காச்சி முடிய, வடிவா எல்லாம் துடைத்துவிடும். பிறகு வீட்டுக்கார அக்கா பேசவா என்று கரன் கூற நான் என்ன ஒண்டும் தெரியாதனானோ என இவள் சிரிக்கிறாள்.

மதுவுக்கு அப்பப்ப கபிலனின் நினைவும் மகனின் நினைவும் எட்டிப் பாக்கும். வலிந்து அவற்றை நினைக்காது தவிர்த்துவிடுவாள். அத்துடன் கரனும் எந்நேரமும் அவருடனேயே நின்றதும், சில்லிசங்களால் அவளை சந்தோசப்படுத்தியதும், பார்வையாலேயே கிறங்கடித்து, முத்தத்தில் மூழ்கடித்து புதிய வாழ்வின் அத்தியாயங்களைக் காட்டியதும் எல்லாவற்றையும் மறக்கத்தான் செய்துவிட்டது. மூன்று வாரங்கள்

முடிந்த நிலையில் நான் விவாகரத்துக்கு விண்ணப்பிக்க வேணும். யாராவது ஒரு லோயரைப் பாப்பமா என்று இவள் கேட்க என்ன அவசரம் பொறும் என்றுவிட்டு தொலைக்காட்சி பார்க்கும் அவனை இவளால் பார்த்துக் கொண்டு இருக்கத்தான் முடிகிறது.

அடுத்தநாள் காலை தொலைபேசி ஒன்று வர இப்பவே வாறன்றா என்றுவிட்டு, வெளியில் போட்டு வாறன் என்று மட்டும் கூறிவிட்டு கரன் அவசரமாக இறங்கிச் செல்கிறான். இவள் மேற்கொண்டு ஏதும் கேட்கக் கூட முடியவில்லை. மதியம் கரன் வரவில்லை. தொலைபேசியும் நிப்பாட்டி இருந்தது. அரை மணிக்கு ஒருமுறை இவள் அழைத்தும் அவன் எடுக்கவில்லை. இவளுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியாது மாலைவரை தவித்துக் கொண்டிருந்தபோது வந்து சேர்ந்தான். என்ன எத்தினை தரம் போன் அடிச்சனான். எடுத்திருக்கலாம் தானே என அழைக்கயை அடக்கிக் கொண்டு கேட்டாள். என்ற பிரச்சனை தெரியாமல் கதைக்காதையும். என்னை கொஞ்சநேரம் தனிய விடும் என்று அவன் கூற ஒன்றும் சொல்லாமல் வெளியே வந்து தொலைக்காட்சி பார்க்க ஆரம்பித்தாலும் மனம் அதில் ஒன்றவில்லை. கரனை நம்பி வந்திருக்கிறேன். விடியப் போய் இப்பதான் வந்திருக்கிறான். என்ன என்று கேட்டாலும் சொல்கிறானில்லை. என்னவாக இருக்கும் என்று எவ்வளவு யோசித்தும் பலனில்லை.

இரவு உணவும் கரன் வேண்டாம் என்றதால் இவளும் உண்ணவில்லை. காலையில் எழுந்து ஏதுவும் நடவாததுபோல் கோக் ஒன்றை உடைத்து அவன் குடிக்க விடிய வெள்ளன ஆராவது கோக் குடிக்கிறதே என இவள் வினவ, ஏன் குடிக்கக் கூடாது என்று ஏதும் சட்டம் இருக்கே என கரன் கேட்க இவளுக்குச் சிரிப்பு வருகிறது. இன்டைக்கு வீட்டுக்கார அக்காக்கள் வருவினம் என்கிறான். எத்தினை மணிக்கு என இவள் பரபரக்கிறாள். மத்தியானம் வருவினம் அவைக்கும் சேர்த்துச் சமைச்ச விடும். நான் வெளியில் போட்டு வாறன் என அவன் முடிக்கமுதல் நேற்றும் போய் பின்னேரம் தான் வந்தனீங்கள். வீட்டுக்கார ஆக்கள் வரேக்கையாவது என்னோட நில்லுங்கோவன் என்று இவள் கெஞ்சவதுபோல் கேட்கிறாள்.

அவன் கொஞ்சமும் இரங்காமல், நீர் உம்மட பாட்டில இரும் அவை தங்கட பாட்டில வருவினம் என்கிறான். நீங்கள் இல்லாமல் நான் யார் என்று கேட்டால் என்ன சொல்லுறது. என்ற கேர்ள் பிரெண்ட் என்டு சொல்லும். நான் வருமட்டும் நீர் அறைக்குள்ளையே இரும். நான் வந்த பிறகு சொல்லலாம். என்றுவிட்டு வெளியே போக எத்தனிக்க, மீண்டும் இவள் நானும் உங்களோட வரட்டோ என்று கேட்க, நான் நண்பர்களிட்டைப் போறன். நீர் வந்து அங்க என்ன செய்யப் போற், போட்டு வாறன் என்றபடி கதவைத் திறந்துகொண்டு போய் விட்டான். மதுவுக்கு அழைக வந்தது. என்ன இவன் என்னை ஒரு பொருட்டாக எண்ணாது போய்விட்டானே. இவனை நம்பி நான் வந்திருக்கிறேன் என்று எண்ணும்போதே நினைவில் கபிலன் வருகிறான்,

மகன் வருகிறான். நான் அவசரப்பட்டு விட்டேனோ என மனம் முதல் முறையாக அங்கலாய்க்கிறது.

வீட்டுக்கார அக்கா வந்து இவளின் அறைக் கதவைத் தட்ட இவள் கண்விழிக்கிறாள். எழும்புங்கோ தங்கச்சி தேத்தண்ணியையும் குளிசையையும் குடிச்சிட்டுப் படுங்கோ என்று சொல்ல, வேண்டாம் அக்கா என்று இவள் முனகுகிறாள். கதவை அவவே தள்ளித் திறந்துகொண்டு வந்து இவளை எழுப்பி தேநீரை மருந்துடன் குடிக்கச் செய்து குடித்து முடிந்ததும், மூண்டு நாளா படுத்தே இருக்கிறீர். இன்னும் எத்தினை நாளைக்கு இப்பிடியே இருக்கப் போற்ற. பாக்கவேண்டிய அலுவலைப் பாக்க வேணும். நான் ஒரு பொம்பிளைப் பிள்ளையை எத்தினை நாள் தான் வச்சிருக்க ஏலும். மற்ற ஆட்கள் எண்டால் உம்மைப் பிடிச்சு வெளியில் விட்டிருப்பினம். நான் பொம்பிளைப் பிள்ளையளைப் பெத்ததால் உம்மை இத்தனை நாள் வச்சிருக்கிறன் என்று கூற இவள் அழுவும் சக்தியற்றுக் அக்கா கூறுவதைக் கேட்டுக்கொண்டிருக்கிறாள்.

தங்கச்சி எதோ நடந்தது நடந்து போச்சு நீர் திரும்ப ஜேர்மனிக்குப் போறதுதான் நல்லது. முகம் கழுவிச் சாப்பிட்டிட்டு ஒருக்கா அங்க போன் செய்து பாரும் என்றுவிட்டுப் போய் விடுகிறார்.

ஒரு கிழமைக்கு முன் நடந்தது மனதில் நிழலாட கசப்பு மருந்தை விழுங்கியதுபோல் வாயும் மனமும் கசக்கிறது. உடலும் மனமும் தீப்பிடித்தது போல் தன்னையே தகிக்க எனக்குச் சரியான தண்டனையை கடவுள் குடுத்திட்டார். என்ற சின்னப் பிள்ளையைத் தவிக்க விட்டு வந்த எனக்கு, என்ற கட்டின மனிசனுக்குத் துரோகம் செய்துபோட்டு வந்த என்னை கடவுள் இவ்வளவு கெதியா தண்டிச்சிட்டார். இப்ப தெய்வம் அன்றே கொல்லுது போல என எண்ணியவருக்கு தன்னை நினைத்தே சிரிப்பு வருகிறது. எத்தனை பெரிய வாழ்க்கையை இழந்துவிட்டு இந்த நரகத்தில் வந்து விழுந்தேன்.எனக்கு வேணும்தான்.

இனி எப்பிடி நான் திரும்பிப் போவன். எப்பிடி கபிலன்ற முகத்தில முழிப்பன். கபிலன் திரும்ப என்னை மன்னிப்பாரே. மன்னிச்சாக் கூட என்னை மற்ற ஆக்கள் எப்பிடிப் பாப்பினம் என எண்ணி எண்ணி குமைந்ததுதான் மிச்சம். தற்கொலை செய்வமோ என்று எண்ணினாலே அழுகைதான் வந்தது. கேடு கேட்ட எனக்கு சாகக் கூடத் துணிவில்லையே எனப் பலதும் எண்ணி மருகியவள், என்ன நடந்தாலும் பரவாயில்லை. கபிலனோட கதைப்பம் என எண்ணியபடி தொலைபேசியை எடுக்கிறாள்.

கபிலன் அவளை மீண்டும் வரும்படி கூறியதும் அவளுக்கு இருண்ட அறையுள் இருந்த சாளரத்தை அகலத் திறந்தது போல் இருந்தது. மனதில் இருந்த இறுக்கம் கூட கொஞ்சம் தளர்ந்ததுபோல் இருந்ததால் ஒரு வாரத்தின் முன் நடந்தவற்றை மீளவும் மனம் அசைபோட்டது.

வீட்டுக் காரக் குடும்பம் திரும்பி வந்த அன்று இவள் கன நேரம் அறைக்குள்ளோயே இருந்தாள். மாலை ஏழு ஆசியும் கரணைக் காண வில்லை. இவள் தொலைபேசியில் அழைத்தும் அவன் அழைப்பில் வரவில்லை. நான்கு ஐந்து மணிநேரமாக சிறுநீரை அடக்கி வைத்திருந்ததும் கடுத்தது. இனியும் அடக்க முடியாது எனும் நிலையில் கட்டிலை விட்டு இறங்கி கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வந்து பக்கத்தில் இருந்த மலசல கூடத்துக்குச் சென்றபின்தான் சிறிது நின்மதி பிறந்தது.

கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே வர படிகளில் ஏறி மேலே வந்துகொண்டிருந்த வீட்டுக்காரரின் பிள்ளை, அம்மா கள்ளன் எனக் கத்திக்கொண்டு கீழே ஓட, இவள் கலவரப்பட்டு என்ன செய்வது என்று தெரியாமல் விழி பிதுங்க நிக்க, வீட்டுக்கார அக்காவும் கணவரும் கையில் பிள்ளையளையும் இழுத்துக்கொண்டு வீட்டுக்கு வெளியே ஓடுவதற்கு கதவை அவசரமாகத் திறக்க, அக்கா அக்கா நான் கள்ளன் இல்லை என இவள் கத்த, வெளியே ஓட வெளிக்கிட்ட அக்காவும் கணவரும் திரும்பி வந்து நீ என்ன இங்க செய்யிறாய் என அதட்ட, இவரும் நான் கரனின் கேரள் ப்ரெண்ட் என கூறிவிட்டு அவர்கள் தன்னைப் பார்த்து நட்புடன் சிரிப்பார்கள் என எதிர் பார்த்தவருக்கு அவர்கள் பார்த்த பார்வை புரியவில்லை.

சரி கீழ் வாரும் தங்கச்சி கதைப்பம் என்றுவிட்டு அக்கா வரவேற்பறைக்குப் போக கீழே இறங்கி வந்தவள் எதோ தனக்கு எல்லாம் தெரியும் உங்களை என்று காட்ட, நீங்கள் இண்டைக்கு வருகிறீர்கள் எண்டு கரன் சொன்னவர் என்றுவிட்டு அவர்கள் இருவரையும் பார்த்தாள். அவர்கள் முகத்தில் ஈயாடவில்லை.

நீர் எப்ப தொடக்கம் இங்க இருக்கிறீர் என்று அக்கா கேட்க மூண்டு கீழமையா என்கிறார்கள் மது. இங்க அப்பா நீங்கள் பிள்ளையளைக் கூட்டிக் கொண்டு மேல போங்கோ நான் இவாவோட கதைச்சுப் போட்டு வாறன் என்று அக்கா கூற, கணவரும் இங்கிதத்துடன் பிள்ளைகளை அழைத்துக்கொண்டு மேலே செல்கிறார். எப்ப தொடக்கம் உமக்கு கரணைத் தெரியும் என்று அக்கா கேட்க ஆறு மாதமாக என்று கூறிவிட்டு தலையைக் குனிகிறாள்.

கரன் இங்க இருக்கிறேல்லை. இங்க இருக்கிறது என்ற அக்காவின்ற மகன். அவன் இப்ப ஆஸ்பத்திரியில் இருக்கிறான். அவன் கரன்ற நண்பன். ஆனால் அவர்கள் ஒருவரும் ஒழுங்கானவர்கள் இல்லை. கரனுக்கு கன பெண்களுடன் தொடர்பு இருக்கு என்று சொல்ல, பொய் சொல்லாதெங்கோ என்று மது கத்துகிறான். தலையில் பெரிய கல் விழுந்துபோல் இருக்கிறது. கண்ணுக்கு முன்னால் ஏதேதோ பறப்பதுபோல் முன்னால் இருந்த எதுவுமே தெரியவில்லை அவருக்கு. நான் ஏன் உமக்குப் பொய் சொல்ல வேணும். அவங்கள் எத்தினை தரம் சிறைக்குப் போனவங்கள் எண்டு தெரியுமே உமக்கு. என்ன

நம்பிக்கையில் அவனை நம்பி வந்தனீர் என்று கூறிமுடிக்க முதலே மது ஒ என்று பெரிதாக அழுகிறாள். சிறிது நேரம் பார்த்துக்கொண்டு இருந்துவிட்டு அவன் இனி உம்மட்ட வர மாட்டான். இப்ப கொஞ்சம் முந்தித்தான் போன வந்தது. நேற்று இவங்கள் ஒரு பெடியனை வெட்டிப் போட்டாங்களாம். இன்டைக்கு பொலிஸ் உவங்கள் எல்லாரையும் பிடிச்சுப் போட்டுது. மேற்கொண்டு அக்கா கதைப்பது எதுவுமே விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் கதிரையில் சரிகிறாள் மது.

கபிலனின் வாழ்வு திசைமாறி மாதம் ஒன்று ஓடிப் போனது. மகன் இப்ப அம்மாவைத் தேடுவதில்லை. கபிலன்தான் இரு வாரங்கள் சரியாகத் துன்பப்பட்டுப் போனான். சமைப்பது மகனுக்கு நப்பி மாற்றுவது குளிக்க வார்ப்பது என்று, அதைவிட உணவு கொடுப்பதுதான் சரியான கடினம். வீம்பில் உடனே மதுவைப் போகச்சொல்லிவிட்டன். இதுவரை மகனின் வேலைகளை அவனே செய்ததால் ஒருமாதிரி தட்டித் தடுமாறி இப்ப வடிவாகச் செய்யப் பழகிலிட்டான். மூன்று வாரங்களில் மகனைப் பார்ப்பதற்கு ஒழுங்கு செய்துவிட்டான். புதிதாகத் திருமணமான இருவர் வீடு தேடி அலைந்தபோது நேசன் தான் அவர்களிடம் கதைத்து இப்படி குழந்தையுடன் ஒருவன் இருக்கிறான். அவன் வேலைக்குப் போகும் நேரம் குழந்தையை பார்த்தால் நீங்கள் வாடகை இன்றியே அங்கிருக்கலாம் என்று அவர்களும் சம்மதித்து போன கிழமைதான் இங்கு வந்திருந்தார்கள். இவனுக்கு முன்னே தெரியாதவர்களாயினும் நேசனுக்குத் தெரிந்தவர்களாகையால் எவ்வித பயமுமின்றி அவர்களை ஏற்றுக்கொண்டாயிற்று. அவர்களும் தானும் தன் பாடும். இவனுக்கு நேற்றுத்தான் வேலை தொடங்கியது. மகனும் அந்தப் பெண்ணுடன் ஒன்றிவிட்டான். இனிப் பிரச்சனை இல்லை என்று எண்ணியபடி இருக்கையில் அமர்ந்தான்.

மகன் எழும்பும் நேரம் எதுக்கும் பாலைக் காச்சி வைப்போம் என எண்ணியபடி எழ இவனின் கைத்தொலை பேசி அடிக்கும் சத்தம் கேட்டது. எழுந்து சென்று எடுத்தால் நின்றுவிட்டது. வண்டன் இலக்கம். யார் வண்டனில் இருந்து அதுகும் என் கைத் தொலைபேசிக்கு என எண்ணியவன் எண்ணம் அதிர்வோடு நிக்க மதுவாக இருக்குமோ என எண்ண முதலே நெஞ்சு பட்படத்தது. திருப்ப எடுப்பமோ என என்னும் போதே வேண்டாம், தேவை என்றால் அவர்களே எடுப்பார்கள் தானே என மனதைத் தேத்தினாலும், மதுதான் எடுத்தாரோ? மகனின் நினைவு வந்திருக்கும். என்னை பற்றி அவள் நினைக்கவும் மாட்டாள் என்று எண்ணிக்கொண்டிருக்க மீண்டும் தொலைபேசி அழைப்பு. உடனே எடுக்க எண்ணிவிட்டு மூன்று நான்கு மணிச்சுத்தம் கேட்கும் வரை பொறுத்து பின் எடுத்து வணக்கம் என்றான்.

சிறிது நேரம் எதுவிதச் சத்தமும் இல்லை. கலோ யார் எனக் கேட்க நான் தான் மது என அவளின் குரல் கிணற்றுக்குள் இருந்து கேட்டது.

இவனுக்கு நெஞ்சின் படபடப்புக் கூடிப் போனது. ம் என்றுவிட்டு இவனும் பேசாமல் இருந்தான். மகன் எப்படி இருக்கிறான் என மெதுவாகக் கேட்டாள். அவனும் நானும் எல்லாம் மறந்து நின்மதியா இருக்கிறம். சந்தோசமாகவும் இருக்கிறம் என்றான். என்னை மன்னிக்கவே மாட்டியளோ என்றாள் மது. நீர் தந்த பரிசு வாழ்க்கை பூரா மறக்க முடியாத பரிசு. எப்பிடி உம்மை மன்னிக்கிறது என்றான். அவளின் அழுகை ஒலி கேட்டது. இவன் ஒன்றும் கூறாமல் நின்றான். என்னை நீங்கள் மன்னிக்காட்டி நான் தற்கொலை தான் செய்யவேணும் என்று மது கூறியவுடன் இவனுக்கு வந்த கோபத்தில் வடிவாத் தற்கொலை செய்துகொள் என்றுவிட்டு தொலைபேசியைத் துண்டித்தான்.

கபிலனின் கால்கள் இரண்டும் கூட நடுங்கின. வந்து கதிரையில் அமர்ந்தவன் பின்னால் சாய்ந்து கண்களை மூடினான். என்ன ஒரு சுயநலம். தப்ப எல்லாம் தான் செய்துபோட்டு இப்ப மன்னிப்புக் கேட்டால் சரியோ? மன்னிக்காட்டி தற்கொலை செய்வதாய் மிரட்டல் வேறு. டைவேஸ் கூடப் பண்ணாமல் இவளை அனுப்பிவச்ச என்னைச் சொல்ல வேணும். இந்த ஒரு மாதமா நான் பட்ட வேதனை. ஒரு தமிழர்களின் கண்ணிலையும் படக்குடாதெண்டு வீடும் வேலையுமா இவளைப் போல ஆட்களை வெட்டிப் போட வேணும் என என்னிமுடியவில்லை. மீண்டும் அவளிடமிருந்து போன.

போனை நிப்பாட்ட நினைத்தவன், சரி இதுக்கு மிஞ்சி என்னத்தைச் சொல்லப் போறாள் என்று நினைத்தபடி குரலைக் கடினமாக்கிக் கொண்டு என்ன என்றான். தயவு செய்து போனை வச்சிடாதைங்கோ நான் உங்களோட கதைக்க வேணும். எனக்கு உங்களை விட நம்பிக்கையா சொல்ல ஒருத்தரும் இல்லை என்று அவள் சொல்ல என்ன சொல்லவேணும் என்றான். நான் திரும்பி உங்க வரப்போறான் கபில். வேண்டாம் என்று மட்டும் சொல்லிப் போடாதைங்கோ என்றுவிட்டு விக்கிவிக்கி அழுபவளை ஒன்றும் சொல்லத் தோன்றாமல் நின்றான். அவள் உரிமையுடன் முன்பு கூப்பிடுவது போல் கபில் என்றது அவனுக்கு அவள்மேல் இருந்த கோபத்தைத் தணித்திருந்தது.

ஏன் அவன் விட்டுட்டுப் போட்டானோ என்றான். இல்லை என்னால் இந்த நரகத்துக்குள் வாழ முடியேல்லை. இப்பதான் உங்கடை அருமை எனக்குத் தெரிஞ்சுது. பிள்ளையையும் உங்களையும் விட்டுட்டு என்னால் இருக்க முடியேல்லை. நீங்கள் என்னை மனைவியா நினைக்க வேண்டாம். நான் உங்களைக் குழப்பாமல் பிள்ளையை மட்டும் வேலைக்காறிபோல பாத்துக்கொண்டு இருக்கிறன் என்று அழ அவனுக்கு என்னசெய்வது என்றே தெரியவில்லை.

இப்பவும் அவள் சட்டப்படி என்ற மனிசிதான். நான் வேண்டாம் என்று சொல்லி அவள் ஏடாகூடமா ஏதும் செய்தால் அதுகும் எனக்குத்தான் பழி. ஆனால் இவள் போனதுக்கே இந்தச் சனங்கள் எப்பிடி நாக்கு வளைச்சுதுகளோ இப்ப திரும்பி வந்தால் என்ன

சொல்லுங்களோ என ஏதேதோ எண்ணியவன் சரி எப்பிடிப் பாத்தாலும் கெட்டபேர் வந்தது வந்ததுதான். பாவம் மனம் நொந்து அழுகிறாள். ஒரு பெண்ணுக்கு வாழ்வு குடுக்கிறதாய் எண்ணி சரி எப்ப வாறீர் என்றான். உன்மையாத்தான் சொல்லுறியளோ என நம்பமுடியாது கேட்டவள் நீங்கள் தான் எனக்கு டிக்கெற் எடுத்து அனுப்ப வேணும் என்றவுடன் சரி தயாராய் இரும், தனிய விமான நிலையம் வரத் தெரியுமோ என்றான். கீத்துறோவுக்கு எடுத்தால் நேர ரெயின் இருக்கு வருவன் என்றவுடன் சரி டிக்கெற்றை புக் பண்ணிப் போட்டு அடிக்கிறன் என்றபடி தொலைபேசியை அணைத்துவிட்டு கணனியின் முன் அமர்ந்தான்.

3

கதை

நினைவு சுடும்

இன்று காலையில் இருந்தே சுசீலாவுக்கு இதுகண் துடித்தபடி இருக்க, இன்று கட்டாயம் நல்ல செய்தி ஒன்று வரும் என நம்பிய அவளது நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை. ஒரு வருடமாக கொழும்பில் இந்தா அனுப்புறன் அந்தா அனுப்பிறன் என்று சொன்ன வெளிநாட்டு முகவர் இன்றுதான் இரண்டு நாளில் யேர்மனிக்கு அவளையும் மகளையும் அனுப்பி வைப்பதாக சூறியுள்ளான். கணவனுக்கு இன்று தொலைபேசியில் விடயத்தைச் சொன்ன போது அவனுக்கும் நின்மதியாகத்தான் இருந்தது. இரண்டு மூன்று முறை முகவர்களுக்குக் காச கட்டி ஏமாந்து இப்பதான் ஒரு நம்பிக்கையான ஆள் கிடைத்துள்ளான். அரைவாசிக் காச முதல் குடுத்தால் சரி. மிகுதி சுசீலா வந்து சேர்ந்தபிறகுதான். அதுவும் தாயாரை கொழும்பில் பொறுப்புக்கு விட்டுவிட்டுத்தான் வரவேணும். ஒரு வருடமாக மனிசி கொழும்பில் வீடெட்டுத்துத் தங்கிஇருக்கிற செலவு இனி இல்லை என்று காந்தனுக்கும் சற்று ஆறுதலேற்பட்டது. இரண்டு பேரிடம் கடனும் வாங்கியாச்சு. நிரந்தர வதிவிடுறிமை கிடைத்தபின் மனிசியைக் கூப்பிடலாம் என்றாலும் உங்களை விட்டிட்டு என்னால் இருக்க ஏலாது என்று ஒரே அழுகை. ஊரில் போய் கலியாணம் செய்துபோட்டு

வந்தாச்ச. மகள் ஒன்று பிறந்து மகளுக்கும் 3 வயதாகப் போகுது. மனிசி அழாமல் என்னசெய்யும். மகளின் படத்தைப் பார்த்தாலே இவனுக்கு உடனே இலங்கைக்குப் போகவேணும் போல இருக்கும். மகளின் கதைகளை ஒன்றும் விடாமல் சசீலா ஒவ்வொரு வாரமும் எடுத்துக் கணவனுக்குக் கூறுவாள்.

அப்பா என்னும் மகளின் மழலைப் பேச்சைக் கேட்டுக்கொண்டே இருக்கலாம்போல் இவனுக்கு இருக்கும். தொலைபேசியை வைத்தபின்னர், அன்றமுழுவதும் மனம் சசீலாவையும் பிள்ளையையுமே சுற்றிவந்து மனச் சோர்வை உண்டாக்கும். ஒரே பிரச்சனைகள். அங்கு தொடர்ந்து சசி நிற்பதும் ஆபத்து என்பதால் இவன் நண்பர்களிடம் புலம்ப அவர்கள் தான் இந்தப் புது ஏயென்சியை அறிமுகப் படுத்திவிட்டது. அவனின் நம்பிக்கை வீண்போகவில்லை விரைவிலேயே மனைவியை அனுப்பப் போகிறான் என எண்ணி தனதும் சசீலா பிள்ளையுடனுமான ஆனந்தமான வாழ்வைக் கற்பனை செய்தபடியே வேலைக்குச் சென்றான். கனக்க ஒண்டும் கொண்டு வரவேண்டாம் எண்டு ஏயென்சி சொன்னதால் பிள்ளைக்கு மட்டும் கொஞ்சம் தேவையானதை எடுத்த சசீலா தனக்கு மிகச் சொற்பமான ஆடைகளையும் மிக அத்தியாவசியமான பொருட்களை மட்டும்தான் அடுக்கியிருந்தாலும் அதுவே ஒரு சூட்கேஸ் வந்துவிட்டது.

மிகுதியாக இருந்த தனது ஆடைகளை எல்லாம் எடுத்து அனுப்புவதற்கு வசதியாக அம்மாவிடம் கொடுத்துவிட்டாள். என்னதான் ஏயென்சி அனுப்பிறன் எண்டு நம்பிக்கையாச் சொன்னாலும் போய் சேரும் மட்டும் அவனுக்கு நம்பிக்கை இல்லை. தப்பித் தவறி போறது சரிவராவிட்டால் பிறகு எல்லாம் புதிதாய் வாங்க வேண்டும். நானாவது சமாளிக்கலாம் மகள் சின்னப்பிள்ளை கஷ்டம். அதோட் காந்தனும் பாவம்தானே என்னால் அவருக்கு எவ்வளவு காசு நட்டம் எனத் தனக்குள் எண்ணிக் கொண்டாள். பலவித கற்பனைகளுடன் விமானத்தில் ஏறிய சசீலாவுக்கு சிதம்பர சக்கரத்தைப் பேய் பார்த்தது போல் இருந்தது. இன்னொருவரின் மனைவியின் பாஸ்போட்டில் தான் அவளைக் கூட்டிக்கொண்டு போகிறார்.

அவளைக் கதைக்க வேண்டாமென்றும் இமிகிறேசனில் கேட்ட எல்லாவற்றிற்கும் இவன் பெயரில் அவரே பதிலும் சொல்கிறார். விமானத்தில் ஏறி இறங்கும் வரைதான் என்றாலும் இவனுக்கு அப்படி நடிக்கவே ஏதோ போல்தான் இருந்தது. ஆனாலும் என்ன செய்வது. கணவரிடம் போய் சேரவேண்டுமே. அதனால் எதையும் தாங்க வேண்டியதுதான்.

ஆனாலும் விமானத்தில் அந்த ஆளுக்குப் பக்கத்தில் இருக்க என்னவோ போல்தான் இருக்கு. அந்த ஆளும் பிரச்சனை இல்லைத்தான். ஆனால் தொண் தொணவென்று ஏதாவது கதைத்தபடி இருக்க இவனுக்கு எரிச்சலாக இருந்தது. கணவன் மனைவியாக நடிக்கிறம்.

அவங்களுக்குச் சந்தேகம் வரக்கூடாது. அதுதான் இப்பிடிக் கதைக்கிறன். குறை நினைக்காதெங்கோ என்றதும், நான் குறை நினைக்கவில்லை என்று இவள் உடனே கூறினாள். அதன்பின் மனம் கொஞ்சம் இலேசாகியது போன்று இருந்ததால் பொது விடயங்களைப் பற்றி எல்லாம் கதைத்துக் கொண்டு வர முடிந்தது.

விமானம் நேரே யேர்மனிக்குத்தான் போவதாக மகிழ்வோடு இருந்த இவருக்கு ரஷ்யாவில் இறங்கவேண்டும் என்றதும், இருந்த சந்தோசமெல்லாம் வடிந்துவிட்டது. அப்ப எப்ப யேர்மனிக்குப் போவது என்று இவள் கேட்க, அதுபற்றி எனக்குத் தெரியாது. நான் உங்களை இறக்கிவிட்டுப் போய்விடுவன். அங்கு நிக்கும் மற்ற ஏயென்சிதான் உங்களை அங்காலை அனுப்புவார். ஆனால் வச்ச மினைக்கெடுத்த மாட்டினம். இரண்டு மூன்று நாளில் அனுப்பிப் போடுவினம் என்று கூறியதும் மனம் நின்மதியடைந்தது. அம்மாவும் பாவும். நான் போய்ச் சேர்ந்தால்தான் அவவுக்கும் நின்மதி. ஒரு வருசமா வீடுவாசலை விட்டிட்டு என்னோடையே நிக்கிறா. அப்பாவும் ஊரில தனிய. தம்பியும் அப்பாவும் சாப்பிடுறுதுக்கு என்ன கஷ்டப்படனமோ. சரி இன்னும் இரண்டு மூன்று நாள்தானே. கண்ணை மூடி முழிக்கப் போய்விடும் என்று எண்ணிக் கொண்டாள்.

சோபாவில் இருந்து கொண்டு எங்கோ வெறித்துப் பார்த்துக்கொண்டிருக்கும் மனைவியை தோலைப் பிடித்து உலுக்கினான் காந்தன். என்னப்பா நான் எத்தினை தரம் வீட்டு மனியை அடிச்சனான். நீர் திறக்கேல்லை. திறந்துகொண்டு வந்தா பிள்ளை அழுது கொண்டு இருக்கு எனக் கோபத்துடன் ஏசிய கணவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள் சுசிலா. நான் மகளை நினைச்சுக்கொண்டு இருந்தனான் என்று கூறிய மனைவியின் அருகில் அமர்ந்து அவள் தோலை ஆதரவுடன் அணைத்தான் காந்தன். மனைவியின் மேல் வந்த கோபம் உடனே பறந்தோடி விட்டது. இன்னும் நீர் அதை மறக்கேல்லையோ.

உதையே நினைச்சுக்கொண்டு இருந்தால் நீர் வருத்தக் காறியாவதுதான் மிச்சம். அதுதான் இப்ப சின்னவன் இருக்கிறானே அவனைப் பாத்து மனதை ஆற்றிக் கொள்ள வேண்டியதுதான் என்றான் நீங்கள் அனியோட இருக்காதபடியால் உங்களுக்கு கவலை இல்லைஎன்றவனை இடைமறித்து அவள் எனக்கும் பிள்ளை தானப்பா.

நேர பாக்காட்டி என்ன. போனில குரலைக் கேட்டுக் கேட்டு எப்ப அவளைப் பாக்கப் போறன் எண்டு நானும்தான் ஏங்கிக் கொண்டு இருந்தனான். நீராவது உருப்படியா வந்து சேர்ந்திரே என நான் சந்தோசப்பட்டுக் கொண்டன். உமக்கும் ஏதாவது ஆகியிருந்தால் என்ற நிலைமையை யோசிச்சுப் பாத்தனீரே. எனக்குப் பயித்தியம் தான் பிடிச்சிருக்கும். ஏதோ கடவுள் காப்பாத்திட்டார் என்றான். கடவுள் என்னைக் காப்பாத்திக் காலம்முழுக்க கண்ணீர்வடிக்க வச்சிட்டானே.

நான் ஒருத்தருக்கும் ஒண்டுமே செய்யேல்லையே என்று கேவும் அவளை எப்படி ஆறுதல்ப் படுத்துவது என என்னியபடி அழுது ஓய்ந்து போயிருந்த மகனை தூக்கிக் கொண்டு வந்து அவளிடம் நீட்டினான். சீலாவும்தான் பழசை மறக்க முயல்கிறாள்.

ஆனால் எப்படி முடியும். பத்துமாதம் சுமந்து முப்பத்திநான்கு மாதங்கள் கண்ணுக்குள் பொத்திவைத்து வளர்த்த மகள். நினைக்கவே நெஞ்சு பதறுவதை சீலாவால் தடுக்கவே முடியவில்லை.அந்த நாளை வாழ்க்கையில் மறக்கவே முடியாது. ரைஷ்யாவில் எல்லை கடந்த அந்த நாள் அவள் எதிர்பாராத எந்தப் பெற்ற தாய்க்கும் கொடுக்கக் கூடாத மாறா வடுவை அவளுக்குக் கொடுத்துவிட்டது. எல்லோரும் காட்டுப் பாதையால் நடக்கும் படி கூறிக்கொண்டு ஏயென்சியும் இன்னும் ஒருவனும் கிட்டத்தட்ட எட்டுப் பேரைக் கூட்டிக்கொண்டு போனார்கள்.

எல்லாரும் பெடியள். இவரும் இன்னுமொரு இளம் பெண்ணும் ஒரு வயது போனவரும் தான் பின்னால்.இவளது சூட்கேசை அங்கேயே வைக்கச் சொல்லிவிட்டான் ஏயென்சி. பின்னையின் உடைகளும் மகள் சாப்பிட சில தின்பண்டகளும் தவிர மற்றதெல்லாம் விட்டுவிட்டு வந்தாச்சு. ஆனாலும் அனியையும் தூக்கிக்கொண்டு அந்தச் சமான் பையையும் கொண்டு நடப்பது அவளுக்குச் சிரமமாகவே இருந்தது. ஒருவயதுப் பின்னை எண்டால் பரவாயில்லை. மூன்று வயதுப் பின்னை கொஞ்சம் பாரம் கூடத்தான். இருட்டு வேறு.

மூன்னுக்கு என்ன இருக்கு என்று தெரியாமல் மற்றவைக்குப் பின்னால் நடக்கவேணும். இல்லை இல்லை ஒடவேணும். எல்லோரும் விரைவாக நடக்க இவருக்கு மூச்சு வாங்கியது.அத்துவானக் காட்டில் தனிய விட்டது போல பயமும் வேறை. என்ன செய்வது நடக்க வெளிக்கிட்டாச்சு. என்றாலும் இப்பிடிக் கொடுமையான பயணம் என்றால் காந்தனுக்கு விசாக் கிடைக்குமட்டும் இருந்திருக்கலாம் என அந்த நேரமும் அவள் மனம் ஏங்கியது. மற்றவர்கள் தூரத்தில் போவது தெரிகிறது.

நில்லுங்கோ என இவள் கத்துகிறாள். இவளின் கத்தலை யாரும் கவனித்ததாகத் தெரியவில்லை. அந்த வயதுபோனவர் மட்டும் இவளைத் திரும்பிப் பார்த்தது போல் இருந்தது. இவருக்கு சய பச்சாதாபத்தில் தொண்டை எல்லாம் அடைத்து அழுகை வந்தது. பை வைத்திருந்தகையைத் தூக்கி ஆடினாள். அந்த நேரம் அந்த முதியவரும் இவளைத் திரும்பிப் பாத்தார். அவருக்கு அவளின் நிலைமை பரிதாபத்தைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும் இவளிடம் திரும்பி வந்தார்.தங்கச்சி, பின்னையையும் தூக்கிக் கொண்டு இவ்வளவு தூரம், இவங்கள் ஓட்டமும் நடையுமாப் போறாங்கள். பின்னையை என்னட்டைத் தாங்கோ. கொஞ்ச நேரம் நான் கொண்டுவாறன் என்று கையை நீட்டினார். இவருக்குக் கொடுக்க மன மில்லைத் தான். ஆனாலும் கைக்காட்டும் வலித்த வலியில் பின்னையைக் கொடுத்தாள்.

நல்ல காலம் அனி நித்திரை. அல்லது ஒருத்தரிட்டையும் போகாமல் அழகையாகத்தான் இருந்திருக்கும். வயது போனவர் பிள்ளையை வாங்கிக் கொண்டு விரைந்து நடக்க இவளால் நடக்கவே முடியவில்லை. காற்பாதங்கள் இரண்டும் வீங்கிப் போய் வலியெடுத்தது. கிட்டத்தட்ட ஒருமணி நேரம் இருக்குமா நடக்கத் தொடக்கி.வெளிநாடு போக எண்டு வாங்கின செருப்பும் புதிதென்பதால் காலிரண்டும் வெட்டி, செருப்பைக் கழட்டிக் கொண்டு நடக்க முற்பட்டாள். கொஞ்சத்தாரம் போனதுமே கல்லோ முள்ளோ குற்றி இன்னும் வலித்ததால் மீண்டும் செருப்பைப் போட்டுவிட்டு நிமிர்ந்தால் ஒருவரையும் காணவில்லை.

அவள் கால் நோவையும் பொருட்படுத்தாது விரைந்து ஓடியபடி எங்க நிக்கிறியள் எண்டு கத்தினாள். ஒரு பதிலும் இல்லை. ஐயா ஐயா என்று அந்த முதியவர் எப்படியும் தன்னை விட்டுவிட்டுப் போயிருக்க மாட்டார் என்னும் நம்பிக்கையில் கத்தினாள். ஒரு பதிலும் இல்லை. எங்க நிக்கிறியள் எங்க நிக்கிறியள் என்று பாதி அழகையுடன் ஓடியோடி தடக்கி விழுந்துவிட்டாள். சுற்றிவர ஒரே இருட்டு. தட்டுத்தடுமாறி எழுந்து ஒட வெளிக்கிட்டவள் அப்படியே மயங்கிச் சரிந்தாள்.எவ்வளவு நேரம் அப்படியே கிடந்தாளோ, அவளை யாரோ பிடித்து உலுக்குகிறார்கள். கஸ்ரப்பட்டு கண்ணெத்திறந்து பார்த்ததும் முதல் கேட்டதே எங்க அனி என்றுதான். ஏஜென்சியுடன் வந்த மற்றவன் தான் இவளை உலுப்பியிருக்கிறான்.

நீங்கள் தானே கொண்டு வந்தனீங்கள் என்று அவன்கூற இவள் பதறியபடியே எழு முயல்கிறாள். எழு முடியவில்லை. அவன் சீலாவின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்து எழுப்புகிறான். அந்த வயது போனவர் தான் மகளைத் தூக்கிக் கொண்டு வந்தவர் என்று அவர் எப்படியும் இவர்களிடம் போயிருப்பார் என்னும் நம்பிக்கையில் சொல்கிறாள். அவரையும் தான் காணேல்ல. விரைவா நடக்கச் சொல்லினல்லே உங்களுக்குச் சொன்னது என்று இவளைக் குற்றம் சொல்கிறான். இவளுக்குப் பிள்ளையைப் பற்றிய நினைப்பில் அவன் கூறியது எதுவுமே மனதில் பதியவில்லை. எங்க என்ற பிள்ளை எங்கிறாள் மீண்டும். முதல் வாங்கோ இன்னும் கொஞ்ச நேரம்தான் இடுக்கு.

அங்க போய்த்தான் பாக்க வேணும். அந்த ஐயா அங்க வந்திருப்பார் என்று சொல்ல இவள் மனதில் நம்பிக்கை வருகிறது.அவனுக்குப் பின்னே விரைவாக நடக்கிறாள். கொஞ்சத் தாரம் போனபின் காலில் எதுவோ குத்தியபோதுதான் உணர்கிறாள். ஒரு கால் செருப்பு இவள் மயங்கி விழுந்தபோது களன்று போயிருக்க வேண்டும். இத்தனை நேரம் ஒரு காலில் செருப்பின்றி உணர்வின்றி நடந்திருக்கிறாள். மனதெல்லாம் குழம்பி தவிப்பு பயம் என்று கலவையான உணர்வுகளோடு அவர்கள் நிற்குமிடம் வந்தவுடன் தன் பிள்ளையோ அந்த முதியவரோ அங்கு இல்லாதது கண்டே, நடுக்கத்துடன் எங்க என்ற பிள்ளை என்று அழுகும். ஏதோ சூதிராள்.

ஙக் காப்பாத்திக் காலம்பு

அக்கா குத்தாதைங்கோ. சத்தங்கேட்டு யாராவது வந்திடப்போறாங்கள் என்றதும் அவளுக்கு கோபம் வந்துவிடுகிறது. எண்ட பிள்ளையைக் காணேல்லை. ஐயோ என்ற பிள்ளை. எங்க என்று இன்னும் பலமாகக் கத்துகிறாள். அந்த இன்னொரு பெண் அக்கா அழாதைங்கோ கண்டு பிடிக்கலாம் என்று மெதுவாக இவளுக்குப் பக்கத்தில் வந்து சொல்லுகிறாள். நீங்கள் அழுது பிறகுபொலிஸ் எங்கள் எல்லாரையும் பிடிச்சா உங்கட பிள்ளையைக் கண்டு பிடிக்க ஏலாது என்றதும் அவள் கத்தல் குறைந்து அழுகையோடு நிக்கிறது ஏயென்சி, நான் எதுக்கும் மிச்ச ஆக்களைக் கூட்டிக் கொண்டு போறன்.

நீண்டு அந்த ஐயாவை ஒருக்காத் தேடிப்பாத்துக் கூட்டிக் கொண்டு வா என்கிறான். நான் எண்ட பிள்ளையை விட்டிட்டு வரமாட்டன் எண்டு இவள் சொல்ல சரி அப்ப நீங்களும் நில்லூங்கோ என்றுவிட்டு அவர்கள் நடக்கத் தொடங்குகின்றனர். இவர்கள் வந்த பாதையில் திரும்பிப் போய் ஒரு பத்து நிமிடம் நடந்திருக்க மாட்டார்கள் இரண்டு கிளை வீதிகள் தெரிகிறது. அந்த ஐயா எந்தப்பக்கம் போனாரோ தெரியேல்லையே என அவன் அலுத்துக் கொள்கிறான். நீங்கள் உந்தப் பக்கம் போங்கோ நான் இந்தப் பக்கம் போய் பாக்கிறன் என்று இவள் சொல்லிவிட்டு நில்லாமல் நடக்கிறாள். அக்கா எனக்கே வடிவா இடங்கள் ஒண்டும் தெரியாது. நீங்கள் தனியப் போய் என்ன செய்யப் போறியன் என்று அவன் பின்னால் கூறுவது கேட்கிறது. இவள் அவன் சொல்வதைக் கேட்காமலும் தன் நடையை நிறுத்தாமலும் வெறி பிடித்தவன் போல் நடக்கிறாள்.

4

கதை

நிறம் மாறும் உறவு

வாழ்க்கை என்பது மாற்றங்கள் நிறைந்ததும் இன்பமும் துன்பமும் மாறிமாறி வருவதும் தான் என்றாலும் சிலருக்கு துன்பம் மட்டுமே வாழ்க்கையில் தொடர்க்கதையாகி விடுகிறது. ஆனால் அதற்குக் காரணம் மற்றவர் என்று நாமாகவே எண்ணிக்கொண்டு நாமே காரணமாவதை கண்டுகொள்வதே இல்லை. நான் எல்லாம் சரியாகத்தானே செய்கிறேன். இருந்தும் என் கணவன் பொறுப்பற்று இருப்பதனால்த்தானே எனக்கு இத்தனையும் என அதிகாலையிலேயே எண்ணியபடியே சாந்தினியின் தூக்கம் கலைகிறது.

இரவு தூங்குவதற்கு முன்னர் கணவனைப் பற்றிய மனத்தாக்கலோடு படுக்கச் சென்றதன் விளைவு, தூங்கி எழும்போதும் தொடர்கிறதே என எண்ணியவருக்கு, இன்னும் சிறிது நேரம் தூங்கவேண்டும் போல் இருந்தது. சாந்தினிக்கு இப்போதெல்லாம் அடிக்கடி தூக்கம் வருகிறது. இரவில் பலநாட்கள் படுத்ததும் தூங்கிவிடுகிறாள். காலையில் அடித்துப் போட்டது போல் இருக்கும். ஆனாலும் காலையில் மணிக்கூடு அலறும் சத்தம் காதைத் துளைக்க எழும்பியே தீரவேண்டும் என்னும் கட்டாயத்தால் எழுகிறாள். அதன்பின் பல் துலக்கி, பால் காய்ச்சி, கணவனுக்குக் கோப்பி போட்டு, பிள்ளைகளுக்கு பால்த்தேநீர்

போட்டு தானும் குடித்துவிட்டு, ஒவ்வொருவராக மூன்று பிள்ளைகளையும் எழுப்பி வெளிக்கிடுத்தி, அவர்களை காலை உணவு உண்ணச் செய்து, தேநிரைக் குடிக்கச் செய்து, பாடசாலையில் விட்டுவிட்டு வருவதற்கிடையில் வாழ்க்கை வெறுத்துவிடும். கணவன் செந்தில் ஒருநாளும் கட்டிலை விட்டு அசைய மாட்டான். எத்தனையோ தரம் கேட்டும் பயனில்லை. காதலித்து மனந்திருந்தாலாவது ஒரு உரிமை, துணிவு தானாக வந்திருக்கும். இது பெற்றோர் பேசி செய்த திருமணம். என்ன செய்வது. பயந்தபடியே வாழ்வேண்டிக் கிடக்கிறது என மனதில் என்னியவருக்குச் சலிப்பேற்பட்டது.

முத்த மகருக்கு பன்னிரண்டு வயது முடியப் போகிறது எனில் பதின்நான்கு வருடமாகிவிட்டதா திருமணமாகி என என்னியவருக்கு மலைப்பாக இருந்தது.இத்தனை ஆண்டுகள் செந்திலுடன் வாழ்கிறேனே. இப்போது இந்த எண்ணம் சரிதானா என்ற பயமும் கூடவே எழுந்தது. என்ன நான், மனதுள் ஒன்றை நினைக்கவே பயப்படுகிறேன். இன்னும் எத்தனை கால வாழ்க்கை இருக்கிறது என்று நினைவைக் கலைத்துவிட்டு எழுந்தாள் சாந்தினி.பாலைக் கொதிக்க வைத்துக் கோப்பி போட்டு வடித்தபின்னும் அவளின் நினைவு அங்கும் இங்குமாக அலை பாய்கிறது. முத்த மகள் இப்போதெல்லாம் எழும்பப் பஞ்சிப் படுகிறாள். பெரியவளாகும் வயதும் வந்துவிட்டதனாலோ என்னவோ தெரியவில்லை. வேலைக்கும் நேரமாகிவிட்டது.

செந்திலுக்கு கோப்பியைக் குடுப்பம். கொஞ்சம் ஆறினாலே திட்டுவான் என என்னியபடி கோப்பியை எடுத்துக்கொண்டு படுக்கை அறைக்குச் சென்றாள்.செந்தில் வேலைக்குச் சென்று ஆறு வருடங்கள் இருக்கும். ஆள் பார்க்க அழகானவன்தான். ஆறு மொழிகள் பேசத் தெரிந்தவன்தான். நல்ல ஒரு வேலையிலும் இருந்தான்தான். ஆறு வருடங்களுக்கு முன் பிடித்த சனிதான் இன்னும் விடவில்லை.இவள் ஒரு பெரிய கடையில் வேலை செய்கிறாள். கணவனுக்கு வேலை இல்லை என்றதும் வீட்டுக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் அரசு உதவிப் பணம் வருகிறது. அதனால் அவன் மேற்கொண்டு வேலை தேடாமல் இரவிரவாக கண்ணியின் முன் இருந்துவிட்டு பகல் பதினொன்று, பன்னிரண்டு மணிவரை தூக்கம். அதன்பின் ஆடிப் பாடி எழுந்து முதல் நாள் சாந்தினி சமைத்து வைத்ததை மூக்குமுட்ட உண்டுவிட்டு மீண்டும் தொலைக்காட்சி, கண்ணி என்று அவன் வாழ்க்கை போகிறது.

இவனை நினைத்து நினைத்தே சாந்தினிக்கு அரைவாசி நாள் வருத்தம். ஆனாலும் யாரிடமும் இந்த வெக்கம் கெட்ட கதையைப் சொல்லத்தான் முடியுமா? உம்மட மனி சனுக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டதோ என்று தெரிந்தவர்கள் விசாரித்தால் இல்லை என்று சொல்லி முடியும் முன்னரே கூனிக் குறுகிவிடுவாள். ஆனாலும் கணவனை மற்றவர்முன் விட்டுக் கொடுப்பதில்லை. அவருக்கு ஏழரைச் சனி நடக்குது. அது ஒரு வேலையையும் கிடைக்க விடுதில்லை பார்ப்போம் என்றுவிட்டு அந்த இடத்தில் நிற்காது சென்று விடுவாள்.

செந்திலால் மற்றவர் வீடுகளுக்குச் செல்வதைக் கூட இப்பொழுதெல்லாம்குறைத்து விட்டாள்.

சாந்தினி இயல்பிலேயே அமைதியானவள். எந்தப் பிரச்சனைக்கும் போகமாட்டாள். யாழ் இந்து மகளிர் கல்லூரியில் படித்திருந்தாலும் துணிவு என்பது கொஞ்சம் கூட இல்லாதவள். அதற்காக அவள் பேசா மடந்தையும் இல்லை. தன் வீட்டில் சகோதரர்களுடன் அயலவர்களுடன் எல்லாம் சுவாரசியமாகப் பேசிச் சிரித்துமிருக்கிறாள். ஏன் செந்திலைத் திருமணம் செய்து இரு வருடங்கள் வரை அவன்கூட நன்றாகத்தான் இருந்தான். எங்கே தவறு நேர்ந்து தன் வாழ்வு இப்படியானது என்று இன்னும் விளங்கவில்லை. சாந்தினிக்கு மூத்துமுத்தும் இரண்டாவதும் மகள்கள். மூன்றாவது மகன். மூத்தவள் ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கிறாள். இரண்டாவது மகள் நான்காம் வகுப்பும், பெடியன் இரண்டாம் வகுப்பும் படிக்கிறார்கள். கடவுள்புண்ணியத்தில் பிள்ளைகள் ஒழுங்காகப் படிக்கிறார்கள். மற்றவர்கள் போல் அவள் பிள்ளைகளை டியூசனுக்கு விடுவதில்லை. மாலையில் வேலையால் வந்த களைப்பையும் பார்க்காது ஒரு மணிநேரம் கட்டுப்பாட்டுடன் பிள்ளைகளைப் படிக்க வைத்துவிட்டுத்தான் விளையாட அனுமதிப்பாள். அதன்பின் இரவுக்கும் அடுத்த நாளுக்குமான சமையல் செய்ய ஆரம்பிப்பாள்.

செந்தில் சில நேரம் மாத்திரம் தானே சமைக்கின்றேன் என்று வருவான். உருசியாகச் சமைப்பான் தான் ஆனாலும் இரண்டு நாட்கள் சமைக்க வேண்டியதை ஒரே நாளில் சமைத்துவிட்டு கொஞ்சம்கூடக் கூச்சமின்றி அளவுக்குமீறிச் சாப்பிடும் குணம். பார்த்துக் கொண்டிருக்கவே எரிச்சல் வரும். அவன் சமைக்கும் நாளில் எல்லாப் பாத்திரங்களையும் எடுத்து பரப்பி, சமைத்து முடிய அப்படியே விட்டுவிட்டு போயும் விடுவான். அதன்பின் அத்தனை பாத்திரங்களையும் கழுவி வைக்கவே அவள் நேரம் சரியாக இருக்கும். அவனுக்கும் ஒன்று இரண்டு நன்பர்கள் இருக்கிறார்கள் தான். ஆனாலும் அடிக்கடி அவன் அவர்களுடன் கூடிக் குலாவவதில்லை. அவன் அவர்களைத் தவிற்கிறானா? அவர்கள் அவனைத் தவிற்கின்றார்களா? என்பதில் சாந்தினிக்கு இன்னும் சந்தேகம்தான்.

செந்திலிலும் ஒரு கெட்ட குணம். வாயில் வந்ததை எல்லாம் புளுகுவது. திருமணமான புதிதில் இவளுக்கு அவன் கூறியவை எல்லாம் வேத வாக்காக இருந்தது. திருமண மயக்கம் மற்றதை யோசிக்க விடாதும் செய்தது. போகப் போகத்தான் அவனின் குணம் தெரிய ஆரம்பித்தது. அவனின் பொய்களால் மற்றவர்களுக்கு ஏதும் நட்டம் இல்லைத்தான். ஆனாலும் இவன் பொய் சொல்கிறான் என்று விளங்காமல் இருக்க எல்லோரும் இவள் போன்றவர்கள் இல்லையே. ஒருநாள் இவன் கூறும் பொய்களைக் கேட்டுப் புளித்துப் போய் நீங்கள் பொய் சொல்கிறீர்கள் என்று எனக்குத் தெரியும் பொய் சொல்லாதேங்கோ என்று

இவள் கூறி முடிக்கும் முன்னரே கண்ணத்தில் இடி இறங்கி காதில் தேனீக்கள் வட்டமிட்டன. வீங்கிய கண்ணம் வற்ற இரண்டு நாள் எடுத்தது. நான்கு நாட்கள் அந்தக் காதால் ஒன்றையும் கேட்கவும் முடியவில்லை. வேலைக்கு விடுப்பு எடுத்துவிட்டு வீட்டில் இருந்தாள். அவளால் அதைத் தாங்க முடியவில்லையாயினும் அதன்பின் அவனை எதிர்த்து ஒரு வார்த்தை தன்னும் பேசவும் முடியவில்லை. மூன்று நாட்கள் அவனுடன் எதுவும் பேசாது இருந்தாள். அவனோ ஒன்றுமே நடவாததுபோல் அவளை அது கொண்டுவா இது கொண்டுவா என மேய்த்துக் கொண்டிருந்தான். மன்னிப்புத் தான் கேட்கவில்லை பிறகும் என்னை ஒரு வேலைக்காரி போல் அதட்டுகிறானே என உள்ளுக்குள் என்னம் தோன்றினாலும் வெளியே சொல்ல நா எழவில்லை. அம்மா சகோதரர்கள் இருக்கிறார்கள் தான். அம்மா கூட என்னை ஒருநாளும் அடித்ததில்லை. அனால் இதைப் போய் அவர்களிடம் சொல்ல முடியுமா. மகள் நன்றாக வாழுகிறாள் என்னும் அம்மாவின் நம்பிக்கையை ஏன் கெடுப்பான் என்று எண்ணி பேசாமலே இருந்துவிட்டாள். அதுமட்டுமல்லாமல் உந்தத் திரைப்படங்களில் வருவது போலா என்னைச் செந்தில் கொடுமைப் படுத்துகிறார். இல்லையே என தனக்குத் தானே சமாதானம் செய்தும் கொண்டாள்.

இப்போதெல்லாம் செந்தில் பிள்ளைகளை அழைத்துக் கொண்டு கடைக்குப் போய் அவர்கள் விரும்புவதைவாங்கிக் கொடுக்கிறான். எதற்காக வீண் செலவு என்று இவள் கேட்டதற்கு நீ உன்ற அலுவலைப் பார். வேலை செய்யிறாய் எண்ட திமிரோ உனக்கு. வெட்டித் தாட்டுப் போடுவன் என்று கூறிய பின் இவள் மேற்கொண்டு கடைப்பதில்லை. இப்ப கொஞ்ச நாட்களாகவே சாந்தினிக்குத் தலை வலி. ஒரு பக்கக் கண்ணம் எல்லாம் வீங்கி கண்கள் எல்லாம் அறுந்து விழுந்துவிடுவதுபோல் வலி. வைத்தியிரிடம் போனால் ஒன்றும் இல்லை என்று தலைவலி மாத்திரையைத்தான் தருகிறார். உங்களுக்குச் சரியான வேலை போல் இருக்கு கொஞ்ச நாட்கள் ஓய்வெடுங்கள் என்கிறார்.

உடலுக்கு ஓய்வு கிடைத்ததாலும் மனதுக்கு ஓய்வுகிடைக்காதென்பது அவளுக்கு மட்டுமே தான் தெரியும். செந்திலுக்கு கண்ணியுடன் கூடிய அறை ஒன்று உண்டு. என் அறைக்குள் ஒருத்தரும் வரவேண்டாம் என்று அவன் கூறியதால் இவள் பிள்ளைகளைப் போக விடுவதில்லை. தானும் போவதில்லை. பிள்ளைகளைப் பற்றித் தெரியும்தானே. ஒன்றைச் செய்யாதே என்றால்தான் செய்ய முனைவார்கள். அதிலும் கடைசி மகன் சொல்லத் தேவை இல்லை. அவனுக்குக் கண்ணி என்றால் போதும். அனால் ஒருநாள் அவன் மாறி எதையோ செய்து ஒருநாள் முழுவதும் செந்தில் அதனுடன் மல்லுக்கட்டி சரி செய்தானாயினும் மகனுக்கு முதுகில் கொடுத்த அறையில் அதிர்ந்த மகன் அப்பாவின் அறைப்பக்கம் எட்டியும் பார்ப்பதில்லை. அனால் இப்ப கொஞ்ச நாள் பெண் பிள்ளைகள் இருவரும் சாதாரணமாக அவனறைக்குப் போய்

வருவதைப் பார்த்து அவனுக்குப் பதைபதைப்படு. அப்பா திட்டப் போறார் என்று இவள் கூறியதற்கு அப்பா எங்களுக்குத் திட்ட மாட்டார் என்றது இரண்டாவது மகள். தந்தைமாருக்கு பெண் பிள்ளைகளில் பாசம் இருப்பது இயல்புதான் என இவனும் இருந்துவிட்டாள்.கடந்த வாரம் இப்பிடித்தான் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டிருந்தாள். இரண்டாவது மகள் தகப்பனின் அறைக்குள் இருந்து சிரித்தபடி ஓடிவந்தாள். இவள் ஏன் சிரிக்கிறீர்கள் என்று கேட்டதற்கு சின்ன மகள் சொல்லிவிட்டு ஓடிய வார்த்தைகளைக் கேட்ட இவனுக்கு அதிர்ச்சியில் ஒன்றும் ஓடவில்லை. தன் மகள் என்ன சொன்னாள் என்றதில் கூட சந்தேகம் வந்துவிட்டது. அவள் எதோ சொல்ல எனக்குத்தான் மாறி விளங்கியதா என்று புரியவுமில்லை. எல்லாமே மரத்துப் போனதுபோல் இருந்தது அவனுக்கு. அவசரப்பட வேண்டாம் என மூளை எச்சரித்தாலும் மனம் கிடந்தது அடித்துக் கொண்டது.

அதன் பின் தொலைக் காட்சி ஓடிக்கொண்டிருந்ததே தவிர அவள் மனம் எதை எதையோ கற்பனை செய்ததில் கண்ணை கட்டிக் காட்டில் தனித்து விடப்பட்டதுபோல் இருந்தது. முத்த மகளை கூப்பிட எண்ணினாலும் கூப்பிட அச்சமாகவும் இருந்தமையால் கொஞ்ச நேரம் அப்படியே இருந்தாள். ஒரு அரை மணி நேரம் போயிருக்கும். நேரம் சென்டு போச்ச வாங்கோ பிள்ளையள் படுக்க என்று தன் துணிவை எல்லாம் திரட்டிக் கூப்பிட்டவள் மகள் அறையிலிருந்து வந்ததும் அவர்களது அறையில் படுக்க விட்டுவிட்டு தன் அறைக்குச் சென்றாள். இரவு முழுதும் தூங்க முடியவில்லை.

நள்ளிரவு இரண்டு மணியாகியும் செந்தில் அறைக்குள் படுக்க வரவில்லை. என்னதான் செய்கிறான் என்று பார்ப்போமா என அவளால் எண்ணத்தான் முடிந்ததே தவிர கட்டிலை விட்டு எழவே முடியாது உடலும் மனமும் சோர்ந்துபோய்க் கிடந்தது. நான் எந்தத் தவறும் செய்யவே இல்லை ஏன் பயப்படுகிறேன் மனம் ஓலமிட்டது. இரவில் கடைசிவரை எதையும் பற்றி நினைக்கவே கூடாது. ஒரு சிறு துரும்பே மலையாய் பிரமாண்டமாகிப் பயம் கொள்ள வைக்கும் தன்மை இந்த இருட்டுக்கு உண்டு. எனவே நாளை காலை பார்த்துக் கொள்ளலாம் என தன்னைத் தானே அமைதிப் படுத்தியபடி தூங்கிவிட்டாள். காலையில் மணிக்கூடு துயிலெழுப்ப எழுந்தவள் பக்கத்தில் கணவன் படுத்திருப்பதைப் பார்த்தாள்.

சின்ன மகள் சொன்னது எனக்கு விளங்கவில்லையா? நான் நினைப்பதுபோல் இருக்காது எனத் தன்னைத்தானே சமாதானம் செய்தவளாக வழிமையான வேலைகளில் ஆழந்தாள்.வேலையினுடே யோசித்ததில் முன்புபோல் தன் கணவன் தன்னை நாடுவதில்லை என்பதும் நினைவில் உறுத்தியது. முன்பெனில் அடிக்கடி இவளைத் தொந்தரவு செய்வான். இவனுக்குப் பிடிக்குதோ பிடிக்கவில்லையோ தன் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் குறியாக இருப்பான். ஆனால் இப்ப கொஞ்ச நாட்களாக அவன் பெரிதாகத் தொந்தரவு

செய்வதில்லை. இவனும் தொல்லை தீர்ந்தது என்று இருந்துவிட்டாள். இப்ப நினைத்துப் பார்த்தபோது அப்படி இருக்குமோ இப்படி இருக்குமோ என பலதையும் என்னில் இவள் மனம் குழைந்தது.

இப்படி ஒரு நிலை எந்தப் பெண்ணுக்கும் வரக்கூட்டாது என்று கடவுளை வேண்டத்தான் முடிந்தது. ஒரு வாரம் மன உளைச்சலோடு சென்றது. பிள்ளைகள் அவன் அறைக்குச் செல்லும் போது இவனும் சம்மா போவதுபோல் எட்டிப் பார்ப்பாள். பிள்ளைகளுடன் சேர்ந்து அவன் கண்ணியில் விளையாட்டுகள் விளையாடிக் கொண்டிருப்பான். அவள் மேற்கொண்டு அங்கு நிற்காது வந்துவிடுவாள். கணவன் வேலைக்குப் போன காலங்களில் பிள்ளைகள் அவனுடனேயே தான் எப்போதும். இப்ப அவள் வேலைக்குப் போவதனால் முன்புபோல் பிள்ளைகளுடன் நேரம் செலவழிக்க முடிவதில்லை. சனிக் கிழமைகளில் வீடு முழுதும் சுத்தம் செய்து, உடுப்புகள் தோய்த்துப் போட்டு, வீட்டுக்குத் தேவையான பொருட்கள் வாங்கிப்போட்டு, அதன்பின் சமையல் சாப்பாட்டுடன் மாலை வந்துவிடும். மகன் மட்டும் இவனுடன் தொத்திக் கொண்டு கடைக்குச் செல்வான்.

மற்றவர்களைக் கூட்டிப் போவதில்லை. பிறகு அவர்கள் கேட்கும் பொருட்களை எல்லாம் வாங்கிக் கொடுக்கும்படி ஆகிவிடும். அதனால் அவர்களை விட்டுவிட்டு செல்வாள். நேற்றுப் போகும் போது வழமைக்கு மாறாக பெண் பிள்ளைகளைக் கேட்டாலும், அப்பாவுடன் நாங்கள் பிறகு போகிறோம் என அவர்கள் மறுத்தது வலிக்கத்தான் செய்தது. இப்பிடியே ஒரு மாதம் ஓடிப் போனது. அன்று இவனுக்கு வேலையும் அதிகம். தலைவலி வேறு மண்டையைப் பிளந்தது. நெடுக உந்தக் குளிசைகளைப் போட வேண்டாம் என்று வைத்தியர் கூறியதால் ஒன்றை மட்டும் போட்டுவிட்டு, தலை இடிக்குது. வெள்ளனப் படுக்கப் போறன். நீங்களே போட்டுச் சாப்பிடுங்கோ என்று கணவனின் அறை வாசலில் நின்று சொல்லிவிட்டு போய்ப் படுத்துவிட்டாள். இஞ் சித் தேநீர் ஒன்று குடித்தால் நன்றாக இருக்கும் தான். ஆனால் ஊத்தத்தான் பஞ்சியாக இருக்கு. சில வேளைகளில் இவள் தொலைக்காட்சி பார்த்துக் கொண்டு இருக்கும் வேளைகளில் தேநீர் ஊற்றிக் கொண்டு வந்து தந்திருக்கிறான்தான்.

அதற்காக இவளாக ஒருநாளும் கேட்பதில்லை. கன நேரமாகத் தூங்க முடியாது புரண்டுபூரண்டு படுத்தவள் கண்ணயர்ந்துவிட்டாள். கனவுகள் அவளைத் துரத்துகின்றன. வனாந்திரத்துள் ஒடுவதாய், யாரோ துரத்துவதாய். அவனுக்கு சுத்தம் கேட்கிறது. வேண்டாம் அப்பா, விடுங்கோ அப்பா என்று. யாரின் குரல்? என் மகன் போல் இருக்கிறதே! மகளைக் காப்பாற்ற வேண்டும் என்னும் என்னம் உந்த எழுகிறாள். கால்களை எடுத்துவைக்க முடியவில்லை. கனவா நனவா தனக்கு நடப்பது என்றுமே அவளால் தீர்மானிக்கவும் முடியவில்லை. எப்படி எழுந்தாள் எங்கே வந்தாள் என்று அவனுக்குப் புரியும் முன்னர் அடுத்த அதிர்ச்சி அவளைத் தாக்கியதில் ஒரு செக்கன் அவளின் சுவாசம்

நின்று மீண்டும் துடிக்க ஆரம்பிக்க டேய..... என்று ஆவேசமாக அலறியபடி மகளின் கட்டிலில் இருந்த கணவனை இழுத்துக் கீழே தள்ளினாள்.

அம்மா அம்மா என்று இவளுடன் ஒன்றிய மகளை இறுக அணைத்தபடி நீயெல்லாம் ஒரு மனிசனோ வெளியில் போ என்று கத்த அவன் வெளியே சென்றது தான் தாமதம் ஓடிப் போய் கதவைப் பூட்டினாள். இதெல்லாம் பெரிய விசயமில்லை. வெளிய சொன்னால் உனக்குத் தான் கேவலம் கதவைத் திற என்றபடி அவன் கதவை இடிக்கத் தொடங்கினான். அவளுக்குப் பயத்தில் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. அவன் கதவை உடைத்துக் கொண்டு உள்ளே வந்தால் அந்த மிருகம் என்னவும் செய்யலாம். தொலைபேசியும் அறைக்குள் இல்லை. என்ன செய்வது? என்னைக் கொன்று போட்டாலும் ஒருவரும் ஒன்றும் செய்ய முடியாது. அவளுக்குப் பதட்டத்தில் கையும் ஓடவில்லை. உடனே ஏதாவது செய் என்று மூளை கட்டளை இடயன்னலைத் திறந்து உதவி உதவி என்று கத்துகிறாள். நேரம் சாமமோ என்னவோ எங்கும் இருளாக இருக்கிறது.

அவன் தொடர்ந்து கதவை இடிப்பதை நிறுத்திவிட்டான். ஏன் நிறுத்திவிட்டான் என அவன் எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே திறப்புப் போடும் இடத்தருகே கிரீச், கர், புர் என்று சத்தம் கேட்கிறது. ஐயோ அவன் கதவுப் பிடியைக் களற்றுகிறான். என்ன செய்வது? இவர்களின் அறைக்கு நேரே கீழே மற்றக் குடும்பத்தின் யன்னல். இவள் எட்டி எட்டிப் பார்த்துக் கத்துகிறாள். எந்த அசமாத்தமும் இல்லை. மகளின் அறையில் இருந்த விளையாட்டுப் பொருட்களை யன்னலை நோக்கி எறிகிறாள். பதட்டத்தில் எறிவது எங்கோ போய் விழுகிறது. கிடந்த மேசை விளக்கை கழற்றி கவனமாக யன்னலுக்கு எறிகிறாள். கலீர் என்று சத்தம் கேட்கிறது. காப்பாத்துங்கோ, காப்பாத்துங்கோ எனக் கத்துகிறாள்கீழ் வீட்டில் வெளிச்சம் தெரிகிறது. அவளின் மனதில் நம்பிக்கையின் கீறல் விழு முன்பே இங்கு கணவன் கதவை நெம்பித் தள்ளியபடி உள்ளே வருகிறான். மகள் இவளை இறுகப் பற்றியபடி நிற்க ஆக்களைக் கூப்பிடுவியோ நாயே என்று உறுமியபடி இவளின் கழுத்தை நெரிக்கிறான். இவளுக்கு மூச்சு முட்டுகிறது.

கத்த முனைகிறாள். விசித்திரமான சத்தம் மட்டும் கேட்கிறது. கொஞ்சம் கொஞ்சமாக அவன் கைகளும் கால்களும் வலுவிழுக்க தொப்பெளக் கீழே விழுகிறாள். தந்தை தாயின் கழுத்தை நெரிப்பதையும், தாய் உனர்வற்று மரம்போல் கீழே விழுவதையும் பார்த்த அந்த மகள் பயத்தில் தன்னையும் தந்தை ஏதாவது செய்துவிடுவார் என எண்ணி, கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியே ஓடியது. மகள் ஒடும்சத்தம் கேட்ட அவன் மகளைப் பிடிப்பதற்காய் தானும் படிகளில் இறங்கி ஓடுகிறான். மகளோ கீழ் வீட்டுக் கதவைத் தட்டுகிறாள்.

தகப்பன் ஓடிப்போய் மகளை எட்டிப் பிடிக்கவும் கீழ் வீட்டினர்

5

கதை

அக்கா எனக்காரு கலியாணம் பேசுங்கோ

அருணாவுக்கு தம்பியாரை நினைக்கப் பாவமாக் கிடக்குதுதான். ஆனால் அவளும்தான் என்ன செய்யிறது. முப்பத்தஞ்ச வயதுதான் எண்டாலும் இப்பத்தே பெட்டையனுமெல்லே வடிவு, வயது எல்லாம் பாக்கிதுகள். என்ன தம்பிக்குக் கொஞ்சம் முன் மண்டை வழுக்கை. அதுக்காக எத்தின பெட்டையள் வேண்டாம் என்னு சொல்லிப்போட்டா எனவே. ஊரில் அம்மாவைப் பாக்கச் சொன்னால் அவவும் என்ன காரணத்துக்கோ தெரியேல்ல இந்தா அந்தா என்னு இழுத்தடிக்கிறா. கடைசில என்ற தலை தான் உருளுது என சலித்துக்கொண்டாள்.கிட்டத்தட்ட ஒரு வருடமாகப் போகிறது சந்திரனுக்கு பெண் பார்க்கத் தொடங்கி. இன்னும் பலன் தான் வரவில்லை. உள்ள கோயில் குருக்கள், புரோக்கர்களிடம் எல்லாம் சாதகத்தைக் குடுத்துத்தான் அருணா வைத்திருக்கிறாள்.

அவர்களும் பெண்களை புதிதாக உற்பத்தியா செய்ய முடியும். யாராவது பெண்களின் சாதகத்தைக் கொண்டு வந்தால்த்தானே அவர்களும் பொருத்தம் பார்க்கலாம். நல்ல படித்த மாப்பிள்ளை எண்டாலும் பரவாயில்லை.பாவும் தம்பியும் வீட்டுக்கு உழைச்சு உழைச்சே அவன்ற வயதும் போட்டுது. எப்பிடியும் இந்த வருசத்துக்குள்ளையாவது கலியாணத்தைக் கட்டி

வச்சிட வேணும். எங்கட சனங்களும் லேசுப்பட்டதுகள் இல்லை. எதோ நான் தம்பியைக் கலியாணம் செய்விக்காமல் வச்சு அவன்ற காசையெல்லாம் எடுக்கிறன் என்னு அங்க இஞ்ச கதைக்குதுகள்.

ஆனாக கடவுளுக்குத் தெரியும் தானே நான் அவன்ற காசக்கு ஆசைப்பட மாட்டன் என்னு. தனக்குத்தானே மனதில் எண்ணியபடி அருணா சமையலில் ஈடுபட்டாள். இன்னும் ஆறு மாதத்துக்குள்ள அவனுக்குக் கலியாணத்தை நடக்கப் பண்ணு அம்மா. உனக்கு அவனைக்கொண்டு அபிசேகம் செய்விக்கிறன் என்னு மனதுள் வேண்டியும் கொண்டாள். அவளின் பிரார்த்தனை வீண்போகவில்லையோ அல்லது அம்மனுக்கு அபிசேகம் தேவைப்பட்டுதோ ஒரு சம்மந்தம் வந்தது. அந்தப் பெண் தாயுடன் இந்தியாவில் இருக்கிறாள். தமக்கை பாரிலில் இருக்கிறார். தமக்கைதான் தங்கைக்கு மாப்பிளை பார்த்தது. கோயிலில் ஐயர் அந்தப் பெண்ணின் சாதகத்தைக் கொடுத்தபோது. கடவுளே இந்தச் சாதகம் நல்லாப் பொருந்தி தம்பிக்கு கலியாணம் நடக்கவேணும் என்னு வேண்டிக்கொண்டுதான் சாதகத்தை வாங்கினாள் அருணா. சாதகம் நல்ல பொருத்தம். உடனேயே கோயில் ஐயருக்கு அடித்து விசயத்தைக் கூறினாள்.

ஐயரும் தனக்குக் கொமிசன் வருமென்ற சந்தோசத்தோடு பரிசிலி ருக்கும் தமக்கையின் தொலைபேசி எண்ணைக் கொடுத்தார். அருணா தொலைபேசி எண்ணை வாங்கினாள்தான். ஆனாலும் அவர்களை முதலில் அடிக்கும்படி ஐயரிடம் கூறினாள். என்ன இருந்தாலும் நாங்கள் மாப்பிளை வீட்டுக்காரர். அவையிட்ட வலியப் போகக் கூடாது என்பது அருணாவின் எண்ணம். பரிசிலிருந்து தமக்கை போன் செய்த போது பெண்ணின் படத்தை அனுப்பிவிடும்படி கூறி ஒரு வாரத்துக் குள்ளேயே படமும் வந்துவிட்டது. பெண்ணைப் பார்க்க அழகாகத்தான் இருந்தது. தம்பிக்குக் காட்டியபோது தம்பிக்கு முகமெல்லாம் பல்லாகி விட தம்பியாரின் படத்தை பெண் பார்க்கட்டும் எனத் தமக்கைக்கு அனுப்பி வைத்தனர். தமக்கை இரு வாரங்களிலேயே பெண்ணுக்கும் சந்திரனைப் பிடித்துவிட்டது எனக் கூறிய போது அருணாவுக்கு உடனே அம்மனுக்கு அபிசேகம் செய்விக்க வேணும் என்ற ஆசை எழுந்தது.

சந்திரன் தான் அக்கா கலியாணம் நடக்கட்டும். நானும் மனிசியும் சேர்ந்து அபிசேகம் செய்வும் அக்கா என கேட்டதை மறுக்க முடியவில்லை. கலியாணத்தை இந்தியாவிலேயே இன்னும் ஒரு மாதத்தில் நடத்துவதென இருபக்கமும் தீர்மானம் செய்து தம்பியாரும் எல்லா அலுவலும் பாக்கவும் தொடங்கியாச்சு. அக்காவையும் அத்தானையும் கூட தன் திருமணத்துக்கு இந்தியாவுக்கு தானே டிக்கட் போட்டுக் கூட்டிக்கொண்டு போகப்போறான் சந்திரன். அருணாவுக்கு தம்பியாரின் திருமணத்துக்குப் போவதிலும் இந்தியா போற மகிழ்ச்சியைத் தாங்க முடியவில்லை. இப்பேவே என்ன சேலை வாங்குவது, திருமணத்துக்கு என்ன நகை அணிவது எனக் குழும்பிப் போனாள். பெண்ணைன் தமக்கையும் எத்தினையோதரம் போன் எடுத்துக் கதைச்சுப்போட்டா.

தம்பியாரை மட்டும் அருணா அவர்கள் ஒருவரிடமும் கதைக்க விடவில்லை. ஏற்கனவே தம்பியாரிடம் கூறிவிட்டாள். அங்க போன பிறகு கதைக்கலாம் சந்திரன். இப்ப கதைச்சியெண்டால் எங்களில் ஒரு இளக்காரமாப் போவிடும் என்டு. சந்திரன் தமக்கை சொன்ன எல்லாத்துக்கும் தலையை ஆட்டிக்கொண்டான்.

எனெனில் ஏதாவது தான் எதிர்த்துக் கதைச்சு கலியானம் அதால் குளம்பினால் என்ன செய்வது என்ற பயம். அருணா குடும்பமும் சந்திரனும் இந்தியா வந்து சேர்ந்தாச்சு. பெண்ணின் தமக்கையும் குடும்பத்துடன் ஏற்கனவே வந்துவிட்டார். தங்களோடு வந்து நிற்கும்படி அவர்கள் கேட்டும் அருணா மறுத்துவிட்டாள். நாங்கள் தங்கு விடுதியிலேயே நிற்பதாகக் கூறிவிட்டாள். அன்று மாலையிலேயே தாங்கள் அவர்கள் வீட்டுக்கு வருவதாகக் கூறியதும் சந்திரன் ஒரு வெட்கத்தோடு சிரித்தான். எப்ப விஜியைப் பார்ப்போம் என்று இருந்து சந்திரனுக்குமாலையில் ஒரு வாடகைக் காரை ஒழுங்குபடுத்திக்கொண்டு அவர்களின் வீட்டுக்குச் சென்றனர்.

முதலில் வரவேற்றது பரிசிலிருந்து வந்த தமக்கைதான். தமக்கையும் சரியா விஜிபோலத்தான் என சந்திரன் மட்டுமல்ல அருணாவும் எண்ணினர். ஆனால் இருவரும் ஒருவருக்கொருவர் கூறிக்கொள்ளவில்லை. பெண்ணின் தாயாரும் வந்து வாங்கோ எப்பிடி இருக்கிறியன் என்று விசாரிக்க எங்க பொம்பினை. முதலில் விஜியை கூப்பிடுங்கோ. அல்லது தம்பி என்னை கடிக்கத் தொடங்கிவிடுவான் என அருணா பகிடியாகக் கூற, விஜி வெக்கப்பட்டுக்கொண்டு உள்ளுக்கை நிக்குது என கூறியபடி தமக்கை விஜியின் கையைப் பிடித்து இழுத்தார். வெளியே வந்த விஜியைப் பார்த்து அருணா, கணவன், சந்திரன் உட்பட அனைவரும் அதிர்ந்து போயினர் படத்தில் பார்த்த பெண்ண இல்லை இது. இது வேறை என்று தம்பியின் காதில் சூசுகுத்தாள் அருணா. அவளுக்கு வந்த கோபத்தில் என்ன அடுத்துச் செய்ய வேண்டும் என்று கூடத் தெரியவில்லை. கணவனைத் திரும்பிப் பார்க்க அவன் ஒரு சிரிப்புடன் அமர்ந்திருந்தான். என்ன நாம் படத்தில் பார்த்தது போல் இல்லையே விஜி என அருணா கேட்டேவிட்டாள்.

படம் ஆக முதல்லை எடுத்தது என தமக்கை கூற, நீங்கள் மாறி உங்கட படத்தை அனுப்பின்னியளோ என்று வேண்டுமென்றே கேட்டுவிட்டுத் தமக்கையைப் பார்த்தாள் அருணா. தம்பி இப்ப போவம். பிறகு வருவம் என்று கூறிக்கொண்டிருக்கும்போதே சந்திரனும் எழுந்துவிட்டான். தான் சொன்னவுடனேயே தம்பியார் எழுந்ததில் அருணாவுக்குச் சந்தோசம். பெருமிதத்தோடு கணவனைத் திரும்பிப் பார்த்தாள். மீண்டும் சந்திரனின் பக்கம் திரும்ப அவன் விஜியை நோக்கிச் சென்றுகொண்டிருந்தான். அவளுக்கு அருகில் சென்றவன், ஏன் விஜி வெக்கப்படுறீர் வாரும் வெளியில் என விஜியின் கைகளைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு வெளியே வந்தான். சப்த நாடிகளும் ஒடுங்க அருணா தம்பியின் செய்கையை செய்வதறியாது பாத்துக்கொண்டே நின்றாள்.

எத்துமொன மரங்கள் தூவும்

தர்சினியின் பெற்றோர் இருபது ஆண்டுகளின் முன்னே வண்டனில் அரசியல்த் தஞ்சம் கோரி அங்கேயே நிரந்தர வதிவிட உரிமையும் பெற்றுவிட்டவர்கள். அதனால் தர்சினியும் வண்டனில் பிறந்து வளர்ந்தவன். அழகானவள். தன்னம்பிக்கை மிக்கவரும் கூட. ஆனால் இப்ப ஒரு மாதமாகத்தான் அவளது நம்பிக்கை தடம்புரண்டு போனதில் தன்மீதே நம்பிக்கை அற்றவளாகி செய்வது அறியாது தவிக்கிறாள். பெற்றோர்கள் அவளை எப்படிப் பொத்திப் பொத்தி வளர்ந்தனர். அவளும் பெற்றோர் சொல் கேட்டு ஒழுங்காக வளர்ந்தவன் தான்.

இப்ப கொஞ்ச நாட்களாக குற்றம் செய்யும் உணர்வு. சதீசை என்று சந்தித்தானோ அன்று பிடித்தது சனி. அடிக்கடி தாய் சொல்வதுதான் உந்த பேஸ் புக் நல்லதில்லை அம்மா. நெடுக உதுக்குள்ள கிடக்கா தேங்கோ என்று. அப்ப விளங்கவே இல்லை. பேஸ் புக் இல் சதீசை பார்த்த உடனேயே இவளுக்கு மனம் தடுமாற தொடங்கிவிட்டது. அவனும் எப்ப பார்த்தாலும் சற் பண்ண தயாராக இருப்பான். இவளும் நிற்பாட்டுவதில்லைத்தான். ஆனாலும் எந்நேரமும் அவனுடன் உரையாடச் செல்வதில்லை. இவளைச் சீண்டியபடி சதிசிடமிருந்து

குறுந்தகவல்கள் வந்த வண்ணம் இருக்கும். இவள் எல்லாவற்றுக்கும் பதில் போடவில்லையாயினும் தொடர்ந்து அனுப்பிக்கொண்டே இருப்பான். இவள் இத்தனை காலத்தில் பெற்றோரை விட்டுப் பிரிந்தும் வந்திருப்பது இதுவே முதற் தடவை. அவளுக்கு பல்கலைக்கழகம் தூர இடத்தில் கிடைத்தது அவளது துரதிஸ்ரமதான் என்று இப்பதான் விளங்குகிறது. சதில் கூட நகரத்தின் ஒரு பல்கலைக்கழகத்தில் பயில்வதாகவே இவளுக்குக் கூறியிருந்தான்.

அவள் கூறியவற்றை எல்லாம் மடைத்தனமாக எப்படி எல்லாம் நம்பினாள். நல்ல காலம் இந்த அளவில் தப்பித்ததே பெரிதுதான். அம்மாவுக்கு இந்த விடயம் தெரிந்தால் நினைக்கவே பயமாக இருந்தது தரசினிக்கு. முதலில் தொலை பேசி என் கேட்டு அவன்தான் எழுதினான். இவள் முதலில் கொஞ்சம் யோசித்தாள். பிறகும் அவனின் குரலைக் கேட்போமே என அடிமனத்து ஆசை வெல்ல இலக்கத்தைக் கொடுத்தவள்தான். இன்று இப்படி வந்து நிற்கிறது. இரவு பதினெண்று பன்னிரண்டு ஏன் விடிய மூன்று மணிவரை கூடத் தூங்காது அவனுடன் கதைத்ததை நினைக்க இப்ப வெறுப்பாக இருக்கிறது அவளுக்கு. எப்படி எல்லாம் பேசி என் மனத்தைக் கறைத்தான். அவனில் மட்டும் பிழை சொல்லி என்ன. என்னிலும் தவறுதான். அம்மாவைப்போல் இலங்கையில் பிறந்த பெண் என்றாலும் பரவாயில்லை. இந்த நாட்டில் பிறந்துவிட்டு நல்ல பாடசாலையில் படித்து, நல்ல மதிப்பெண்களோடு பல்கலைக்கழகம் சென்ற எனக்கு சிந்திக்கத் தெரியவில்லையே என தன் மேலேயே கழிவிரக்கம் தோன்ற கண்களில் நீர் முட்டியது.

அப்பல்கலைக்கழகத்தில் தமிழர்களே இல்லாததும்தான் தன்னை அவன்பால் சாய வைத்ததோ? எல்லோருமே வேற்றினத்தவர். ஒரு சீன இனத்தவரும் ஒரு மலாய் பெண்ணுமே இவளுடன் நெருக்கமாயினர். இவளுக்கு ஏனோ அவர்களிடமும் பெரிதாக ஒட்டவில்லை. அதனால்த்தான் மனம்விட்டுப் பேச ஒருவன் கிடைத்ததும் மடங்கிவிட்டேன் என தன் மனதைச் சமாதானம் செய்துகொண்டாள். அம்மாவும் பாவம். வேலையுடன் வீட்டுவேலை, சமையல், தமிழைப் பார்ப்பது என எத்தனை எண்டுதான் செய்ய முடியும். ஒவ்வொரு நாளும் அதிகாலையில் இவளை போனில் எழுப்பி ஐந்து நிமிடமாவது கதைத்துவிட்டு வேலைக்கு இறங்கிவிடுவார். இதைவிட ஒரு தாய் என்னதான் செய்ய முடியும். படிப்பில மட்டும் கவனத்தை வையம்மா. அதுதான் கடைசிவரை கை கொடுப்பது என அடிக்கடி தாய் கூறுவதைக் கேட்க முன்பெல்லாம் எரிச்சல் வரும். திரும்பத் திரும்ப தாய் ஏன் கூறினார் என இப்போதான் விளங்குகிறது.

அன்று பேஸ் புக இல் நண்பி ஒருத்தி அனுப்பியிருந்த விழா அழைப்பிதழைப் பார்த்தவருக்கு, உடனேயே ஒரு மகிழ்ச்சி எட்டிப் பார்த்தது. சதில் படிக்கும் பல்கலைக்கழகத்தில் மாணவர்களின் கலை

நிகழ்ச்சிகள் நடைபெற இருக்கின்றன. அனைத்து பல்கலைக்கழகமாணவர்களையும் வரும்படி அழைத்திருந்தனர். உடனே சதீசுக்கு தொலைபேசி எடுத்து நியும் எதிலாவது பங்குபற்றுகிறாயா என்று இவள் கேட்டபோது இவ்வை என்று ஆர்வமின்றிக் கூறினான். இவளை பாக்கவேணும் என நச்சரிப்பவன், இன்று வா என்று எதுவுமே கூறவில்லை.அவன் கேட்டுக் கேட்டுச் சலிப்படைந்து விட்டுவிட்டான் என்றே இவள் எண்ணினாள். இம்முறை அவனுக்குச் சொல்லாமல் போய் அவன்முன் நின்று அவனை ஆச்சரியத்திலும் மகிழ்ச்சியிலும் ஆழ்த்தவேண்டும் என அவள் முடிவு செய்து கொண்டாள்.

தான் விழாவுக்கு வருவதை தன் நண்பிக்கு மட்டும் சொல்லி, யாருக்கும் கூறவேண்டாம் என்றும் கேட்டுக்கொண்டாள்.அன்று காலையில் எழுந்து அழகான ஆடை அணிந்து, சதீஸின் முகம் மகிச்சியில் எப்படி மாறும், ஓடிவந்து என்னை அனைத்துக் கொள்வானா?? முத்தம் தருவானா என்றெல்லாம் கற்பனயில் மிதந்தபடியே மூன்று மணிநேரத் தொடருந்துப் பயணத்தைக் முடித்து, தரிப்பிடத்தில் இறங்கியவள் மனம் சொல்லமுடியாத மகிழ்வில் துள்ளியது.ஒரு பத்து நிமிடம் நடந்துதான் யூனிக்கு வரவேண்டியிருக்கும் என்று நண்பி கூறியதால், தன் போனில் நவியை ஒன் செய்தபடி மனதில் எதிர்பார்ப்பும் படபடப்பும் சேர விரைவாக நடந்தாள்.தூரத்தில் வளாகம் தெரிகிறது. சதீஸ் வந்திருப்பானா?? இன்னும் வரவில்லையா?? என எண்ணியபடி நண்பிக்கு போன் செய்தாள். நண்பி வந்து இவளை அழைத்துக்கொண்டு மண்டபத்தை நோக்கிச் செல்கையில் தூரத்தில் சதீஸ் போல் இருக்கே என எண்ணிய வினாடியே மனதெங்கும் அடைக்க மீண்டும் வடிவாகப் பார்த்தவளுக்கு நெஞ்சில் கத்திக்கொண்டு குத்தியதுபோல் வலித்தது.

சதீஸ் ஒரு பெண்ணை அனைத்து முத்தமிட்டுக்கொண்டிருந்தான். இவளுக்கு ஒருகணம் கோபம், அவமானம், ஏமாற்றம் என அத்தனை உணர்வுகளும் ஒருசேர வந்தன. உடனேயே திரும்பிவிட நினைத்தவள் நண்பியை வா என்று கூடச் சொல்லாது விரைவாக சதீஸ் இருக்குமிடம் சென்று, நீ எல்லாம் ஒரு மனிசனா என்று மட்டும் சொல்லிவிட்டு திரும்பி நடந்தாள்.இவளின் நண்பிதான் இவள் பின்னால் ஓடிவந்து. தர்சினி நில்லு. என்ன நடந்தது என்று சொல்லிவிட்டுப் போ என இவளைப் பிடித்து நிறுத்தினாள். அவளுக்கு கோபத்தில் முகம் சிவந்து கண்களில் நீர் முட்டியது. அவன் நிற்குமிடத்தில் அழக்கூடாது என்று, வெளியே வா சொல்லுறந் என்று நண்பியின் கையை இறுகப் பற்றியபடி நடந்தாள்.

இது நடந்து இப்ப ஒரு மாதம் ஆகிறது. ஒருவாரம் அவள் பித்துப் பிடித்ததுபோல் தான் இருந்தாள். இப்ப சதீஸ் தெளிய வைத்துவிட்டான். அடுத்த நாளே இவளது போனுக்கு அவன் அழைக்க இவள் போனை

நிப்பாட்டி வைத்துவிட்டாள். அவன் பேஸ் புக்கில் அவனுக்கு செய்தி அனுப்பினான். அவன் தொலைபேசியை எடுக்காவிடில் அவன் அவனுக்கு காதல் தலைக்கேறி இருந்தபோது அனுப்பிய குறுஞ் செய்திகளை எல்லாம் எல்லோரும் பார்க்கும்படி போடப்போவதாக. அவனுக்குக் கோபம் வந்தாலும் என்ன செய்வது ,எப்படி இவனைக் கையாள்வது எனக் குழம்பிப் போனவளாக அவன் கூறியபடி போனை இயக்கினாள். எனக்கு உன்னைத்தான் பிடித்திருக்கு. நான் சம்மா விளையாட்டுக்குத்தான் அவனுக்கு முத்தமிட்டேன். என்னை நீ கண்டிப்பாகப் பார்க்கவேண்டும் என்றெல்லாம் தொலைபேசியில் மிரட்டுவதுபோல் கூறினாள். போயும் போயும் இப்படி ஒருவனையா காதலித்தேன் என வேதனை கொண்டவள் ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்தாள். தவறு செய்தது அவன் நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும் என என்னியவள் காவல் நிலையம் செல்ல முடிவெடுத்து வீதியில் இறங்கினாள்.

நிப்பாட்டி வைத்துவிட்டாள். அவன் பேஸ் புக்கில் அவனுக்கு செய்தி அனுப்பினான். அவன் தொலைபேசியை எடுக்காவிடில் அவன் அவனுக்கு காதல் தலைக்கேறி இருந்தபோது அனுப்பிய குறுஞ் செய்திகளை எல்லாம் எல்லோரும் பார்க்கும்படி போடப்போவதாக. அவனுக்குக் கோபம் வந்தாலும் என்ன செய்வது ,எப்படி இவனைக் கையாள்வது எனக் குழம்பிப் போனவளாக அவன் கூறியபடி போனை இயக்கினாள். எனக்கு உன்னைத்தான் பிடித்திருக்கு. நான் சம்மா விளையாட்டுக்குத்தான் அவனுக்கு முத்தமிட்டேன். என்னை நீ கண்டிப்பாகப் பார்க்கவேண்டும் என்றெல்லாம் தொலைபேசியில் மிரட்டுவதுபோல் கூறினாள். போயும் போயும் இப்படி ஒருவனையா காதலித்தேன் என வேதனை கொண்டவள் ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்தாள். தவறு செய்தது அவன் நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும் என என்னியவள் காவல் நிலையம் செல்ல முடிவெடுத்து வீதியில் இறங்கினாள்.

நிப்பாட்டி வைத்துவிட்டாள். அவன் பேஸ் புக்கில் அவனுக்கு செய்தி அனுப்பினான். அவன் தொலைபேசியை எடுக்காவிடில் அவன் அவனுக்கு காதல் தலைக்கேறி இருந்தபோது அனுப்பிய குறுஞ் செய்திகளை எல்லாம் எல்லோரும் பார்க்கும்படி போடப்போவதாக. அவனுக்குக் கோபம் வந்தாலும் என்ன செய்வது ,எப்படி இவனைக் கையாள்வது எனக் குழம்பிப் போனவளாக அவன் கூறியபடி போனை இயக்கினாள். எனக்கு உன்னைத்தான் பிடித்திருக்கு. நான் சம்மா விளையாட்டுக்குத்தான் அவனுக்கு முத்தமிட்டேன். என்னை நீ கண்டிப்பாகப் பார்க்கவேண்டும் என்றெல்லாம் தொலைபேசியில் மிரட்டுவதுபோல் கூறினாள். போயும் போயும் இப்படி ஒருவனையா காதலித்தேன் என வேதனை கொண்டவள் ஒருவாறு முடிவுக்கு வந்தாள். தவறு செய்தது அவன் நான் ஏன் பயப்பட வேண்டும் என என்னியவள் காவல் நிலையம் செல்ல முடிவெடுத்து வீதியில் இறங்கினாள்.

7

கதை

மனதே மயங்காதே

சி

யாமளாவுக்கு இப்பொழுதெல்லாம் இதயம் அடிக்கடி வேகாமாகத் துடிக்கிறது. எத்தனைதான் மனத்தைக் கட்டுப்படுத்த முயன்றாலும் முடியவே இல்லை. கண்களை கண்ணீர் மறைக்க, தன்னிலையை எண்ணித் தானே கழிவிரக்கம் கொண்டாள். என்னால் இந்த வேதனையைத் தாங்க முடியவில்லையே. யாரிடம் போய் இதைச் சொல்வது. யார் என்றாலும் எனக்குக் காறித் துப்பவார்களே. ஏன் நான் இப்படி ஆனேன் என எண்ணியே மனது குமைந்ததில் தலைவலி இன்னும் அதிகமாகியதே அன்றிக் குறையவில்லை. எல்லோரும் போல் என் வாழ்வும் நன்றாகத்தானே போய்க்கொண்டிருந்தது.

யார் கண் பட்டதனால் இப்படி ஆனதோ என எண்ணியவளின் மனம், தன் கணவனையும் இரண்டு பிள்ளைகளையும் எண்ணிப் பார்த்தது. கணவன் தனக்கு என்ன குறை வைத்தார்?. என் விருப்பம் எல்லாம் நிறைவேறியதே அன்றி ஒருநாளாகிலும் நிறைவேறாது விட்டதில்லையே. இல்லை நிறைவேற்றாது கணவர் விட்டதில்லையே. மற்றைய கணவர்கள் போல் சியாமளாவின்மேல் சந்தேகம் கூட இதுவரை கணவனுக்கு ஏற்படவில்லையே. எத்தனை சிறந்த கணவன். பிள்ளைகள் மட்டும் குறைவா என்ன. மகன்

அர்விந்த், மகன் தட்சா இருவருமே தாய்மேல் கொள்ளள அன்பு கொண்ட சுட்டிகள்.படுக்கையிலும் கூட கணவன் அவள் விருப்பின்றி எதையும் செய்ததில்லையாயினும், அவளின் சீண்டல்களும், தீண்டல்களும் அவளை நிறைவாகத்தானே வைத்திருந்தன. அப்படியிருந்தும் ஏன் என் மனம் இன்னொருவனை நாடியது. சிலநேரம் அவளது இரசனைகள் சிலவற்றுடன் ஒத்துப்போக முடியாதவனாக தன் கணவன் இருந்ததுதான் காரணமோ? அவள் கணவனின் கதைக்கு உறவினர்கள் எல்லோரும் இரசிகர்களாய் இருந்தனர்.அப்படியிருக்க அவள் மட்டும் இன்னொருவனின் கதையில் மயங்கவேண்டி எப்படி வந்தது என யோசித்ததில் விடைதான் இதுவரை கிடைக்கவில்லை.

முகப் புத்தகம் என்னும் மாய வலையில் சிக்குண்டதனால் அவள் வாழ்வு இன்று சிக்கித் தவிக்கின்றது. எத்தனையோ பேர் முகப்புத்தகத்தில் நன்பர்களாக இருக்கிறார்கள்தான். ஆனால் யாரும் அவளுடனோ அல்லது அவள் யாருடனுமோ இதுபோல் பேச்சை வளர்த்ததும் இல்லை.நின்மதியைத் தொலைக்கவும் இல்லை. அவன் தூர தேசத்தில் இருந்தாலும் அவனுடன் அருகில் இருந்து கதைப்பதுபோல் அவள் உணர்ந்து குதுகவித்தாள். கணவன் மாலையில் வேலைக்குச் சென்றுவிட, பிள்ளைகளை பாடசாலையிலிருந்து கூட்டிக்கொண்டு வந்தபின் அவர்களுக்கு உணவு கொடுத்து தொலைக்காட்சிப் பெட்டியின் முன் இருத்திவிட்டு இவள் கண்ணியே கதியெனக் கிடந்தாள்.தருண், அவனுடன் கதைக்காது இப்போதெல்லாம் இவளுக்கு விடிவதே இல்லை. இத்தனைக்கும் அவனுக்கும் இரண்டு பிள்ளைகளும் மனைவியும் இருக்கின்றனர். ஆனாலும் அவளுக்கு அவன் தந்த மயக்கம் அதை எல்லாம் பெரிதாக எண்ண விடாது செய்தது.

எப்போதும் அல்ல இப்போதுகூட கணவனுக்குத் தெரிந்தால் என்று என்னும்போதே நெஞ்சு பதைத்தது. இன்றுவரை அவளுக்குத் தன் கணவன் மேலும் எவ்வித வெறுப்பும் எழவில்லை என்பதே உண்மை. கணவனின் அன்பான பேச்சைக் கேட்கும் போதெல்லாம் மனதுள் ஒரு குற்ற உணர்வு ஓடும். ஆனாலும் தருணின் முன்னால் எல்லாம் ஒன்றுமில்லை என்றாகிவிடும்.தருணுடன் கதைக்கும்போதெல்லாம் இருவருமே இதுபற்றி நிறைய விவாதித்தும் இருக்கின்றனர். அவனும் தன் மனைவிமேல் அளவிலா அன்புதான் கொண்டுள்ளான் . ஒரே நேரத்தில் இருவர்மேலும் அன்பு கொள்வது என்பது இருவர் வாழ்விலும் ஒரே நேரத்தில் நடைபெறுகிறதுதான் என்றாலும் இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது என தன்னைத் தானே வியந்தும் கேட்டிருக்கிறாள். இன்றுவரை கணவனின் அணைப்பு அவளுக்கு விருப்புள்ளதாகவே இருக்கிறது. கணவனுடன் நிறைவாக இயங்கவும் முடிகிறது.

இப்படித்தான் பலரின் வாழ்வும் இருக்கிறதோ?? எனக்குத்தான் தெரியவில்லையோ என்று எல்லாம் தன் மனத்தைக் கேட்டுக் கேட்டு அவளுக்கே சலித்துவிட்டது.தருணை மறப்பதும் அவளைத் தன் வாழ்வில் இருந்து அகற்றுவதும் அவளால் முடியவே முடியாததாகிவிட்டது.

ஒரு நாள் அவன் குரல் கேட்கமுடியாது போனால் அவன் மனம் அன்று முழுதும் எதையோ பெரிதாக இழந்துவிட்டதுபோல் துடிக்கும். மீண்டும் அவன் குரல் கேட்கும் வரை நினமதியற்று, பயித்தியம் பிடித்ததுபோல் ஆகிப்போவாள் அவள்நான்கு தடவைகள் அவர்கள் இருவரும் தனியே சந்தித்தனர். வாழ்வில் மறக்க முடியாத அந்த நாட்களை எண்ணி எண்ணி மகிழ்வதாக மிகுதி நாட்கள் கழிந்தன.

அந்த இருதடவையும் அவனும் அவள்பால் ஈர்ப்புக் கொண்டவளாகவே இருந்தான். அவள்மேல் தான் எத்தனை அன்பு வைத்துள்ளேன் என்று அவளுக்கு விளங்கவில்லை என்று அவன் கூறிய வார்த்தையில் அவள் மயங்கித்தான் போனாள். அவனுக்குத் தன்மீதான காதல் அப்படியே இருக்கும் என்றும் அசைக்கமுடியாத நம்பிக்கை ஏற்பட்டதும் அப்போதுதான். இருந்தாலும் அப்பப்ப அருண் என்னை மறந்துவிடுவானோ என்பதுபோல் அவளுக்குச் சந்தேகம் எழும். என்னை மறந்துவிட மாட்டார்கள் தானே என்று அப்பாவித்தனமாய் அவனைக் கேட்டு அவன் மறக்க மாட்டேன் என்று கூறும் பதிலில் அவள் மனம் நிறைவு கொள்ளும். எத்ததனை நாள் இது தொடர முடியும் என்பதையோ அவன் அப்படியே மாறாமல் இருப்பானோ என்பதில் எல்லாம் அவளுக்கு சந்தேகம் ஏற்படவில்லை.

இப்ப கொஞ்ச நாட்களாக அவனிடம் மாற்றங்கள் தெரிகின்றன. அதை அவளால் சீரணிக்க முடியவில்லையாயினும் தன் நிலையை எத்தனையோ தடவைகள் அவனுக்கு எடுத்துரைக்க முயன்றும் அவன் அவற்றைக் காது கொடுத்துக் கேட்காமல் தன் எண்ணப்படியே செய்கிறான். முன்பு காலை மாலை என தொலைபேசியில் சிரித்துப் பேசி மகிழ்ந்தவனுக்கு இப்போதெல்லாம் அவளுடன் பேசுவதற்கு நேரமே இல்லை என்பதற்குமப்பால் விருப்பம் இல்லை என்றே இவள் கருதவேண்டி இருந்தது. முன்பெல்லாம் மணிக்கணக்காகப் பேசுவார்கள். இப்போது மணி தேய்ந்து நிமிடங்களாகிச் செக்கக்களில் வந்து நிற்கிறது. ஆரம்ப நாட்களில் அவளுக்காக வீட்டுக்குக் கூடச் செல்லாது வேலை இடத்திலேயே அதிகநேரம் நின்று மேலதிக வேலை என்று மனைவிக்குப் பொய் சொல்லி மணிக்கணக்காக இவளுடன் கதைத்த நேரங்கள் எல்லாம் நினைவில் மட்டுமேயாகிப் போனதில் இவளுக்கு நினைவே நிந்தனையானது. மனைவி பின்னளைகளை பக்கத்தில் வைத்துக்கொண்டே இவளுக்கு செய்திகள் அனுப்பிப் பூரிக்க வைப்பான். இன்று கனவில் கூட அவன் அப்படிச் செய்வதில்லை.

அவனின் அலட்சியம் புரிந்தாலும் அவன் மேல் இவள் கொண்ட அளவிலா அன்பின் முன், இவளால் அதை எல்லாம் பெரிதாக எண்ணவிடாது செய்தது. அவனின் அலட்சியத்தை எல்லாம் ஓரம்தள்ளி வைத்து விட்டு அவனிடம் பழி கிடந்தாள் இவள். அவனின் அலட்சியம் இவளை எதுவும் செய்யவிடாது இவள் நம்பிக்கைகளைத் தகர்த்து இவள்

சக்தியை எல்லாம் இழக்க வைத்து

இரவில் இவள் தூக்கம் தொலைத்து அருணின் தொலைபேசிச் செய்திக்காய் காத்திருக்க, எல்லாம் மறந்து அவன் இன்பமாகத் தூங்கினான்.காலையில் அவன் தொலைபேசிக்காகக் காத்திருக்க, எனக்கு காலையில் யாருடனாவது கதைப்பெதன்றால் பிடிக்கவே பிடிக்காத விஷயம் என்று அவன் கூறியதை இவள் மனம் ஏற்க மறுத்தது. ஏனெனில் இத்தனை நாட்கள் பிடித்த விடயம் எப்படித் திடீரெனப் பிடிக்காது போயிற்று என்ற கேள்வி இவள் மனதில் எழுந்து இவள் நின்மதியைத் தொலைத்தது. முன்பெனில் மணிக்கணக்காக எந்தவிதச் சலிப்புமின்றி பேசிக்கொண்டே இருப்பார்கள் இருவரும்.இப்பொழுது போனில் கடமைக்கு மூன்று நான்கு நிமிடங்களில் அவசரமான பேச்சுக்கஞ்சன் இவள் பதிலுக்குக் கூடக் காத்திருக்காது முடித்துக்கொள்வது அவன் வழக்கமாகி விட்டிருந்தது.

இவள் தன் மனக் கிடக்கையை இவனிடம் கூறினாலும் நீ அப்படி நினைத்தால் நான் ஒன்றும் செய்ய முடியாது என்று சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டு, அவளைச் சமாதானப் படுத்தக் கூட ஒரு வார்த்தையும் சொல்லாது சம்மா இருப்பான். அவனுக்கு அப்பொழுதெல்லாம் வனாந்தரத்தில் யாருமற்றுத் தனியாக இருப்பது போன்ற வெறுமை தோன்றும்.முன்பென்றால் எந்த வேலைப் பளுவிலும் இவனுக்கு அடிக்கடி குறுஞ்செய்திகள் அனுப்புவான். அதே அவனுடன் அருகில் இருக்கும் நிறைவைக் கொடுக்கும்.

தனக்கு வேலை அதிகம் பொறு என்றான். இவனும் பொறுத்துத்தான் போனாள். ஆனால் தொடர்ந்தும் அவன் செயல்கள் இவள்மேல் அவனுக்கு ஈடுபாடு இல்லாமையையே காட்டியது.இப்பொழுதெல்லாம் இவள் அனுப்பும் சாதாரண குறுஞ்செய்திகளுக்குக் கூட அவனிடமிருந்து பதில் வராது போனதில் இவள் மனம் படும் பாட்டை அவளாலேயே தாங்க முடியாமல் இருந்தது. அவன் செய்கைகளை இவள் மனம் ஏற்றுக்கொள்ள மறுத்ததில், இவனுக்கு தன் மனதை யாரிடமாவது பகிர்ந்துகொள்ள வேண்டும்போல் தவிப்பாக இருந்ததில் நன்பி நித்தியாதான் நினைவில் வந்தாள்.ஒருநாள் நித்தியாவுக்கு தொலைபேசியில் அவள் வீட்டில் நிற்கிறாளா என்று நிட்சயம் செய்துகொண்டு, அவள் வீட்டுக்குச் சென்று தன் நிலையை அவனுக்குச் சொல்லிவிட்டு, அவள்முன் கூனிக் குறுகி அமர்ந்திருந்தாள்.

நித்தியாவுக்கு அவளைப் பார்க்கப் பாவமாக இருந்தது. எவ்வளவு நல்ல பெண் சியாமளா. இப்படியாகி விட்டாளே என்று இரக்கம் ஏற்பட்டது. அவனுக்கு சியாமளா கூறியதை முதலில் நம்ப முடியவில்லையாயினும் அவளே கண்ணீருடன் தன்முனனே இருந்து கூறுவதை எப்படி நம்பாது விடுவது.இருதலைக் கொல்லி ஏறும்பானாள் நித்தியா. இருந்தாலும் தன்னை நம்பி அவள் வந்து தன் மனக் கிடக்கையைக் கூறும்போது சரியான ஒரு பதிலையும் வழிகாட்டலையும்

அவனுக்குச் சொல்லி அவள் புரிந்துகொள்ள வைக்கவேண்டும் என்ற எண்ணம் ஏற்பட்டதனால், சரி பிரச்சனை இல்லை. முதல்ல என்ன குடிக்கிறீர். குடித்துவிட்டு ஆறுதலாகக் கதைப்பம் என்றுவிட்டு தேநீர் தயாரிக்க ஆரம்பித்தாள். மற்றும் நேரம் எனில் சியாமளாவும் குசினிக்கே வந்து இவருடன் விடாது கதைத்துக்கொண்டு இருப்பாள். இன்று அவள் எழுந்து வரவுமில்லை. இவரும் கூப்பிடவும் இல்லை. தேநீர் தயாரித்து முடித்து முதல் நாள் செய்த ரோள்கூம் கொண்டுபோய் அவள்முன் வைக்க, சியாமளா நித்தியாவை நிமிர்ந்து பார்த்த பார்வையில் என்னை நீர் கேவலமாக எண்ணவில்லைத்தானே என்னும் எதிர்பார்ப்புடனான கேள்வி தெரிந்தது. நித்தியாவும் அதைப் புரிந்துகொண்டு, முதல்ல சாப்பிட்டுத் தேத்தண்ணியைக் குடியும்.

நாங்கள் வடிவாக் கதைப்பம் என்று அவளை இலகுவாக்க முயன்றாள். ஒருவாறு அவளின் பதட்டம் குறைந்துவிட்டது என்று அறிந்ததும், சியாமளா எதோ நடந்தது நடந்துவிட்டுது. நீர் செய்தது சரி பிழை என்பதுக்கும் அப்பால் இனியாவது நீர் உம்பாட்டில் இருப்பதுதான் நல்லது என்று கூறு முன்னரே, அதுதான் என்னால் முடியவில்லையே.

என்னை தருண் ஓரம் கட்டுவதை என்னால் தாங்கவே முடியவில்லை. எப்பிடி எல்லாம் என்னோட கதைச்சவர். இப்ப இப்பிடி இடை நடுவில் விட்டா நான் செய்யிறது. எனக்கு ஒரு வேலையும் ஒடுதே இல்லை. விடிஞ்சாப் பொழுதுபட்டா இதே நினைப்பாக கிடக்கு. இப்ப கணவர் கூட ஏன் ஒருமாதிரியா இருக்கிறாய் என்று கேட்கத் தொடங்கிட்டார். எனக்கு என்ன செய்யிறது என்டே தெரியவில்லை என்று அழ்த்தொடங்கினாள். சியாமளா நீர் ஒண்டை வடிவா விளங்க வேணும். அவனும் ஏற்கனவே கலியானம் கட்டி இரண்டு பிள்ளை இருக்கு எண்டு சொல்லுறீர். மனைவி பிள்ளையில் அங்கும் இருக்கெண்டு சொல்லுறீர். இப்ப அவனுக்குத் தான் செய்யிறது பிழை எண்டு படுதோ தெரியாது. அதுக்குப் பிறகு நீர் அவனை போஸ் பண்ணுறது நல்லதில்லை. நான் என்ன அவரை மனிசி பிள்ளையளை விட்டுவிட்டு வாங்கோ என்றா சொல்லிறன்.

என்னோட கதைச்சதுபோல தொடர்ந்தும் கதையுங்கோ அன்பு செலுத்துங்கோ எண்டுதானே. உப்பிடிப் பட்டவர் ஆரம்பிக்க முதல் எல்லோ யோசிசிசிருக்க வேணும். என்னால் அருணை மறக்க முடியேல்லை. எனக்கு உதவி செய் நித்தியா என்று கெஞ்சபவனுக்கு எப்படிப் புரியவைப்பது என்று நித்தியாவுக்குப் புரியவில்லைநான் ஒன்று சொன்னால் அது உமது நன்மைக்கே என்று நினைத்து நான் சொல்லுறதை வடிவாக் கேளும் சியாமளா. நீர் தருணை மறக்கிறதுதான் நல்லது. உமக்கு ரண்டு பிள்ளைகள் இருக்கினம். அவர்கள் பாவம். நீர் உவனை நினைச்ச அதுகளைத் தண்டிக்கப் போற்றோ?? நித்தியா நிறுத்தமுதல் மீண்டும் அழுகையுடன் அவனை மறக்கவே என்னால் முடியாது அதைவிட்ச் செத்துப் போகலாம் என்றவளை, என்ன விசர்க் கதை எல்லாம் கதைக்கிறீர்.

கடவுள் உமக்கொரு நல்ல வாழ்க்கையைத் தந்திருக்கிறார். அதைக் காப்பாற்றிக்கொள்ளும். எனக்குத் தெரிஞ்சு ஒரு இந்தியப் பெண் இருக்கிறார். நன்றாகக் கவுன்சிலிங் செய்வார். நீர் அவனை முற்றாக மறக்க கட்டாயம் முடியும். நானே உம்மை அவவிடம் கூட்டிக் கொண்டு போறான். என் கணவருக்குக் கூட இந்த விசயத்தைச் சொல்ல மாட்டன் என்றதும் எனக்குச் சத்தியம் செய்யும் என்று சிறு பெண்போல் கையை நீட்டினாள். அவள் நம்பிக்கையைக் கெடுப்பான் எனென நித்தியாவும் சத்தியம் செய்து கொடுத்தது மட்டுமன்றி, அவள் மேல் அக்கறை கொண்டு அவளைக் கவுன்சிலிங்குக்கும் கூட்டிக் கொண்டு போனாள்.

ஒரு மாதம் சென்றிருக்கும். சியாமளா விபத்தில் இறந்துபோயிருந்தாள். கேட்டவுடன் இவளுக்கு என்ன செய்வதெனத் தெரியாது கண்ணீர்தான் எட்டிப் பார்த்தது. சியாமளாவின் கணவனை நினைக்கவே நித்தியாவுக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது. அவள் வீட்டுக்குச் சென்றபோது கணவன் இருந்த நிலையைப் பார்க்க இவளுக்கு அடிவயிறு பிசைந்தது. பிள்ளைகள் இருவரும் முழுதாக எதுவும் விளங்காது தந்தைக்குப் பக்கத்தில் அமர்ந்திருந்தனர்.

கணவனுக்கு இவள் ஏதாவது கூறியிருப்பாளா??? இவள் தனக்குள் தானே எண்ணிக் குழம்பிக்கொண்டு இருந்தபோதுதான் மூன்றாம் நாள் இவளுக்கு ஒரு கடிதம் வந்தது. பின் விலாசம் இடாது யாராயிருக்கும் என்று யோசனையுடன் கடிதத்தைப் பிரித்தவளுக்கு படபடப்பு ஏற்பட்டு மயிர்க்கால்கள் குத்திட்டு நின்றன. சியாமளா தான் எழுதியிருந்தாள்.

நித்தியா எனக்கு இப்ப நம்பிக்கையான ஒரே ஆள் நீர்தான். தருணை என்னால் மறக்கவே முடியவில்லை நித்தியா. என் நினைவு முழுவதும் அவன்தான் ஆக்கிரமித்து இருந்தான்.

விடிய கண் முழிச்சு இரவு நித்திரை கொண்டபின்னும் கூட அவனையே நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். என் நிலை உமக்குச் சொல்லி விளங்காது. அவன் என்னை வெறுத்தத்தக் கூட என்னால் தாங்கிக் கொள்ள முடிந்திருக்கும். ஆனால் அவனுக்கு இன்னொரு பெண்ணுடன் தொடர்பு ஏற்பட்டிருந்ததை தற்செயலாக நான் அறிய நேர்ந்தது. அதை என்னால் ஏற்றுக் கொள்ளவே முடியவில்லை. எப்படி நான் அதை அறிந்தேன் என்று எண்ணுகிறாய் என்று தெரிகின்றது.

அவனது வீட்டுத் தொலைபேசி இலக்கம் தந்திருந்தான். அவனது மனைவிக்கோ அல்லது பிள்ளைகளுக்கோ எக்காரணம் கொண்டும் எதுவும் கூற மாட்டேன் என சத்தியம் செய்த பின் அவன் வீட்டில் இருக்கும் நேரத்தில் அவனுடன் அந்த இலக்கத்தில் கதைப்பேன். அவன் என் தொலைபேசிக்கு பதில் தராது விட்டபின் நானும் முகப்புத்தகம், skype என்று எதிலாவது அவனுடன் தொடர்புகொள்ளப் பார்த்தால், அதையும் தடைசெய்துவிட்டான். மெயில் ஜி வேறு புளோக் செய்துவிட்டான். எனக்கு வேறு வழியின்றி அவனது வீட்டு எண்ணுக்குத்

தொடர்பு கொண்டேன். என் குரலைக் கேட்டதும் உடனே நிறுத்திவிட்டான். மீண்டும் மீண்டும் நானும் போனை எடுத்தேன். இனிமேல் எடுக்காதை என்று எத்தினைதரம் சொல்லுறது என்றபடி போனைக் கட் செய்துவிட்டான். மீண்டும் நான் எடுத்தபோது கோவத்தில் அவன் மாறி வேறு பட்டினை அழுத்திவிட்டு நிற்பாட்டியதாக என்னிக்கொண்டு யாருடனோ கதைத்துக்கொண்டிருந்தான்.

அது ஒரு பெண். என்னைப் பற்றி மிகக் கேவலமாக அந்தப் பெண்ணுக்குக் கூறிக்கொண்டிருந்தான். அப்பெண்ணும் என்னைப் போலவே பயித்தியம் பிடித்து இவனுக்குப் பிதற்றிக் கொடிருப்பதை கேட்டதுமுதல் என் மனம் என்னிடம் இல்லை. எத்தனை பெரிய நம்பிக்கையுடன் அவனுடன் பழகினேன். கோபம் ஆறியவுடன் மீண்டும் என்னுடன் கதைப்பான் என்று இருந்த நம்பிக்கையும் தகர்ந்து போனது. அவனை எப்படியாவது தண்டிக்க வேண்டும் என்னும் வெறிதான் எனக்கு எழுந்தது. ஆனாலும் அதனால் என் கணவரோ பிள்ளைகளோ பாதிக்கக் கூடாது என்பதாலேயே எழுதி வைத்துவிட்டுச் செத்துப் போகாது வீதியைக் கடக்கும்போது விபத்துப் போல் வீதியில் பாய்ந்தேன்.

அவனிடம் நீர்தான் கூறவேண்டும். உன்னால் ஒருத்தி தற்கொலை செய்து கொண்டாள் என்று. அவன் இனிமேலும் இன்னொரு பெண்ணிடம் இவ்வாறு நடந்து கொள்ளக் கூடாது. இந்த உதவியை நீர் எனக்குச் செய்தாலே என் ஆத்தமா இவ்வுலகை விட்டுப் போகும் என்று முடித்திருந்தாள். தான் மடை வேலை செய்ததும் அல்லாது என்னையும் தேவை இல்லாமல் மாட்டி விடுகிறானே என்று நித்தியாவுக்கு அவன் மேல் கோபம்தான் வந்தது. அவள்தான் இறந்துவிட்டானே அவள் எழுதியதை பெரிதாக எடுக்கக் கூடாது என என்னிபேசாதிருந்தவருக்கு, கனவில் சியாமளா வந்து வெருட்டுவது போல் இருந்தது. தன் மனப் பயம் தான் இப்படி என்ன வைக்கிறதோ என்று எண்ணியவள், பிறகும் எதற்கும் அவனுடன் கதைத்துப் பார்ப்போம் என்று எண்ணி சியாமளா எழுதியிருந்த தொலைபேசி என்னுக்கு அவனுடன் கதைக்க அழுத்தினாள்.

இவள் சியாமளாவின் நன்பி என்றதும் மூன்று தடவைகள் போனை கட் பண்ணியவன், உங்கள் விலாசம் எனக்குத் தெரியும் என்று கூறியதும் தொய்ந்துபோன குரலில் என்ன என்றான். நித்தியாவும், சியாமளா போலீசுக்குக் குடுக்கச் சொல்லி எனக்கு ஒரு கடிதம் எழுதித் தந்திருக்கிறாள் என்று கொஞ்சம் மிகைப்படுத்தி அவனைத் திட்டித் தீர்த்தாள். அவனோ நான் என்ன செய்ய விருப்பமில்லாட்டி எப்பிடிக் கதைக்கிறது என்றான். அதை அவளோடு கதைக்க முதலே யோசிச்சிருக்க வேணும். பெண்கள் மிகவும் மென்மையான உள்ளம் கொண்டவர்கள். எல்லாப் பெண்களாலும் ஏமாற்றங்களை இலகுவில் ஏற்றுக்கொள்ள முடியாது. கணவன் இருக்க அவள் உங்களுடன் கதைத்தது தவறுதான். ஆனால் அதற்கு நீங்களும் ஒரு காரணம்தானே. ஒரேயடியா அவளை ஒதுக்காமல் கொஞ்சமா குறைத்திருக்கலாம். அவளைப் போல

இன்னொருத்தியையும் ஆக்கிப் போடாதேங்கோ தயவுசெய்து. உங்களுக்கும் பிள்ளைகள் இருக்கினம். இனிமேலாவது திருந்தி வாழுங்கோ. உப்பிடியான தவறுகள் ஏற்படாமல் இருக்கத்தான் எங்கட சமுகத்தில கட்டுப்பாடுகளை வச்சிருக்கினம். அது எல்லாருக்கும் நன்மைக்கே என்று தன் பிரசங்கத்தை முடித்தவர், இனியாவது உங்கள் குடும்பத்தை மட்டும் பாருங்கோ என்று கூறி வைத்துவிட்டாள். அவன் எதுவும் பேசாது எல்லாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டு இருந்தான். அவன் திருந்துவானா மாட்டானா என்பதற்கும்ப்பால் சியாமளா சொன்னதை அவனுக்குத் தெரியப்படுத்தியதால் நித்தியாவின் மனதில் ஒரு நின்மதி பரவியது.

கதை 8

வாழ்வு வதையாகி.....

பரமேஸ்வரி படுக்கையில் கண்விழித்துச் சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறாள். இது தன் வீடு இல்லை என்பதுமட்டும் தெரிகிறது. கண்களைச் சமூலவிட்டு அவ்விடத்தை அடையாளம் காண முற்பட்டாலும் எதுவும் நினைவில் வர மறுக்கிறது. பிள்ளைகள் எங்கே ஒருவரையும் காணவே இல்லை. தாகம் எடுப்பதுபோல் இருக்கிறது. யாரையாவது கூப்பிட வேண்டும் என எண்ணி கூப்பிட எத்தனிக்கிறாள். வாயிலிருந்து வார்த்தைகள் ஏதும் வரவில்லை. என்ன இது தொண்டை அடைக்குதே. யாருமில்லையா என எண்ணியவருக்கு பதட்டம் வந்து ஒட்டிக்கொள்ள தலையைத் திருப்பி அங்குமிங்கும் பார்த்தபடி எழு முயல்கிறாள். அதுவும் முடியவில்லை.

பதட்டம் மேலும் அதிகரிக்க இரு கைகளையும் கண்டபடி அசைத்தில், மேசையில் இருந்த எதோ ஒன்று கீழே விழுந்து சத்தம் எழுப்பியதில் பக்கத்து அறையில் இருந்த தாதி ஓடிவந்து பார்க்கிறாள். ஒ உனக்கு நினைவு திரும்பிவிட்டதா? என தனக்குத்தானே கேட்டபடி கொஞ்சம் அமைதியாக இரு என ஆங்கிலத்தில் கூறியபடி பரமேஸ்வரியின் நெஞ்சில் தட்டி அவளைச் சமாதானப்படுத்துவதுபோல் தலையை அன்புடன் வருடிக் கொடுக்க, பரமேஸ்வரியின்

கண்களிலிருந்து கண்ணீர் இரு கண்ணங்களிலும் வழிகிறது. வாய் திறந்து தன் மகன் எங்கே எனக் கேட்கிறாள். வழிமைபோல் காற்றே தொண்டைக்குழியில் இருந்து வெளிவருகிறது. உன் பிள்ளைக்கு போன் செய்கிறேன் எனக் கூறிக்கொண்டு தாதியும் இவளுக்குச் சைகை மூலம் கூறிவிட்டுச் செல்கிறாள். பரமேஸ்வரிக்கு கடந்த ஒருவருடங்களாகவே இந்த நிலை.

கடந்த வருடம் கணவன் இறந்தபின் மற்றவர்கள் போல் இவள் தொடர்ந்து அழுதுகொண்டு இருக்கவில்லை. செத்தவீட்டுக்கு வந்தவர்களுக்கு அது ஒருமாதிரியாக இருந்தாலும் கணவர் இறந்துவிட்டார் என்று முத்த மகன் கூறியபோது தன்னையும் மீறி ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் குள்ளி அழுதவள்தான். அதன் பின் கண்ணீரே வரவில்லை. தாய், ஆட்கள் வரும்போதெல்லாம் அழிவில்லை என்பது முத்த மகனுக்குக் குறையாக இருந்திருக்க வேண்டும். அம்மா, ஆக்கள் வந்தால் நான் கதைக்கிறன். நீங்கள் உள்ளேயே படுத்திருந்தோ என்றது பரமேஸ்வரிக்குப் பிடிக்கவில்லை ஆயினும் பிள்ளைகள் சொல்வதற்கு மறுத்துப் பேசிப் பயனில்லை என்றதனால் அதன் பின்னர் மகன் கூப்பிடாது வெளியே வரவே இல்லை. கட்டிலில் படுத்திருந்த பரமேஸ்வரி, கணவனின் கட்டளைகளுக்குப் பயந்து பயந்து வாழ்ந்த காலங்கள் போய் இப்ப பிள்ளைகளுக்குப் பயந்து வர்மும் நிலைக்கு வந்துவிட்டது என எண்ணிச் சோர்வுற்றாள்.

இப்ப கொஞ்ச நாட்களாக பேரனும் இவளை எதிர்த்துக் கதைக்கிறான். மொத்தத்தில் எனக்கென்றொரு ஆசாபாசங்களின்றி கணவன், பிள்ளை, பேரப்பிள்ளை என தொடர்ந்தும் தான் மற்றவர்களின் வழிநடத்தலிலேயே வாழ்ந்துகொண்டிருப்பதை நினைக்க ஒருவகைச் சோர்வு அவளை ஆட்கொண்டது. பிள்ளைகள் இருவரும் வெளிநாட்டில். கணவனும் பென்சன் எடுத்தபின் கொஞ்சநஞ்சம் இருந்த சுதந்திரமும் பறிபோய்விட, மற்றவர்களைப் போல்தானே தன் நிலையும் என தன்னை ஆசவாசப்படுத்திக் கொண்டாள்.

இத்தனை காலம் வாழ்ந்தாகிவிட்டது. இனி என்ன ஒரு பத்தோ பதினைந் தோ ஆண்டுகள் பல்லைக் கடித்துக் கொண்டு இருக்கவேண்டியதுதான் எனத் தன்னையும் தேற்றியும் கொண்டாள். அடுத்துவந்த காலங்களில் கணவனின் வார்த்தைகள் கடுமையாகி இவள் மனதை வேதனைப் படுத்தினாலும் என்னசெய்வது தன் தலைவிதி என்று இருப்பதை விட அவளுக்கு வேறு வழி இருக்கவில்லை. வீட்டில் இருக்கும் கணவன் முன்னரிலும் அதிகாரமாக தேத்தன்னிக் கொண்டுவா, சாப்பாடு கொண்டுவா, உடுப்பு அலம்பிப் போட்டியோ என்று சிறு பெண்ணை ஏவுவதுபோல் வேலை வாங்குவதும், இந்த வயதிலும் இவள் வேறு வழியின்றிச் செய்தாலும் கூட, சமீப காலமாக எங்க இவ்வளவுநேரம் போன்னி? எவ்னோட கதைச்சுக்கொண்டு நின்றனி என்று கேட்கும் கேள்விகளுக்கு பதில் சொல்லாது அப்பால் சென்றாலும், ஒ உனக்கு பதில் சொல்லக் கூட நேரம் இல்லையோ என்று ஆண்

என்னும் அகம்பாவத்தில் வீசப்படும் கற்களை மீண்டும் இவளால் ஏறிய முடியும்தான். ஆனாலும் தன் கணவனுக்கும் தனக்கும் வித்தியாசம் இல்லாது போய்விடும் என்று பேசாமல்த்தான் இருந்தாள். ஒருநாள் களைத்து விழுந்து சந்தைக்குப் போய்விட்டு வந்தபோது, சந்தையிலை ஆரோட நின்டு கதைச்சிட்டு வாறாய் இவ்வளவு நேரமா என்டதுக்கு என்றுமில்லாமல் இவருக்குக் கோவம் வந்தது.

ஓம் ஊரில் உள்ள எல்லாரோடையும் நின்டு கதச்சிட்டுத்தான் வாறன். வயது போனா நாக்கு நரம்பு கூடச் செத்துப் போகுமோ என்று இவள் கொஞ்சம் உரத்தே கேட்டதில் அதன் பிறகு கணவனின் உறுக்கல்கள் அடங்கிப்போயின. இவருக்கே கூட அது அதிசயமாகவே இருந்தது. இப்படித் தெரிஞ்சிருந்தால் முதலே இந்த குத்தல் கதைகளை நிறுத்தியிருக்கலாமே என்று கொடுப்புக்குள் சிரிப்பும் எட்டிப் பார்த்தது

பிள்ளைகள் இவளையும் கணவரையும் கண்டா அழைக்க, இவருக்கு பிள்ளைகள் பேரப்பிள்ளைகளுடன் இருக்கும் சந்தோசத்தில் உடனே புறப்பட்டுவிட்டாள். கணவனுக்குப் பெரிதாகப் பிடிக்கவில்லையாயினும், சரி ஒருக்கா வெளிநாட்டையும் பாத்திட்டு வருவம் என்னும் ஆசையும், பரமேஸ்வரி இல்லாது தான் தனிய அங்கே இருந்து ஒன்றும் செய்யவும் முடியாது என்ற உண்மையும் புலப்பட அவரும் புறப்பட்டுவிட்டார். அங்கு போய் இரண்டு மாதங்கள் பிள்ளைகள், மருமக்கள், பேரப்பிள்ளைகள் தலையில் வைத்துக் கொண்டாடினார்கள். இவருக்கும் சமையல் வேலை, வீடுவாசல் கூட்டும் வேலை எதுவும் இல்லாது சம்மா இருந்து சாப்பிடுவதும், மிகுதிநேரம் எல்லாம் தொலைக்காட்சி பார்ப்பதுமாகக் கழிந்ததில் முகத்தில் ஒரு பள்ளப்புக் கூட வந்திருந்தது இருவருக்கும். இவ்வளவு நாட்கள் நான் பட்ட கஷ்டத்துக்குத் தான் கடைசி காலத்தில் கடவுள் தனக்கொரு நல்ல வழி காட்டியதாக மகிழ்ந்திருந்த வேளையில், அதிகம் ஆசைப்படுகிறாய் எனப் பிள்ளைகள் சொல்லாமல் சொன்னார்கள்.

இருவரையும் ஒன்றாக வைத்திருப்பது தனக்குக் கஷ்டம் என்று தமிப் பின்னனிடம் புலம்ப, நானும் இருவரையும் ஒன்றாக வைத்துக்கொள்ள முடியாது. தன் மனைவிக்கு அது கரைச்சல். எனவே ஆளுக்குப் பாதியாக, ஒருவரை ஒருவீட்டிலும் மற்றவரை ஒருவீட்டிலுமாக வைத்துக்கொள்வது என முடிவு செய்து, அம்மா நாளைக்கு உங்கட உடுப்புக்களை அடுக்கிக் கொண்டு என்ற வீட்டை வாங்கோ. பிறகு மூண்டு மாதம் கழிய தம்பியிடம் வந்து நிக்கலாம் என்று முத்த மகன் கூற, முத்தமகனுடன் போய் நிக்கும் மகிழ்வில் நெஞ்சம் முழுதும் மகிழ்வு முட்ட சரி என்றவளை அடுத்து மகன் கூறிய வார்த்தைகள் திடுக்கிட வைத்தன. அப்பா தம்பியுடன் நிக்கட்டும். மூண்டுமாதம் கழிய நீங்கள் தம்பியிட்டைப் போக அப்பா என்னட்டை வந்து நிக்கலாம் என்றான் ஆசையாகப் பெற்று வளர்த்த முத்த மகன். இந்த ஐம்பது வருட

கணவனுடனான வாழ்வில் ஒருநாளும் கணவனைத் தனியே விடவில்லை. என்ன தான் கணவன் தன்னைத் திட்டினாலும் தன்மேல் இருக்கும் பிரியமும் அவள் அறிந்ததுதான்.

தானில்லாமல் அந்தாள் என்ன செய்வது என்னும் ஏக்கம் எட்டிப் பாக்க, கணவனிடம் சென்று மகன் கூறியதைக் கூறியதும், கணவனின் முகத்தில் தெரிந்த திகைப்பு அவளுக்கு வேதனையைக் கொடுத்தது. நாங்கள் ஊருக்கே திரும்பிப் போவம் என்று கணவன் கூறியவுடன் இவருக்கும் அதுதான் சரி என்று தோன்றினாலும் கூட, பிள்ளைகளைப் பேரப்பிள்ளைகளை விட்டு இருவரும் தனியாகச் செல்ல பரமேஸ்வரிக்கு விருப்பம் இல்லாமல் இருந்தது. அங்க போய் நாங்கள் இரண்டுபேரும் தனிய இருக்கிறதுக்கு இங்கை இவையின்ற முகத்தைப் பாத்துக் கொண்டாவது இருப்பம் அப்பா எனக் கணவனைச் சமாதானப் படுத்த முனைந்தாள். ஓராண்டு ஒடுமுன்னர் இருவருக்குமே வாழ்வு வெறுத்துவிட்டது.

ஆரம்பத்தில் இருவரும் சுகம் விசாரிப்பது தொலைபேசியில் என்றது, மருமக்களின் நமட்டுச் சிரிப்பில் இல்லாதுபோய், எப்பவாவது இரு குடும்பங்களும் சேரும் நாட்களில் இவள் கணவனை ஆசைதீரப் பார்ப்பதும் பேசுவதுமாக நாட்கள் நகர்ந்தன. ஆறுமாதத்தில் கணவன் ஒருநாள் தொலைபேசியில் தன்னால் வடிவாக நடக்க முடியாமல் இருக்கு நீ மேனிடடைச் சொல்லிப் போட்டு இங்க வா என்றதும் இவள் துடித்துப் பதைத்து மகனிடம் கெஞ்சி முத்த மகன் வீட்டுக்குச் சென்ற போதுதான் கணவன் மனதாலும் நிறையப் பாதிக்கப் பட்டிருப்பது தெரிந்தது. முன்பெனில் இவர் எனக்குச் செய்ததுக்கு இவருக்கு வேணும் என்று எண்ணியிருப்பாள். இப்பொழுது இவளின் நிலையும் அதே போலானத்தில் கணவன்மேல் அளவிடமுடியாப் பச்சாதாபம் மேலோங்க என்ன செய்வது என்று தெரியாது தவித்தாள். வீட்டடை விட்டு இறங்குவதில்லை.

குளிர் கூடினால் என்ன?? தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டே இருக்கிறது. அதுதான் உப்பிடி என்று முத்த மகன் கூறுவதைக் கேட்டதும், தம்பி நாங்கள் ரண்டு பெரும் ஊரிலேயே போய் இருக்கிறம். உங்களுக்கும் கரைச்சலில்ல. எங்களை அனுப்பிவிடெடா எனத் துணிவை வரவழைத்துக் கொண்டு கூறியும் பயனின்றிப் போனது. அங்க இருக்கிற வீட்டை வித்து நானும் தம்பியும் காசை எடுக்கப் போறம். அதுக்கு ஒழுங்கு செய்திட்டம். அங்க போய் நீங்கள் எங்க இருக்கப் போறியள் என்று கூறிவிட்டு இவள் பதிலுக்கும் காத்திருக்காமல் செல்லும் மகனை வேறு வழியின்றிப் பார்த்துக்கொண்டு இருக்கத்தான் இவளால் முடிந்தது. என்ற பெங்சன் காசில் நாங்கள் சீவிச்சுப் போட்டுப் போவம். இவை என்ன எங்களுக்குப் பிச்சை போடுறது என்று கணவனின் சத்தம் இவளை சுய நினைவுக்குக் கொண்டுவர, சத்தம் போடாதைங்கோ அப்பா. நாங்கள் இருக்கப்போறது இன்னும் கொஞ் சநாள். அதுக்குள்ளை பிள்ளையளோட சண்டை பிடிச்சுக்கொண்டு.....

விடுங்கோ அப்பா என்று இவள் சமாதானப் படுத்தியும் அழகரின் மனம் ஆறவில்லை.

நீ என்னெண்டு உனர பேரை மாத்துவாய். என்ற பேரை எல்லோ இன்குரன்சில குடுத்தனான் என்று மூத்த மகன் கூற, காசு கழிப்படுத்து என்ற எக்கவுண்டில். அம்மா செத்தா காசு எடுக்கிறது நீயோ. என்னை என்ன கேளையன் எண்டு நினைச்சிட்டியே அண்ணா. உனக்குக் காசு வேணுமெண்டால் நீயும் அம்மாவின்ர பேருக்கு ஒரு வைப் இன்குரன்சைப் போட்டு மாதாமாதம் காசுகட்டு. நான் வேண்டாம் எண்டு சொல்லேல்லை. என்ற காசுக்கு ஏன் ஆசைப்படுறாய் என்று மாறிமாறி இரு மகன்களும், அது மருத்துவமனை என்பதையும் மறந்து வாய்த்தர்க்கத்தில் ஈடுபட்டதை, நினைவு மீண்டும் திரும்பிய பரமேஸ்வரியின் செவிகள் கேட்டு அருவருப்புற்றன.இருவரையும் வளர்த்து ஆளாக எத்தனை கஷ்டப்பட்டோம். நான் செத்தவுடன் யாருக்குக் காசு என்று என்முன்னாலேயே பேசும் இவர்கள் என்ன பிறப்புக்கள் என்று மனதில் என்னியவாறே, ஆசையாகப் பார்க்க என்னிய பிள்ளைகளைப் பார்க்க ஆசைகொண்ட மனத்தைக் கட்டுப்படுத்தி கண்களைத் திறக்காமலே படுக்கையில் கிடந்தாள். ஆனால் அவளையும் மீறி வழியும் கண்ணீரை நிறுத்த அவளால் முடியவே இல்லை.

9

கதை

ரயில் யெளம்

ஏனக்கு வண்டன் நிலக்கிழ்த்தொடருந்தில் பயணம் செய்வதுதான் பிடிக்கவே பிடிக்காத விடயம். ஆனாலும் சிலவேளைகளில் பயணம் செய்தே தீரவேண்டிய நிர்ப்பந்தம். ஏறிக் கொஞ்ச நேரத்திலேயே பார்த்தவற்றை மீண்டும் மீண்டும் பார்ப்பதனால் தூக்கமும் விரைவில் வந்து விடும். இதற்கு முன்னொருமுறை பயணம் செய்தபோது தூக்கம் எப்படித்தான் என்னைத் தழுவியதோ கண்விழித்துப் பார்த்தபோது நான் இறங்கவேண்டிய இடம் கடந்து பதினெண்நால் நிமிடம் ஆகியிருந்தது. பிறகென்ன அடுத்த தரிப்பிடத்தில் இறங்கி மற்றத் தொடருந்து பிடித்து வீடுவந்து சேர ஒரு மணிநேரம் தாமதம்.இன்று தூங்காது எப்பிடியாவது சரியான நேரத்துக்குப் போய்ச் சேர வேண்டும் என்று மனதுள் தீர்மானித்தபடி சுற்றுமுற்றும் பார்க்கிறேன்.

பலர் செய்தித்தான்களில் மூழ்கிப்போய் உள்ளனர். ஒரு சீனப் பெண் தலையை எவ்விதத்திலும் சரிக்காமல் நேராக இருந்து தூங்கிக் கொண்டு இருக்கிறார். அவரைப் பார்த்ததும் எனக்கும் கொஞ்சநேரம் தூங்கினால் என்ன என்ற ஆசை எழுகிறது. மனதை அடக்கியபடி மீண்டும் மற்றவர்களில் பார்வையைப் பதிக்கிறேன்.அடுத்த தரிப்பிடத்தில் பலரும் இறங்க

இருக்கைகளில் பல வெறுமையாக, ஒரு தந்தையும் மகனும் வந்து எனக்கு முன்னால் அமர்கின்றனர். தந்தை மொட்டைத் தலையுடன் பார்க்கும் போதே அவரில் ஒரு கள்ளப் பார்வை தெரிவதுபோல் என்மனம் உணர்கிறது. மகனுக்கு ஒரு பத்து வயதாவது இருக்கும். ஆனால் கால்களைத் தூக்கி தந்தையின் கால்களில் போட்டபடி சூப்பிப் போத்தலில் பாலை அருந்தியவாறு இருக்கிறான்.

அவன் பாலை அருத்துகிறானா அல்லது சம்மா வாயுள் அதை வைத்திருக்கிறானா என்பதில் எனக்குச் சந்தேகம். நான் childcare படிக்கும்போது பலவிதமான சிறுவர் பாலியல்த் தூர்ப்பிரயோகம் பற்றி ஆசிரியை கூறியவை எல்லாம் என் கண் முன்னால் வந்து என் நின்மதியைக் கெடுக்கின்றன. இவர்கள் உண்மையிலேயே தந்தையும் மகனும்தானா??? அல்லது இந்தப் பையனை எங்கிருந்தாவது கடத்திவந்து இவன் வைத்திருக்கிறானோ ?? அப்படியாயின் அதைப் பார்த்துக்கொண்டு சம்மா இருந்துவிட்டுப் போவது தவறு என்று உள்மனம் கூற இவர்களைப் பற்றி அறியவே வேண்டும் என என்மனம் ஆசை கொள்கிறது. தெரியாத ஒரு அந்நிய ஆணிடம் அதுகும் எந்தவித அழகோ அன்றி நல்ல மனிதனுக்குள்ள உருவ அமைப்போ இல்லாத அவனிடம் எப்படிக் கதைப்பது என என்மனம் சன்னித்தனம் செய்கிறது.

பெரிய பெடியனாக இருக்கிறான். பாடசாலைக்குச் செல்லாது வீட்டில் இருப்பது சட்டப்படி குற்றம் என்று என்னியபடி அந்தப் பையனைப் பார்த்து நீ பாடசாலைக்குப் போகவில்லையா என்று கேட்கிறேன். அவன் எனக்கு எந்தப் பதிலும் சொல்லாது சூப்பிப் போத்தலை வாயில் வைத்திருக்கிறான். தந்தையைப் பார்த்தால் அவர் விளங்காதது போல் முகத்தை வைத்துக்கொண்டு இருக்கிறார். மீண்டும் தந்தையைப் பார்த்தே கேள்வியைக் கேட்கிறேன். அவனோ நான் கேட்டது விளங்காததுபோல் என்ன என்கிறான் மீண்டும். உன் பிள்ளை பள்ளிக்குச் செல்வதில்லையா என்று பொறுமையை வரவழைத்துக்கொண்டு மீண்டும் கேட்கிறேன். அந்தச் சிறுவன் நேராக இருப்பதற்கு முயற்சி செய்கிறான். அவனோ அப்பையனை அப்படி இருக்க விடாது கால்களை தன் கால்களின் மேல் இழுத்து வைப்பதுமாக சிறுவன் மீண்டும் முயல்வதுமாக சிறுவன் என்ன விடு விடு என்று கூறியபடி கால்களை இழுக்கிறான்.

அவனோ விட்டபாடு இல்லை. பார்த்துக்கொண்டு இருந்த எனக்கு என்கால்களை அவன் இழுத்து வைப்பதுபோல் இருக்க, ஏன் அவனைத் தடுக்கிறாய். நேராக இருக்க விடு என்கிறேன். அவன் கோபத்துடன் புரியாத மொழியில் எதோ சொல்கிறான். அவனுக்கு ஆங்கிலம் தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஏனெனில் சிறுவன் என்னை விடு என்று ஆங்கிலத்தில்த்தான் கூறினான். இவன் ஏன் வேறு மொழி பேசுகிறான் என்று என்னியவாறே உனக்கு ஆங்கிலம் தெரியாதா என்கிறேன். அவன் மீண்டும் அந்த மொழியிலேயே எதோ சொல்ல எனக்குக் கோவம் வருகிறது. இப்பொழுது அந்தப் பெட்டியில் நானும் அவர்களும்தான்.

அவன் சிறுவனிடம் குனிந்து காதுக்குள் குசகுசக்கிறான். எனக்கு இவன் என்ன சொல்கிறான். பாவம் அந்தப் பையனை இவன் தவறாகத்தான் பயன்படுத்துகிறான்போல என்று எண்ணியபடி இவன் உன் மகனா என்று அவனைக் கேட்கிறேன். அவன் எந்தப் பதிலும் கூறாது எங்கோ பார்க்கிறான். நான் சிறுவனைப் பார்த்து இவர் உன் அப்பாவா என்று கேட்கிறேன். சிறுவன் இல்லை என்று தலை ஆட்டியவன் அவன் எதோ உறுக்க மீண்டும் ஒம் என்று மேலும் கீழுமாய்த் தலையை நிறுத்தாமல் ஆட்டுகிறான். ஒரு குற்றத்தைக் கண்டாலோ அல்லது சந்தேகம் கொண்டாலோ அதுபற்றி உரியவர்களிடம் அறிவிக்க வேண்டியது ஒவ்வொருவரின் கடமை.

எனக்கு இவன் நேர்மை இல்லை என்று மனம் சொல்கிறது. ஆனாலும் அதை எப்படி நிருபிப்பது என்று தெரியாமல் யோசனையுடன் இருக்கிறேன். மீண்டும் அவனைப் பார்த்து நீ எங்கே வசிக்கிறாய் என்று கேட்கிறேன். அவன் எதோ திட்டவிட்டு அந்தப் பையனை இறுக்க அணைத்தபடி என்னைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்து அமர்ந்திருக்கிறான். இன்று இவனை விடுவதில்லை என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு சில திட்டங்களைப் போடுகிறேன். ஆனாலும் மனதில் ஒரு படபடப்படும் கூட ஒட்டிக் கொள்கிறது. அவர்கள் இருவரையுமே பார்த்துக்கொண்டு இருக்கிறேன். ஒருமுறை என்பக்கம் திரும்பிப் பார்த்தவன் நான் அவர்களையே பார்ப்பதை கண்டதும் சடாரென்த் தலையைத் திருப்பிக் கொள்கிறான். அடுத்த தரிப்பு வந்ததும் எதிர்பாராது பையனை இழுத்துக்கொண்டு அவன் இறங்க நானும் விரைந்து என் கைப்பையைத் தூக்கியபடி பின்னால் இறங்குகிறேன்.

பையனுடன் விடுவிடு என்று கொஞ்சத்தாரம் சென்றவன் திரும்பிப் பார்க்கிறான். நான் வருவதைக் கண்டதும் அவனின் நடை துரிதமாகிறது. அவனை எப்படியும் தவறவிடக்கூடாது என்னும் ஆர்வத்தில் நானும் ஒட்டமும் நடையுமாகச் செல்கிறேன். எப்படியாவது வெளியே வந்தவுடன் போலிசுக்கு போன் செய்துவிட்டு அவனைப் பின்தொடர்ந்து செல்வது தான் என் திட்டம். அதனால் மற்ற எதுவும் கண்ணில் படவிடாது அவனையே பார்த்தபடி தொடர்கிறேன். எப்படியும் நகரும் படிக்கட்டில் வைத்து அவனைப் பிடித்துவிடலாம் என்று எண்ணியபடி அந்த திருப்பத்தில் திரும்ப எதுவோ என்னில் வேகமாக மோத, கைப்பை ஒருபறமும் ஒரு காலனி ஒருபறமும் போக, விழ இருந்த என்னை ஒரு காப்பிலி இழுத்து நிறுத்துகிறான். என்னை இடித்துவிட்டு தொடருத்தைப் பிடிக்க ஒடிய வெள்ளையும் சொறி சொல்லிவிட்டு மீண்டும் ஒட, நான் காலனியை எடுத்து அணிந்துகொண்டு கைப்பையையும் எடுக்கிறேன். அதன் பின்தான் எனக்கு முதல் விடயம் நினைவுக்குவர விரைந்து சென்று படிகளில் தாவித்தாவி ஏறி பிரயாணச் சீட்டை அழுத்திவிட்டு வெளியே வந்தால் தேர்த்திருவிழா போல மக்கள் கூட்டம்.

கதை 10

நீண்டமுயம் ஒரு தாய்

எனது சிறு வயது முதலே நன்பி மாவினி. அவளுக்கு ஒரு அக்கா அன்னா தம்பி. இவளின் பெற்றோர் ஆசிரியர்கள். எக்கச்சக்கமான காணிகள் சொத்துக்களாக. ஆனாலும் தாயும் தந்தையும் கஞ்சப் பிசினாரிகள். பிள்ளைகளை சுதந்திரமாகத் திரியவும் விடமாட்டார்கள். ஒழுங்கான உடைகளை வாங்கியும் கொடுக்க மாட்டார்கள். எனது பெற்றோரும் ஆசிரியர்களானதாலும் அவளது தாய் என்தாயாருடன் கற்பித்ததாலும் எனக்கு அவர்கள் வீட்டில் எந்நேரமும் போய் வர அவள் என்னுடனும் திரிய அனுமதி கிடைத்தது. நாகரிகமான உடை எதையும் அவள் வாங்கிப் போட்டதாக எனக்கு நினைவில்லை. ஏன் பயப்பிடுகிறாய் உன் அம்மாவை எண்டாலும் கேள் வாங்கித் தரும் படி என்று கூறினாலும் சிரித்துச் சமாளித்துவிடுவாள். பாராவது வெளிநாடு போபவர்களைப் பார்த்து தந்தை ஏசவார் என என்னிடம் கூறியிருக்கிறாள். பின்னர் தமக்கைக்கு மாப்பிளை பார்த்து ஒன்றும் சரிவரவில்லை. பின்னர் வேறு வழியில்லாமல் தமக்கைக்கு வெளிநாட்டு மாப்பிளை பார்த்தார்கள். பொருத்தம் சரிவரவில்லை என்று அதே மாப்பிளையை இவளுக்கும் பார்த்தனர். இவளுக்கு நல்ல பொருத்தம். அதன்பின் இவள்

கொலன்ட் வந்துவிட்டாள். சிறிது காலத்தில் தந்தை மாரடைப்பால் இறந்துவிட்டார். தமையனும் மாற்றியக்கத்தில் எதோ பிரச்சனை என அவரும் ஹூலன்ட் வந்துவிட்டார். பின் தம்பியாரையும் அங்கு இவள் கூப்பிட்டு விட்டாள். தாயும் தமக்கையுமே அங்கு.

தமக்கை பாமசிஸ்ற்றுக்குப் படித்தவர் வேலை கிடைக்கவில்லை. வருமானம் இருவருக்கும் போதுமென்பதால் பெரிதாக வேலை தேடவும் முயலவில்லை என்றே கூறவேண்டும். மாலினி ஹூலன்ட் வந்து இரு பிள்ளைகளுக்கும் தாயாகி பிள்ளைகளுக்கும் 12, 14 வயதாகிவிட்டது. மூத்த சகோதரனும் தந்தை இல்லாத துணிவில் தான் ஒரு பெண்ணை விரும்பி திருமணமும் செத்துவிட்டார். இரண்டு வருடம் கழிய தம்பியும் ஒரு பெண்ணைத் தன்பாட்டில் திருமணம் செய்ய, தமக்கை பற்றிக் கவனிப்பார் யாருமில்லை.

நான் தொலைபேசியில் கதைக்கும் போதெல்லாம் என்னடி இன்னும் நீங்கள் அக்காவுக்கு ஒன்றும் பார்க்கவில்லையா என்று கேட்பேன். அம்மாவும் எத்தனையோ பார்த்துவிட்டார். ஒன்றும் பொருந்தவில்லையாம் என்று கூறுவாள். இரு மாதங்களின் முன் என்னிடம் குடும்பமாக வந்திருந்தனர். அப்போதுதான் தமக்கையின் விடயமாக கிண்டிக் கிளரிக் கேட்டேன். நான் என்னடி செய்வது அம்மாதான் பார்க்கிறாவே பிறகு நானென்ன செய்வது என்று அலுப்புடன் கூறினாள். நீங்கள் மூவரும் குழந்தை குட்டிகளுடன் வாழுகிறீர்கள். அக்கா உன்னிடம் சொல்ல முடியுமா? நீ உன்னை அக்காவின் நிலையில் இருந்து பார் என்றேன். சில நேரம் உன் அம்மா தான் தடையாக இருக்கிறாவோ என்றவுடன் அவருக்கு வந்ததே கோபம். எந்தத் தாயாவது மகளுக்கு இப்பிடிச் செய்வார்களோ உனக்கு விசரடி என்றாள்.

எனது சிறிய தாயார் என்னுடன் கதைக்கும் போது ஒருமுறை கூறினார். மாலினியின் தாய்தான் தான் தனித்துவிடுவேன் என எண்ணி தமக்கைக்கு வரும் மாப்பிளைகளை எல்லாம் தட்டிக் கழிப்பதாக. அதையும் அவளிடம் கூறியும் அவள் நம்பவில்லை. இதற்குமேல் நான் கதைத்தும் பயனில்லை என எண்ணி விட்டுவிட்டேன்.கடந்த வாரம் அவளின் தொலைபேசி வந்தது. எடுத்தவுடன் அக்காவுக்கு திருமணம் முடிந்துவிட்டது என்றாள். எனக்கு ஆச்சரியம் எப்படி இந்த அதிசயம் நடந்தது என்று கேட்டேன். நீ சொன்னது சரிதான் என்றாள். எனக்கே நான் சொன்னது எது என்று விளங்காததால் என்ன கூறினேன் என்று திரும்பக் கேட்டேன். அம்மாதான் இத்தனை நாட்கள் அக்காவின் திருமணத்துக்குத் தடையாக இருந்திருக்கிறா என்றாள். எப்படிக் கண்டுபிடித்தாய் என்றேன். ஹூலன்டில் இருக்கும் ஒருவர் தமக்கைக்காக ஒரு சாதகம் கொண்டுவந்தாராம். அதை தாயிடமும் அனுப்பிவிட்டு இருந்துவிட்டாள். தாய் சாதகம் பொருந்தவில்லை என வழைமைபோல் கூற, நான் கூறியது நினைவில் வர இவள் தானும் ஹூலன்டில் ஒரு சாத்திரியிடம் கொடுத்து பொருத்தம் பார்த்திருக்கிறாள்.

பத்துக்கு ஒன்பது பொருத்தம் என்று சாத்திரி இவளுக்குக் கூற இவளுக்கு அதிர்ச்சி. அதன்பின் இன்னும் ஒருவரிடம் கொடுத்துப் பார்க்க அவரும் ஒன்பது பொருத்தம் என்றிருக்கிறார். அதன்பின் இவள் மாப்பிளை வீட்டுடன் தொலைபேசியில் கதைத்து நாளும் குறித்துவிட்டு தாயிடமும் தமக்கையிடமும் திருமணம் முற்றாக்கியதையும் கூறிவிட்டாள். திருமணத்துக்கு இன்னும் ஒரு மாதம் இருந்ததால் பயணச்சீட்டும் பதிவுசெய்து இருக்கையில் தமக்கைக்கு வேலையும் கிடைத்துவிட்டது. தமக்கைக்கு இனி நல்லகாலம் தான் என என்னி மகிழ்ந்திருக்கையில் ஒரு வாரம் கழித்து தமக்கையிடம் இருந்து போன்.

மாலினி எனக்கு கலியாணம் வேண்டாமடி என்ற தமக்கையை என்னக்கா மாப்பிளையைப் பிடிக்கவில்லையோ என்று இவள் கேட்க இல்லை உனக்கு வேலை கிடைத்துவிட்டது தானே. இந்த வயதில் கலியாணம் கட்டி என்ன செய்யப் போகிறாய் என தாய் கேட்டதாகவும் அம்மாவுக்கு விருப்பமில்லாமல் தான் திருமணம் செய்து என்ன செய்யப் போகிறேன் என்று தமக்கை கூறி அழை, இவளுக்கு வந்த கோவத்தில் நீங்கள் அம்மாவுடன் ஒன்றுமே கதைக்க வேண்டாம் அக்கா.

குறித்த நாளில் கட்டாயம் திருமணம் நடக்கும் எனக் கூறி தமக்கையைச் சமாதானப் படுத்திவிட்டு ஒருக்கிழமை முன்னுக்கே பயணச்சீட்டை மாற்றிப் போட்டு இவள் ஊருக்குப் போய் இறங்கியவுடனே தாய்க்கு நல்ல திட்டும் கொடுத்ததாகக் கூறினாள். தமக்கையும் கணவரும் தாயுடனேயே இருப்பதாகவும் கூறி முடிக்க எனக்கு ஒரு பெருமுச்ச வெளிப்பட்டதுதாயை தெய்வமாகக், கோயிலாக வேறு ஏதோவாகவெல்லாம் போற்றும் போது இப்படியானவர்கள் பலரும் இருக்கின்றனர் என்பதறிய எப்படி இவர்களால் தான் பெற்ற பிள்ளையின் வாழ்வை நாசப்படுத்த முடிகிறது என எவ்வளவுதான் யோசித்தாலும் விளங்கவே இல்லை. பருவத்தே பயிர்செய் என மாணவர்களுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் ஆசிரியை தன்வீட்டில் பருவம் கடந்தும் பயிர் செய்ய மறந்தது தான் சோகம்.

கதை 11

அந்த முட்டைப் பூச்சி

இந்த முட்டைப் பூச்சி பற்றிய விடயம் ஒரு சிறியதே என்றாலும், இன்றுவரை அதன் நினைவு என் நெஞ்சை விட்டு அகல மறுத்து ஆழப் பதிந்ததனால் கட்டாயம் இது பற்றியும் எழுத வேண்டும் என்றுமுடிவெடுத்தேன். ஆனால் பலருக்கு முட்டைப் பூச்சி பற்றித் தெரிந்தே இருக்காது. எங்கள் வீடு மிகச் சுத்தமானது என்பதால் வீட்டுத் தளபாடங்களும் சுத்தமாகவே இருக்கும். நான் நான் வேம்படிக்குப் படிக்கப் போனதன் பின்னர் எனக்காகப் படிப்பதற்குத் தனி மேசை கதிரை கட்டிலுடன் தனி அறை இருந்தது. அது எனக்குப்பதவி உயர்வு கிடைத்தது போன்றது. எனக்குப் பல நண்பிகள் இருந்தனர்.

அவர்கள் வந்தால் நாம் வீட்டு முற்றத்தில் இருந்து கதைப்போம். முற்றத்தில் வேறு யாராவது வந்தால், ஏதாவது பகிடியாகக் கதைப்பதெனில் என் அறைக்குள் போய் இருந்து கதைப்போம். எனது அம்மம்மா எப்போதும் வீட்டுக்கு முன்னால் தான் அமர்ந்திருப்பார். பெடியளின் கதை ஏதும் என்றால் அம்மம்மாவுக்கு கேட்டாலும் என்ற பயத்தில் என் அறைதான் தஞ்சம். எனது வீடுதான் சுத்தமே ஒழிய எனது இரு நண்பிகளின் வீடுகளில் முட்டைப் பூச்சியின் தொல்லை இருந்தது.

அதனால் அவர்கள் வீட்டுக்குப் போனால் நான் கதிரைகளில் இருப்பதைத் தவிர்த்து விடுவேன். வெளியில் சீமெந்துத் திண்ணைகளில் இருந்துவிடுவேன். சிலவேளைகளில் அவர்களின் தாய்மார் உள்ளுக்குள் வந்து கதையுங்கோவன் என்றால் வெளியே தான் நல்ல காற்று வரும் என்று விடுவேன். மூட்டையின் தொல்லையால் தான் வெளியே இருக்கிறேன் என்று கூற ஏனோ மனம் வருவதுல்லை. காலை ஜங்களைக்கு எழுந்து ஒரு மணி நேரம் படித்தே ஆகவேண்டும். என்னறையில் என்மேசையில் தம்பி தங்கைகளை அறைக்குள் அனுமதிக்காது இருந்து படிப்பது. ஏன் அவர்களை விடுவதில்லை எனில் சிலவேளை படிக்கும் மனோ நிலை வராது. அப்போதெல்லாம் பாடப் புத்தகத்துள் கதைப் புத்தகத்தை மறைத்து வைத்துத் தான் வாசிப்பது. அம்மாவும் பிள்ளை மும்மரமாகப் படிப்பதாக நம்பிக் கொண்டு போய்விடுவா.

ஆனால் தம்பி தங்கை என்றால் பக்கத்தில் வந்து நின்று நோண்டுவார்கள். என்னக்கா படிக்கிறீர்கள் என்று எட்டிப் பார்ப்பார்கள். கதைப் புத்தகத்தைக் கண்டால் உடனே அம்மாவிடம் கோள்மூட்டி விட்டுத் தான் மறு வேலை. அதனால் பாதுகாப்புக்கு அம்மாவிடம் இவர்கள் என்னைப் படிக்க விடாமல் இடைஞ்சல் தருகிறார்கள் என்று நான் கோள் மூட்டியதில், நான் படிக்கு நேரம் அவர்கள் என் அறைக்குள் வரத் தடை. சரி இனி விசயத்துக்கு வாறன். ஒரு நாள் மாலையில் படிப்பதற்கு இல்லை இல்லை கதைப் புத்தகம் வாசிப்பதற்கு ஆவலா புத்தகத்துக்குள்ள புத்தகம் வைத்துக்கொண்டு என் கதிரையில் அமர்ந்தால் இரு நிமிடமாகவில்லை தொடையின் கீழ் பகுதியில் ஊசியால் குற்றுவது போல் இருக்க நானும் எதோ என்று விட்டு மீண்டும் புத்தகத்துள் ஆழந்துவிடுகிறேன்.

மீண்டும் அதே ஊசிக் குற்றல். என்ன இது என்று ஏதும் சிராம்பு என் உடையுடன் ஒட்டிக் கொண்டதோ என்றுவிட்டுஎழுந்து என் பாவாடையை உதறிவிட்டு இருக்கிறேன். மீண்டும் அதே தாக்குதல். ஆனால் இப்ப தொடையில் சரியான கடுப்பு. தாங்க முடியாமல் சொறியும் போதுதான் பார்த்தால் அந்த இடம் தடித்துப் போய் இருந்தது. உடனே எனக்கு விளங்கிவிட்டுது இது மூட்டைக் கடி என்று. உடனே ஒரு கலவரமும் வந்தது. எங்கள் வீட்டில் இது இல்லையே எப்படி வந்தது என்று. இரு நாட்களுக்கு முன் நண்பிகள் வந்து கதைத்துக்கொண்டிருந்தார்கள். யாரின் உடையுடனோ ஒட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறது என என்னிக் கொண்டு, இருக்க என்னிய நான் இருக்காது கட்டிலில் போய் அமர்ந்தேன்.

கட்டிலில் இருந்து படிப்பதும் அப்பாவுக்குப் பிடிக்காது. முதுகு வளைந்துவிடும் கதிரையில் நேராக இருந்து படிக்க வேண்டும் என்பார். அதனால் எப்படியாவது மூட்டையை நசுக்க வேண்டும். ஆனால் அப்போது இருட்டிவிட்டபடியால் ஈர்க்குக் குச்சிக்கு நாளை வரை காத்திருக்க வேண்டும் என என்னிக் கொண்டு அரைவாசிக்

கதையை வாசித்து முடித்தேன்.அடுத்த நாள் மாலை தான் பள்ளி விட்டு வந்ததும் மிகுதிக் கதையை வாசித்து முடிக்கும் அவசரத்தில் மறந்துபோய் கதிரையில் இருந்துவிட்டேன். சரியான பசிபோல் மூட்டைக்கு. அவசரமாக ஒடிவந்து இரத்தம் குடிக்க ஆரம்பித்தது. அது என்னிரத்தத்தை உறிஞ்சுகிறதே என்னும் கோபத்தை விட என்னை கதையை வாசிக்க விடாது செய்வதுதான் கோபத்தை அதிகப்படுத்த விரைந்து சென்று ஈர்க்கு ஒன்றை எடுத்து வந்தேன்.எனது கதிரை மரத்தால் ஆனது பிளாஸ்டிக் வயர்களால் பின்னப்பட்டிருக்கும்.

அந்த பின்னப்பட்ட இடைவெளிகளில் எங்கோதான் என் எதிரி ஓளிந்திருக்கிறது. எனவே எல்லா இடைவெளிகளுள்ளும் ஈர்க்கை விட்டு நன்றாகக் குத்தினேன். மும்மரமாகக் தாக்குதலை நடத்திக் கொண்டிருக்கும் நேரம் பாத்து என் கடைசித் தம்பி வந்துவிட்டான். என்ன அக்கா கதிரைக்குச் செய்யிறங்கள் என்று கேள்வி வேறு. அவனுக்குத் தெரிந்தால் அதோ கதிதான். உடனே குந்தி இருந்த நான் எழுந்து எப்பிடிப் பின்னி இருக்கினம் என்று பாக்கிரேன் என்று கூறிவிட்டு மீண்டும் கதிரையில் அமர்கிரேன். ஈர்க்கால் குத்திய குத்தில் இப்போதைக்கு மூட்டை வர மாட்டுது என்ற நம்பிக்கை.

அக்கா சாப்பாடு வேணும் என்கிறான் தொடர்ந்து தம்பி.அம்மா பக்கத்து வீட்டுக்குப் போய் விட்ட படியால் தம்பிக்கு நான் தான் சாப்பாடு தீத்த வேண்டும். அவன் கடைசிப் பிள்ளை என்பதால் சரியான செல்லம். அதனால் யாராவது அவனுக்குத் தீத்தி விட வேண்டும். மனதுக்குள் எரிச்சல் வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டு அவனுக்கு உணவைப்பிசைந்து ஊட்டுகிறேன். அவன் உண்டு முடிந்ததும் விளையாட ஒடியபிறகு மீண்டும்என் நாற்காலியில் வந்து அமர்கிறேன். கொஞ்ச நேரம் எந்தக் கடியும் இல்லை.

ஸர்க்கு நல்லாத்தான் வேலை செய்யது என எண்ணியபடி அம்மா திரும்பி வருவதற்குள் கொஞ்சமாவது வாசித்து முடிக்க வேண்டும் என்ற அவசரத்துடன் வாசிக்கத் தொடங்குகிறேன்.கதை நல்ல விறுவிறுப்பாகப் போகிறது. நாளை நண்பியின் புத்தகத்தை அவளிடம் கொடுத்தே ஆகவேண்டும். அந்த அவசரம் வேறு. மும்மரமாக வாசித்துக் கொண்டிருக்கும் போது மீண்டும் மூட்டையின் தாக்குதல். இன்று உள்ளைக் கொல்லாது விடுவதில்லை எனச் சூரியரத்தபடி ஈர்க்கை எடுக்கிறேன். ஸர்க்கு ஒரு கட்டத்துக்கு மேல் உள்ளே போகவில்லை. அம்மாவின் பெரிய ஊசி ஒன்றை எடுத்துவந்து ஒவ்வொரு இடைவெளிக்குள்ளும் ஊசியை விட்டு கிண்டுகிறேன். அப்பாடா ஒன்றிலிருந்து ஊசியில் அகப்பட்டபடி மூட்டைவருகிறது . எதோ பெரிய சாதனையைச் செய்தது போல் வெளியே கொண்டு சென்று சிறிய தடியால் நசித்து ஏறிந்துவிட்டு நீண்ட நின்மதியுடன் கதிரையில் அமர்கிறேன்.

கதை 12

நான் கடவுளியோசித்து காலதிபி என்று குத்தா
வரவேண்டும் சொல்லினாலும் மாற்றால் மாற்றும்
நான் கடவுள் கடவுளிக்கி துக்காவை குத்தாலும்
கடவுளிப் பூணா கடவுளியின்படி வாயிர் கடவுள்கால
படிக்கிறோம் கடவுளும் கால காலதிருப்பி கடவுள் படிக்கு
கடவுளிக்கி மாடிப்பதாகவீ மாதாகக்கார்ப்பிள படிக்க

முதல் கழுதம்

அப்போது நான் ஒன்பதாம் வகுப்புப் படித்துக்
கொண்டிருந்தேன். அடுத்த வருடம் காபொத சாதாரண
பாட்சைக்காக மாலையில், சனி ஞாயிறுகளில் எல்லாம்
திழைசனுக்குப் நண்பிகள் சேர்ந்து போவோம். கொஞ்ச
நாட்களாக புதிய முகமொன்று எங்களுக்குக் காவலுக்கு
பின்னாலேயே வந்து கொண்டிருந்தது. ஆள் பார்க்க
அழகாகவும் உயரமாகவும் இருந்தான். ஆனால் எதோ
ஒரு குறை ஆளில் உள்ளதாக மட்டும் எனக்குப்
பட்டதன்றி என்ன என்று விளங்கவில்லை. பதின்நான்கு
வயது எல்லாவற்றையும் விளையாட்டாக எடுக்கும்
வயது. எங்களில் ஒருத்தியை சைட் அடிக்கிறான் என்று
மட்டும் தெரிகிறது. ஆனால் யாரை என்று கொஞ்ச
சநாள் புரியவில்லை.

நான் அவனை மறித்துக் கேட்கட்டுமாடி என்றதற்கு
இருவரும் ஒருசேர வேண்டாம் என்றனர். சரி என்ன
நடக்கிறது என்றுதான் பொறுத்திருந்து பார்ப்போம்
என்று நானும் இருந்துவிட்டேன். என்னுடன் வரும்
மற்ற இருவரும் என்னிலும் நல்ல நிறமானவர்கள்.
அதனால் அவர்களில் ஒருத்திதான் என்று என்னி
அவர்களை தனித் தனியைக் கேட்டும் இருவரும் மறுத்து
விட்டார்கள். ஆனாலும் எனக்குச் சந்தேகம் இருந்து
கொண்டே இருந்தது. சென்றல்க்கொலிச் பெடியள்
எத்தனையோ விதமாகக் கண்ணில் பட்டதனால்

எனக்கு இவன் பெரிதாகத் தெரியவில்லை. பின்னால் காவலுக்கு வருபவன் ஒருநாள் முன்னால் சயிக்கினில் முன்னால் நிக்கிறான். நாம் தூரத்தில் இருந்தபடியே பார்த்துவிட்டோம். என்னடி இவன் இன்டைக்கு முன்னுக்கு நிக்கிறான் என்று ஆளாளுக்குக் கேட்கிறார்கள். எனக்கும் எதோ நடக்கபோகிறது என்று புரிகிறது. திடீரென சயிக்கினை எனக்கு முன்பாகக் கொண்டுவந்து நிறுத்திவிட்டு மடித்து ஒட்டிய கடிதம் ஒன்றை நீட்டுகிறான். நான் அவன் எனக்குக் கடிதம் தருவான் என்று எதிர்பார்க்காததால் திகைத்துப்போய் நிக்கிறேன்.

நாங்கள் மூவரும் செய்வதறியாது நிற்க அவன் என் புத்தகத்தின் மேல் கடிதத்தை வைத்துவிட்டுச் சென்றுவிடுகிறான். அதன்பின் நாங்கள் சுற்றுமுற்றும் பார்த்து யாரும் கவனிக்கவில்லை என்று நின்மதிப் பெருமூச்சு விடுகிறோம். நான் அலட்சியமாக கடிதத்தை மற்றவனிடம் கொடுத்து உடையடி என்கிறேன். அவன் மீண்டும் ஒருமுறை சுற்றிவரப் பார்த்துவிட்டு கடிதத்தை உடைக்கிறான். அவர்கள் வாசித்து முடிய நானும் வாங்கி வாசிக்கிறேன். என் இதய ராணி என் ஆரம்பித்து தொடர்ந்து என்பெயரையும் போட்டு காதல் கடிதம் நீண்டிருந்தது. எனக்கு ஒரு குறுகுறுப்பு இருந்தாலும் ஏனோ தெரியவில்லை அவன் மேல் காதல் ஏற்படவில்லை. அதற்கு அவன் எழுதியிருந்த கடிதத்தில் எழுத்துப் பிழைகள் நிறைய இருந்ததுகூடக் காரணமாக இருக்கலாம். வாசித்து முடிய நான் வைத்துக்கொள்ளாது என்னுடன் வந்த ஒருத்தியிடமே நீயே வைத்துக்கொள். வீட்டுக்குப் போகும்போது கிழித்து எறிந்துவிடலாம் என்கிறேன்.

திரும்பி வரும்போது கடிதத்தைத் துண்டுதுண்டாகக் கிழித்து ஓரேயடியாக ஏறியப் பயத்தில், ஒவ்வொரு இவ்விரண்டு துண்டுகளாக எறிந்து கொண்டு வந்ததை நினைத்தால் இப்போதும் சிரிப்பு வருகிறது. அடுத்தநாள் அவன் எதிர்பார்ப்புடன் காத்து நிற்க நாங்கள் எதுவும் கூறாது கடந்து செல்கிறோம். என்னடி அவனுக்கு ஒம் என்று சொல்லப் போகிறாயா என்கிறாள் ஒருத்தி. இவ்வை என்று நான் கூற முதலே, அப்ப மாட்டேன் என்று உடனேயே கூறிவிடு என்கிறாள் மற்றவள். எனக்கோ இன்னும் இரண்டு நாள் பின்னால் வரட்டும் என்று என்னைம் தோன்றினாலும் உடனேயே மனதை மாற்றி நாளை நீயே சொல்லிவிடை என்கிறேன்.

அடுத்த நாள் நானும் ஒருத்தியும் அவனைக் கடந்து போக மற்றவள் எனக்கு விருப்பம் இல்லை என்று கூறிவிட்டு விரைந்து என்னிடம் வந்து பாவமடி என்கிறாள். அடுத்துவந்த இரு நாட்கள் நாம் போகும் பாதையில் பேசாது பார்த்துக்கொண்டே நின்றான். ஆனாலும் எனக்கு எந்த இரக்கமும் தோன்றவில்லை. அதன்பின் அவனைக் காணவில்லை. ஆனாலும் என் வாழ்வில் முதலில் கிடைத்த காதல் கடிதத்தையும் அவனின் உருவத்தையும் எப்போதாவது மீட்டிப் பார்ப்பேன். அதன்பின் அவனை நான் காணாவிட்டாலும் கூட அவன்பால் ஒரு இரக்கம் தோன்றுவதைத் தவிர்க்க முடியவில்லை.

கதை 13

நினைத்தாலே நெஞ்சு யக் யக்

தந்த வருடம் நானும் என் கணவரும் இரண்டு பிள்ளைகளும் விடுமுறையில் இத்தாலி சென்று இருந்தோம். கணவரின் ஒன்றுவிட்ட சகோதரன் சதீஸ் அங்கிருந்தான். இத்தாலி பற்றி பல கதைகள் கேள்விப்பட்டிருந்தாலும் அவன் இருக்கும் துணிவு ரோமில் போய் இறங்கியாச்ச. எங்க பாத்தாலும் கூடுதலா சிங்களவங்கள்தான். கூடிக் கூடி நின்டு கதைச்சுக்கொண்டு நின்டாங்கள். அவங்கள் எங்களப் பாத்து நக்கலடிச்சுச் சிரிச்சமாதிரி இருந்திச்சது. அவங்களுக்கு முன்னாலை கேவலப்பட்டுப் போனது போலை அவமானமா இருந்திது. கணவரின் தம்பியை பத்து வருடம் கழித்துப் பார்த்தபடியால் என்ற மனு சன் குடும்பக் கதையள் கதைக்கத் தொடங்கிட்டார். போலி எண்ட இடத்திலதான் தம்பி இருந்தபடியால் அங்க போற பஸ்சில ஏறி இருந்தாச்ச. பஸ் வெளிக்கிட முதல் ஒரு தமிழர் ஓடி வந்து ஏறினார். இவர் பரம் என்ற பிரெஞ்ட், ரூம் மேட் எண்டு சதீஸ் அறிமுகப் படுத்தினார்.

நான் வடிவா ஆளைப்பாத்தன். முதல் பார்வையிலேயே எனக்கு அவரப் பிடிச்சுப் போச்ச எண்டு சொல்லுவன் எண்டுதானே நினைக்கிறியள். அதுதான் இல்ல. பாத்துட்டனேயே எனக்கு அவனப்

பிடிக்கேல்லை. என்ற மனுசனும் தம்பியாரும் முன்சீற்றில் நானும் பிள்ளையரும் பின் சீற்றில். எங்களுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த சீற்றில் அவன் வந்து இருந்திட்டான்.

சீற் இருந்தா ஆரும் எங்கயும் இருக்கலாம்தானே எண்டு நீங்கள் நினைக்கிறது விளங்கிது. முன்னுக்கு நிறைய சீற்றுகள் இருந்தது. என்ற கணவரைப் பாத்து கலோகூடச் சொல்லேல்லை. என்னைப் பாத்து எத்தனை மணிக்கு வந்தனியள்? ரோம் எப்பிடி இருக்கு? சாப்பிட்டியோ? இப்பிடி கேள்விமேல் கேள்வி கேட்டது மட்டுமில்லாமல், இரண்டு மூன்றுதரம் என்ற மகளின் கையைப் பிடிக்க மகள் கையை இழுக்க, பாத்த எனக்குக் கோவம் வந்திட்டது. அண்ணை மகளை விடுங்கோ அவ அழப்போறா எண்டு அவன்ற குரங்குச் சேட்டைக்கு முற்றுப்புள்ளி வச்சன்.பஸ் ஒரு மணித்தியாலமா போகுது போகுது அனுராதபுரக் காட்டுக்குள்ளால் போன மாதிரி எனக்குப் பயம் பிடிச்சிட்டுது. என்ன வீடுகள் ஒண்டையும் காணேல்ல காட்டுக்குள்ளேயோ இருக்கிறனியள் எண்டன் தம்பியைப் பார்த்து.

பயப்பிடதைங்கோ வீட்டிலதான் இருக்கிறம் எண்டார் மச்சான். கொஞ்ச நேரத்தில் வீட்ட போட்டம். அக்கம் பக்கத்தில் ஒண்டு ரண்டு வீடுகள் மாத்திரம்தான். ஆனால் வீடு நல்ல அழகாக இருந்ததால் மனதுக்குக் கொஞ்சம் ஆறுதலாக இருந்தது. முதல்ல சாப்பிடுவும் நீங்கள் பசியோட இருப்பீங்கள் என்று அழைத்தார்கள். சாப்பாட்டு மேசைக்குப் போனால் அழகாக அலங்கரிச்சிருந்தார்கள். முதலில் வயின் குடியுங்கோ என்று சொல்லியைடி பிள்ளைகள் உட்பட எல்லோருக்கும் தந்தார் மச்சானின் நண்பன். நான் மட்டும் கொஞ்சம் குடிக்கிறன் அவைக்கு வேண்டாம் என்றார் என் கணவர். வெளிநாட்டில் இவ்வளவு காலம் இருக்கிறீங்கள் இதெல்லாம் பழகியிருக்க வேண்டாமோ என்றார் மச்சானின் நண்பன். எவ்வளவு காலம் இருந்தால் என்ன கட்டாயம் பழகவேணு மோ எண்டன் நான். வெள்ளைக்காரர் கூட சின்னப்பிள்ளையருக்குக் குடிக்கக் குடுக்கிறேல்லை என்றேன் தொடர்ந்து. எங்கள் பிள்ளைகளின் வயது நான்கும் ஏழும். நண்பரின் முகம் ஓடிக் கறுத்துவிட்டது. மிகுதியாக இருந்த மூன்று கிளாசையும் எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே போனார்.

அதன்பின் பெரிதாகக் கதைக்கவில்லை. என் கணவர் தான் அவரிடம் வலியக் கேள்விகள் கேட்டு நிலைமையைச் சுழுகமாக்கினார். அடுத்தநாள் காலையில் எழுந்து கடன்கள் முடித்து வரவேற்பறைக்கு வந்தால் கையில் சிகரெற்றுடன் சோபாவில் இருக்கிறார் மச்சானின் நண்பன். எனக்கு சும்மாவே சிகரெட் பிடிப்பவர்களைக் கண்டால் ஏரிச்சல் வரும். வீட்டுக்குள் பிடிச்சுக்கொண்டு நிக்க கோவம் தான் வந்திது. அனால் அது என்னுடைய வீடு இல்லையே. அதனால் வாய் மூடிக்கொண்டு இருப்பம் என்று நினைத்துக்கொண்டு இருக்க, மச்சான் உள்ளுக்குள் வந்து சின்னப்பிள்ளையருக்கு முன்னால் சிகரெட் பிடிக்காத வெளியில் போய் பிடி என்றார். மச்சானை ஒரு கோபப் பார்வை பார்த்துவிட்டு

வெளியே போனார் நண்பர். எங்களுக்கு முன்னால் ஏன் அப்பிடிச் சொன்னனி என்றார் என் கணவர். அவனை விடு. உங்கட பிளான் என்ன என்று கேட்க, நாங்கள் இன்று ரோமைச் சுற்றிப் பார்ப்பம் என்று கூறினோம். அந்தப் பரதேசியும் சேர்ந்து வெளிக்கிட்டுது. உவனும் வாறானோ எண்டு கணவரிடம் முன்முனுத்தேன். வந்தனாங்கள் சமாளிச்சக்கொண்டுதான் போகவேணும் வாயை ரண்டு முன்டு நாளைக்குத் திறக்காதை என்றார். சரி பார்க்கலாம் என்று நானும் பொறுமையாய் இருந்தேன். பஸ்ஸில் கணவர் எமக்கு அரணாக இருந்தபடியால் அவனுடைய தொல்லை பஸ்சில் இல்லை. இரண்டு முன்று இடங்களைச் சுற்றிப் பாக்கவே நேரம் போனது தெரியவில்லை. சரியான பசி. எங்கயாவது நல்ல இத்தாலிச் சாப்பாடு சாப்பிடுவும் என்று என் கணவர் கூறினார். நான் ஒரு நல்ல இடத்துக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போறன் எண்டு பரமு முன்னால் போக விதவிதமான இத்தாலி உணவைக் கற்பனை செய்தபடி நாங்களும் பின்னால் போனம்.

இங்க திறமான சாப்பாடு என்றபடி ஒரு உணவைக்கத்துள் நுழைய நிமிர்ந்து பார்த்தால் மேக்டோனால்ஸ். இது எல்லா இடமும் இருக்கிற கடைதானே என நான் நினைக்க முதல் கணவரே சொல்லிவிட்டார். சரி அண்ணை இண்டைக்கு இங்க சாப்பிடுவும். நாளைக்கு நல்ல கடையாப் பாத்துச் சாப்பிட்டாப் போச்ச என்று பேச்கக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தான் சதீஸ். பின்னிரு நாட்களும் பரமு வேலைக்குச் சென்றதால் நாங்கள் நின்மதியாவும் சந்தோசமாவும் எல்லா இடமும் திரிஞ்சச். அடுத்த நாள் பீசா கோபுரம் பார்க்கப் போவதாக முடிவெடுத்தம்.காலை எழுந்து சந்தோசமா வெளிக்கிட்டுக்கொண்டு இருக்கிறம்.

அறைக்கு வெளியில் தம்பியாரும் பரமும் எதோ வாக்குவாதப்பட்டுற மாதிரி இருந்திது. என்னெண்டு போய்ப் பாருங்கோவன் எண்டு மனிசனைக் கலைச்சன். அவர் போக நானும் பின்னால் போனால், இண்டைக்கு எனக்கு வேலை இருக்கு. நீங்கள் நாளைக்கு பீசாக்குப் போனால் நானும் வரலாம். என்னை விட்டிட்டு எப்பிடி நீ போவாய் எண்டு பரமு சொல்லிக்கொண்டிருந்தது. நான்தான் இண்டைக்குப் போவும் எண்டனான். நாளைக்கு என்ற பிரெண்ட் ஒருத்தனிட்ட வாறன் எண்டு சொன்னனான் என்று கணவர் சொன்னதும் ஒன்றும் பேசவில்லை பரமு. அன்று உலக அதிசயம் ஒன்றைப் பார்க்கப்போகிறோம். என்ற பிரமாண்ட எதிர்பார்ப்புடன் தொடருந்தில் யயனித்தோம்.

அங்கு போய்ப்பார்த்தால் நாம் நினைத்தது போல் பெரிதாக இருக்கவில்லை சாய்ந்த கோபுரம். இருந்தாலும் சாய்ந்தும் இன்னும் விழாதிருக்கும் அதிசயம் உண்மைதானே என மனதைத் தேத்திக்கொண்டு அன்று முழுவதும் அங்கேயே கழித்தோம். மாலை நான்கு மனிக்கு அங்கிருந்து கிளம்பி ரோமுக்கு வந்தோம். ரோமில் ஒரு பிரபல்யமான பீட்சா கடைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு போனான் சதீஸ். ஐரோப்பிய நாடுகள் எல்லாவற்றிலும் விதவிதமாக பீட்சா சாப்பிட்டிருக்கின்றோம். ஆனால் தக்காளியும் கத்தரிக்காயும் பெரிதாக வெட்டிப் போட்டு

மிகவும் உருசியாக இன்றுவரை எங்குமே அதுபோல் பிட்சா சாப்பிடவில்லை. இப்பொழுது நினைத்தாலும் வாயில் ஏக்சில் ஊறுகிறது. பின்னர் ஒருமணிநேரம் இரவு வெளிச்சத்தில் ரோமில் திரிந்துவிட்டு மிகக் மகிழ்வோடு வீடு வந்து சேர்ந்தோம். வாசலில் சிகரெட்டும் கையுமாக நிக்கிறார் பரமு. அன்றைய பொழுது நன்றாகப் போனதால் எனக்குப் பரமுவின் சிகரெட் புகைகூட ஒன்றும் பெரிதாகத் செய்யவில்லை.

வாங்கோ சாப்பிடுவதும் என்றார் பரம். சின்னப்பிள்ளையனோடை எட்டு மணிவரை சாப்பிடாமல் இருக்கேலுமே. அதாலை அங்கேயே சாப்பிட்டாச்சு என்று மச்சான் கூற, உடுப்பு மாத்திற சாட்டில் நாங்கள் அறைக்குள்ள போட்டது. நான் விசரன் மாதிரி சமைச்சு வச்சிட்டுப் பாத்துக்கொண்டு இருக்கிறன். நீ உனர் ஆக்களக் கண்ட உடன கடையில் நக்கீற்று வாறியோ நாயே எண்டு திட்டின சத்தமும் டேய் அண்ணாக்கள் முதல் முதல் என்னட்டை வந்திருக்கினம். இன்னும் ஒருநாள்த்தான்டா. உனர் புத்தியைக் காட்டாதை என்று தம்பியார் சொல்வதும் கேட்டது. அதுக்குப் பிறகு நாங்கள் வெளியில் போகவில்லை.

மனிசன் கதவைத் திறந்து தினேஷ் நாங்கள் படுக்கப்போறம். நாளைக்கு விடிய வேளைக்கு எழுப்பு என்று சொல்லிவிட்டு வந்து படுத்துவிட்டார். அன்றைய சந்தோசமெல்லாம் வடிந்துபோனத்தில் மீண்டும் பரமுவில் ஏரிச்சல்தான் வந்திது. அவைஞ்சு களைப்புத்தீர வடிவா குளிச்சிட்டுப் படுத்திருக்கலாம். எந்தப் பரதேசியால் அப்பிடியே படுத்தாச்ச எண்டு மனிசனுக்கு சொன்னன். நாளைக்கு விடிய எழும்பி வடிவாக் குளி எண்டு சொல்லிப்போட்டு மனிசன் படுத்திட்டார். கொஞ்ச நேரத்தில் நானும் நித்திரை கொண்டிட்டன. டோம், டாம், கும் எண்டு எதோ சத்தமெல்லாம் கேட்க திடுக்கிட்டு எழும்பினால் இரவு பதினொன்றேகால். கனவுதான் எதோ கண்டிருக்கிறன் எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு திரும்பவும் படுக்கையில் திரும்பிப் படுக்க இன்னும் பெரிய சத்தம். பேய் கீய் வாறுதெண்டாலும் பன்னிரண்டு மணிக்கல்லோ வரும் இன்னும் பன்னிரண்டு ஆகேல்லையே எண்டு நினைச்சுக்கொண்டு மனிசனைத் தட்டுறன்.

வாற இடத்திலையும் மனிசரைப் படுக்க விடுகிறாய் இல்லை எண்டு திட்டிக்கொண்டே மனிசன் எழும்புது. எனக்கே சந்தேகம் வந்திட்டுது. ரண்டு மூண்டு நிமிசம் ஒரு சத்தமும் இல்லை. சத்தியமா எதோ சத்தம் கேட்டதப்பா. நான்பொய் சொல்லேல்லை எண்டு சொல்ல பேய் பிசாச வந்தாலும் உன்னக் கடசிவரையும் தூக்காது படு என்று சொல்லிக்கொண்டு மனிசன் திரும்பிப் படுக்க எதோ எறியிறமாதிரி பெரிய சத்தம். இந்தமுறை எனக்குமுதல் மனிசன் எழும்பி இருந்திட்டுது. நான் பயத்தில் மனிசனுக்குப் பக்கத்தில் போய் இருந்தன். என்ன சத்தமப்பா எண்டு திரும்பவும் கேட்டன். வாறன் வெளியில் போய்ப் பரக்கிறன் எண்டு மனிசன் எழும்பினார். என்னெண்டு தெரியாமல் போகாதைங்கோ எண்டு நான் தடுத்தன். அடிப்படுறாங்கள் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு

கதவைத் திறந்துகொண்டு போக தனிய நிக்கப் பயத்தில் நானும் பின்னால் போய் நிக்க, சதீஸ் என்னடா சத்தம் எண்டு இவர் கேட்கிறார். அண்ணா எனக்கொண்டுமில்லை நீ போய்ப் படு என்று சதீஸ் சொல்ல மீண்டும் அடி விழும் சத்தம் கேட்கிறது. இவர் கதவைத் தள்ளுகிறார். கதவு உள்ளே பூட்டியிருக்கு. கதவுக்கு முன்னால் ஏதேதோ பொருட்கள் விழும் சத்தம். சதீஸ் முதல்ல கதவைத்திறடா என்றபடி இவரும் கதவைத் தட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்.

அண்ணா நீ போ அண்ணா. இவன் இப்பிடித்தான் காலமை சரியாவிடும் என்று சதீஸ் கூற, உன்ற ஆக்களைக் கண்ட உடன் உனக்கு நான் விசரனாப் போனான் என்ன. தொடர்ந்து காதால் கேட்க முடியாத அளவு தூசண வார்த்தைகள் கேட்கின்றன. வாங்கோ அப்பா போவும் என நான் கணவரை இழுத்துக்கொண்டு அறைக்குள் போகிறேன். சதீஸ், நீ என்ற தம்பியடா. ஆரோ உன்னை அடிக்க நான் பாத்துக்கொண்டு பேசாமல் போகட்டோ என்று இவர் கேட்டதுதான் தாமதம் மீண்டும் அடிகள் பலமாக விழும் சத்தம் கேட்கிறது.

இவர் கதவை உடைப்பதுபோல் இடிக்கிறார். டேய் கத்தியால் குத்திப்போடுவன். ஏற்கனவே ஒருத்தனைக் குத்திப்போட்டு ஜெயில்ல இருந்தனான் நான் என்று கூறிக்கொண்டு அடிக்கிறான். எனக்கு அவன் கத்தி எண்டதும் பயம் பிடிச்சிட்டுது. மனிசன் கையைப் பிடிச்சு உள்ளுக்கை இழுத்துக்கொண்டு போறன். பிள்ளையரும் நியும் இருக்கிறியள் எண்டு பாக்கிறன். இல்லாட்டி நாய முறிச்சுப்போடுவன். மனிசன் கோவத்தில் கத்துது. இவர் எதுக்கும் துணிஞ்ச ஆள். அதாலை நான் சொன்னன் அவன் ஜெயிலுக்குப் போனதெண்டுவேற சொல்லுறான்.

ஏனப்பா தேவையில்லாத வேலை. நானைக்கு விடிய எழும்பிப் போவிடுவம். இந்தக் காட்டுக்கை கூப்பிட்டாலும் ஒருத்தரும் வரமாட்டினம். அவன் கோவத்தில் எங்களை வெட்டிப் புதைச்சாலும் ஒருத்தருக்கும் தெரியாது எண்டு புலம்பியபடி கதவின் கொண்டியைச் சரிபார்க்கிறேன். கதவுக்குத் திறப்பு இல்லை. நினச்சா கதவை உடைத்துக்கொண்டு அவன் உள்ளுக்குள் வரலாம் என ஏதேதோ கற்பனை செய்தபடி படுக்கையில் வந்து இருக்கிறேன். மனிசனும் படுக்கவில்லை. எனக்கு வாய் திறந்து மனிசனோட் கதைக்கவே பயமா இருக்கு. நல்லவேளை பிள்ளையள் நித்திரை.

சிறுநீர் கழிக்கவேணும் போல் இருந்தாலும் பயத்தில் போகவில்லை. கொஞ்ச நேரத்தில் ஒரு சத்தமும் இல்லை. எம் அறைக்குள் என் இதயத் துடிப்பும் மனிசனின் இதயத் துடிப்பும் பெரிசாக் கேட்குது. நீ படு நான் முழிச்சுக்கொண்டு இருக்கிறன் என்று மனிசன் சொல்ல நான் சரிஞ்சு படுக்கிறேன். ஆனால் கண்ணை மூட முடியேல்லை. காதுகள் இரண்டும் கதவுப்பக்கமே காவல் காக்கின்றன. கொஞ்சம் கொஞ்சமா மனிசன் இருக்கும் துணிவில் கண்ணயர்ந்து போகிறேன். இருந்தாலும் தொடர்ந்து

தூங்க முடியவில்லை. கனவில் அவன் கத்தியுடன் கலைப்பது போல் என்னைக் குத்துவது போல் எல்லாம் வருது. திடுக்கிட்டு எழும்பிப் பாத்தா மனிசன் படுக்கையில் சாய்ந்துகொண்டு சுவரோடு தலை சாய்த்துப் படுத்திருக்கிறார். எத்தினை மனி எண்டு நான் கேட்கிறேன். அஞ்சு மனியாகுது. ஆறு மனிக்கு எழும்பி வெளிக்கிடுவும் என்கிறார். ஒரு நாளைக்கு இரண்டு பஸ் எண்டு சதீஸ் சொன்னமாதிரி இருக்கு. பிறகு ஏதும் சத்தம் கேட்டதோ என்கிறேன். பிறகு ஒண்டும் கேட்கேல்லை. விடியட்டும் என்கிறார்.

நான் நிற்கவும் முடியாமல் இருக்கவும் முடியாமல் வெளியில் போகவும் பயத்தில் இருப்பதைப் பர்த்து, வா டொயிலற்றுக்கு என்று மனிசன் கொண்டியை மெதுவாத் திறந்து வெளியில் போக நானும் போறன். எவ்வளவு கெதியா அலுவலை முடிக்கேலுமோ அவ்வளவுகெதியா அலுவலை முடிச்சது அண்டைக்குத்தான். ஒரு மனித்தியாலம் ஒண்டும் பேசாமல் படுத்திருந்தம். பிறகு எதோ சத்தங்கள் கேட்டுது. பத்து நிமிசத்தில் யாரோ கதவைத் திறந்து கொண்டு வெளியில் போற சத்தம். மனிசன் எங்கட கதவைத் திறந்துகொண்டு வெளியே போய் சதீஸ் எண்டு மெதுவாக் கூப்பிட்டார்.

சதீஸ் வெளியில் வந்து தலையைக் குனிஞ்சு கொண்டு நிக்கிறது எனக்குக் கதவிடுக்கால் தெரியுது. நாங்கள் இப்ப வெளிக்கிடப்போறம். பஸ் எத்தின மனிக்கு?. காலை ஏழு மனிக்கும் பின்னேரம் நாலு மனிக்கும் தான் அண்ணா எண்டு எதோ சொல்ல வெளிக்கிட நீயும் எங்களோட வாறியோ எண்டு மனிசன் கேட்டாடன சதீஸ் மெதுவா ஒமெண்டு தலையாட்டுவது தெரிகிறது. அவன் அங்கு இல்லை எண்டதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு, நான் உடனே பல் தீட்டி முகம் கழுவி வெளிக்கிட்டிட்டன். கொண்டு போன இரண்டு சூட்கேசகளையும் அடுக்கி மனிசன் பாத்ரமால் வர பிள்ளைகளையும் வெளிக்கிடுத்தியாச்சு. இன்னும் பஸ்க்கு முக்கா மனித்தியாலம் இருக்கு. பிள்ளையருக்கு சான்விச் குடுங்கோ என்று சதீஸ் கொண்டுவந்து தந்திட்டுப் போனான். நானோ மனிசனோ சாப்பிடவில்லை.

பிள்ளைகளும் அரைவாசி சாப்பிட்டபடி வச்சிட்டினம். எனக்கு அவன் திரும்ப வாறதுக்கிடையில் வீட்டை விட்டுப் போய்விட வேண்டும்போல் இருந்ததால் போய் பஸ்கோல்டில் நிப்பம் எண்டு சொன்னன். சரியெண்டு எல்லாரும் வெளிக்கிட்டது. ஒரு பதினைந்து நிமிடம் நடந்தால் றோட்டுக்குப் போய்விடலாம். மனிசன் ஒரு சூட்கேச இழுக்கச் சதீஸ் மற்றதைக் கொண்டுவர நான் கடைசி மகளைக் கையில் பிடித்தபடி சுற்றிவராப் பார்த்துக்கொண்டு போறம். அங்கங்கே கிவித் தோட்டம். பார்க்க மனதை இலகுவாக்குகிறது. இத்தனை நாட்களாக கிவி மரத்தில்தான் காய்ப்பதாக எண்ணியிருந்த எனக்கு முந்திரிகைப் பந்தல் போட்டதுபோல் போட்ட பந்தலில் கொடினங்கும் காய்கள் தொங்கிக்கொண்டிருந்தன. தற்செயலாகப் பார்வையைத் திருப்பினால் முன்னால் பரம் வந்துகொண்டிருக்குது.

எனக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. மற்ற மகளையும் கையில் பிடித்தபடி மனிசனுக்குப் பக்கத்தில் ஓட்டிக்கொண்டு நின்றேன். அவன் கிட்ட வர மனிசன் முந்திக்கொண்டு நாங்கள் கிளம்பிறம் என்றதுதான் தாமதம் பாஞ்ச போய் சதீசக்கு அடிக்கத் தொடங்கிவிட்டான். அவையை நாளைக்கு எல்லே போகச் சொன்னான் நாயே. நீ சொல்லேல்லையே என்று மீண்டும் அடிக்க பிள்ளையள் அழத்தொடங்கிவிட்டினம். மனிசன் சூட்கேசை கீழே வைத்துவிட்டு அவர்களை நோக்கிப் போக நான் வேண்டாமப்பா நாங்கள் போவம் என்று சொல்ல, பிள்ளையளும் போவம் எண்டு அழ அவன் சதீசை விட்டிட்டு வீட்டை நோக்கிப் போகத் தொடங்கினான்.

சதீசின் கண்ணாடி உடைந்து சேட்டெல்லாம் கிழிஞ்சு பாக்கவே பரிதாபமாக இருந்திது. நீ போ அண்ணா நான் சேட் மாத்திக்கொண்டு வாறன் என்று சதீஸ் திரும்ப, டேய் சேட் போடலாம் நில் எடுத்துத் தாறன் எண்டு சூட்கேசைத் திறக்கவெளிக்கிட, இல்லை அண்ணா நீ போ வாறன் எண்டு எமது பதிலுக்குக் காத்திருக்காமல் போக, நான் இரண்டு பிள்ளைகளையும் கையில் பிடித்துக்கொண்டு ஒட்டமும் நடையுமாக போக, மனிசன் இரண்டு சூட்கேசுகளையும் இழுத்துக்கொண்டு ஒரு மாதிரி பஸ் போற வீதிக்கு வந்தாச்சு. நான் நேரத்தைப் பார்த்தேன். இன்னும் அரை மணித்தியாலம் இருக்கு பஸ்வர. அவன் திரும்ப வாறானோ என்ற பயத்துடன் நான் நிற்கிறேன். ஏனம்மா சித்தப்பாக்கு அடிச்சவர் என முத்த மகள் கேட்க அவனுக்கு விசர் என நான் கோவத்தோடு சொல்ல, பிள்ளையளோட உப்பிடிக் கதைக்காதை என்றபடி அவை சும்மா விளாயாடுக்குச் செய்தவை என்று கணவர் பிள்ளைக்குக் கூறுகிறார் தூரத்தில் சதீஸ் வருவது தெரிகிறது.

சதீசின் பின்னால் அவன் வருகிறானா என நான் பார்க்கிறேன். அவனைக் காணாதது நின்மதியளிக்க சதீஸ் வந்தவுடன் நீ ஏன்றா அவனுக்குத் திருப்பி அடிக்காமல் அடி வாங்கிக் கொண்டிருந்தனி. உனக்கும் அவனுக்கும் என்ன பிரச்சன என்று இவர் கேட்க, நான் முந்தி விசா இல்லாமல் இருந்தனான். அப்ப அவன்தான் என்னைப் பாத்தவன் என்கிறான் சதீஸ். அதுக்காகமட்டும் நீ பேசாமல் இருந்த மாதிரி எனக்குத் தெரியேல்லை. என்ன பிரச்சனை எண்டு சொல்லு என்ன செய்யலாம் எண்டு நான் சொல்லுறன் என்கிறார் இவர். சதீஸ் ஒன்றும் சொல்லாமல் நிற்க மனிசனுக்குக் கோவம் வந்திட்டுது.

டேய் நான் கேட்கிறேன். நீ வாய் முடிக்கொண்டு நிக்கிறாய் என்று சொல்லவும் அதே மவுனம். சரி நீ இனி இங்க நிக்க வேண்டாம். என்ற பாஸ்போட்டில அண்ணியோட சுவிசுக்குப் போ. அண்ணி திரும்ப வந்து என்னைக் கூட்டிக்கொண்டு வரட்டும் என்கிறார் இவர். என்னால் வர முடியாதன்னா என்னும் சதீசை இவரும் நானும் கோபத்தோடு பார்க்கிறோம். ஏன் ஆரையாவது கொலைகிலை செய்து அதை அவன் பாத்து பிளாக்மெயில் பண்ணுறானோ உன்னை. அல்லாட்டில் வேற என்ன பிரச்சனை எண்டு நீ சொன்னாத்தானே எனக்குத் தெரியும்

என்று இவர் சொல்லிக்கொண்டிருக்க தூரத்தில் பஸ் வருவது தெரிகிறது. பஸ்சைக் கண்டவுடன் இதுவரை இருந்த ஒருவித பத்தடம் குறைந்தது போல் இருக்கிறது. பஸ்சில் ஏறியவுடன் இவர் பின்னால்ச் செல்ல, முற்பாதுகாப்புடன் முன்னால் இருப்பம் என்கிறேன். முன்னிருக்கையில் ஒருபெண் இருக்க நானும் பிள்ளைகளும் அடுத்த சீற்றில் இருக்க இவரும் தம்பியாரும் எமக்குப் பின்னே இருக்கிறார்கள். பஸ் ஓட்டத்தொடங்க இனி ஒருநாளும் இங்கே வரப்போவதில்லை என்று எண்ணிக்கொண்டு கண்ணுக்கெட்டும் தூரம்வரை பார்க்கிறேன்.

அழகான கிராமம். இங்கொன்றும் அங்கொன்றுமாய் வீடுகள் வண்ணியை நினைவுபடுத்துகின்றன. பரந்த கிவித் தோட்டங்களும் பச்சைப் பசேல் எனக் கண்ணுக்கெட்டிய தூரம்வரை தெரிந்த புல்வெளிகளும் பார்ப்போர் மனதை மயக்கச் செய்வனதான் என்றாலும் அன்றைய மனதிலையில் அந்தக் கிராமத்தை விட்டுப் போனாப் போதும் என்ற மனதிலையில் எதையுமே என்னால் இரசிக்க முடியவில்லை. அதுகும் இந்தக் கிராமம் என்போன்றவர்கள் வசிப்பதற்கேற்ற இடமல்ல. இரசிப்பதற்கு மட்டுமே ஏற்ற இந்த இடம் என நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போதே அடுத்த தரிப்பிடத்தில் பஸ் நிற்கிறது.

இரண்டு பேர் ஏறுகின்றனர். சாரதி பஸ்சை எடுத்துக்கொண்டு போக ஆரோ கைகாட்டி மறிக்கினம். பஸ் வேகம் குறைக்க நான் எட்டிப் பாக்கிறன் பரம் ஓடி வந்து ஏறிறான். என்னையறியாமலே ஐயோ வாறான் எண்டு சொல்லிக்கொண்டு நான் எழும்பீட்டன். அண்ணி சீற்றில் இருங்கோ. அவன் உங்களை ஒண்டும் செய்ய மாட்டான் என்று சதீஸ் சொல்ல நான் மெதுவாக இருக்கையில் அமர்கிறேன். நான் பின்னுக்கு இருக்கிறன்தானே பயப்பிடாமல் இரு என்கிறார் இவர். பரம் எங்களைத் தாண்டிப் பின்னாலப் போய் இருக்குது. சிலோன் மாதிரி இங்கயும் கெண்டைக்ரர். சாரதிக்குப் பக்கத்தில் அவருக்கும் ஒரு சிட் இருக்கு. சாரதியும் அவரும் தமது மொழியில் ஏதேதோ கதைச்சுச் சிரிக்கினம். அடுத்தடுத்த தரிப்பிடங்களில் பின்னுக்கிருந்த இரண்டுபேரும் இறங்கியாச்க. நான் முன்னுக்குப் பாத்துக்கொண்டிருந்தாலும் பிடரியால் பின்னுக்கும் பாத்துக்கொண்டிருந்தன்.

பின்னால் பரம் எழும்புற அரவம் கேட்டுது. நான் உடன் திரும்பினேன். வந்த வேகத்தில் சடபிட எண்டு சதீசுக்கு அடிச்சுப்போட்டு ஒண்டும் தெரியாதமாதிரி ஓடிப்போய் இருந்திட்டான். எனக்குச் சரியான பயமாப் போச்சு. முன்னுக்கு ரைவரிட்டச் சொல்லுங்கோ எண்டன் மனிசனைப் பாத்து. மனிசன் கெண்டைக்டரைக் கூப்பிட்டு பரமைக் காட்டி இவன் எங்களுக்குக் கரைச்சல் தாறான் எண்டு இங்கிலீசில் சொல்லிச்சிது. அவங்களுக்கோ ஒண்டும் விளங்கேல்ல. சதீஸ் நீ சொல்லன்றா எண்டு தம்பியாரப் பாத்துக் கேக்கிறார். சதீஸ் பேசாமல் இருக்கிது. நான் உடன் முன்னுக்கிருந்த பெண்ணிடம் எனது பாஸ்போட்டைக் காட்டி நாங்கள் கூரிஸ்ட். இவன் எங்களுக்கு பிரச்சனை தாறான். தயவுசெய்து போல்சைக் கூப்பிடு எண்டு சொல்லுறன். நான் போவிஸ் எண்டதுதான் தாமதம்

பரம் எழும்பி எங்களுக்குக் கிட்ட வந்து என்ற வீட்ட வந்து நின்டு நக்கிப்போட்டு எனக்கே போலீசைக் கூப்பிடிறியோ எண்டு தொடங்க மனிசனுக்கு வந்துதே கோவம். பொத்தடா வாயை. மனிசிபிள்ளையோட தெரியாமல் இங்க வந்திட்டன் எண்டு பேசாமல் இருந்தால் என்னையும் அவன் மாதிரி விசரன் எண்டு நினைச்சியோ. காலடிச்சு முறிச்சுப்போடுவன் நாயே என்ற உடன பரமு நாய் வாலாட்டிக்கொண்டு சத்தம் போடாமல் ஒரு மூலேக்குள்ள போய்ப் படுக்குமேல்லோ, அதுபோல சத்தப்பொறுதியில்லாமல் பின்னால போய் இருந்திட்டுது. என்ற மனிசன் போட்ட சத்தத்தில் றைவருக்கும் கெண்டைக்ட்டருக்கும் எங்களுக்குள்ள எதோ பிரச்சனை எண்டு விளங்கிப்போச்சு. கெண்டைக்ரர் எழும்பி வந்து சதிசை இத்தாலிப் பாசேல ஏதேதோ கேட்கிறார். அப்பவும் சதிஸ் ஒண்டும் சொல்லாமல் இருக்குது. எனக்குக் கோவம் வந்திட்டிது. உங்கட தம்பியை நம்பி இங்க வந்ததுக்கு இது உங்களுக்கு வேணும் என்றேன். நான் எதிர்பார்த்தது நடந்திது.

சதிஸ் வாயைத் திறந்து கெண்டைக்ட்டருக்கு கடகட என்று எதோ சொல்ல அவர் பின்னால பரமைப் பாத்து எதோ சொல்ல பரம் திருப்ப எதோ பதில் சொல்லுறான். எனக்கு சதிஸ் எங்களுக்கு சார்பாக் கதைக்கிறானோ அல்லது அவனுக்குச் சார்பாக் கதைக்கிறானோ எண்டும் சந்தேகம். உடன இவரப் பாத்து எங்களுக்குப் பாதுகாப்பு வேணும். அதனால் நாங்கள் இறங்கிற இடத்தில் இவனை இறக்க விடவேண்டாம் எண்டு உங்கட தம்பியைச் சொல்லச்சொல்லுங்கோ என்றன்.

இவரும் சதிசம் பக்கத்திலபக்கத்தில் தான் இருக்கினம் ஆனாலும் நான் சதிசைப் பாக்காமல் இவரைப் பாத்துச் சொன்னது சதிசுக்குச் சுட்டுப்போட்டுது. எழும்பிப் போய் றைவரிட்ட எதோ சொல்லிப்போட்டு அண்ணி பயப்பிடாதைங்கோ. நான் றைவருக்குச் சொல்லிப் போட்டன் அவனை இறங்க விடவேண்டாம் எண்டு. உங்களைப் பத்திரமா மகிந்தன் அண்ணா வீட்டில கொண்டுபோய் விடுறது என்ற பொறுப்பு எண்டு சொல்ல எனக்கே சதிசைப் பாக்கப் பாவமா இருந்துது. நாங்கள் இறங்கிற இடம் வர கெண்டைக்ரர் பின் கதவில போய் நிக்கிறார். நாங்கள் முன்பக்கமாப் போய் இறங்கிறம். பரம் கொண்டைக்ரருடன் எதோ திட்டுப்படுது. எங்கள் இறக்கினதோட அவனை இறக்காமல் பஸ்ஸை றைவர் எடுத்திட்டார். அவன் அடுத்த கோல்ட்டில் இறங்கி வரமாட்டானோ என நான் கேட்கிறேன். மகிந்தன்னான்ற இடத்துக்குப் போற பஸ் வர இன்னும் ஒரு மனிதத்தியாலத்துக்குக் கிட்ட இருக்கு. அவன் கட்டாயம் அங்க வருவான்.

அதனால் பக்கத்தில் இன்னுமொரு ரெயிலவே ஸ்டேசன் இருக்கு. அங்க போய் இருப்பம். கால் மனிதத்தியாலத்துக்கு முதல் பஸ் கோல்டுக்குப் போவம் என்று சதிஸ் சொல்ல, நாங்களும் ஒம் எண்டு தலையாட்டிக் கொண்டு சதிசுக்குப் பின்னால நடக்கிறம். என் முத்த மகளின் கையை சதிஸ் பிடிச்சுக்கொண்டு வரப் பார்க்க அவ கையை

இமுத்துக்கொண்டு எனக்கு மற்றப்பக்கம் வந்து எண்ட கையை இருக்கிப் பிடிக்கிற பிடியில் அவவின் பயம் தெரியுது.

அத்தனை நேரம் பிள்ளைகள் இருவரும் என்னுடன் இருந்தும் அவர்களைப் பெரிதாகக் கவனிக்க ஏலாத அளவு பரம் எங்களைப் பிரச்சனையால் மூடியிருந்ததை அப்பதான் நான் அவதானிச்சன். குட்டியனுக்குப் பசிகுதா என்டு அவர்களைப் பாத்துக் கேட்டன். ஓராள் ஒமெண்டு தலையாட்ட மற்றவ இல்லை எண்டு ஆட்டினா. அக்கம் பக்கம் கடைகள் ஒண்டையும் காணவில்லை. இஞ்சினேக்க கடைகிட ஒண்டும் இல்லையே எண்டு இவர் சதீசைப் பார்த்துக் கேக்கிறார். கொஞ்சம் தள்ளிப் போனால் ரண்டு மூண்டு கடையள் கிடக்கு. நான் உங்களை கொண்டுபோய் ஸ்டேசனில் விட்டிட்டுப் போய் ஏதாவது வாங்கியாறன் என்று சதீஸ் சொல்ல எங்களைத் தனிய விட்டிட்டு எங்கயும் போவேண்டாம் நான் கைகாவலுக்கு பிஸ்கற்றும் யூசும் கொண்டுதான் திரியிறனான். ஆனபடியால் அங்க போன உடன குடுப்பம் என்கிறேன்..

இந்தச் சனங்களுக்குக் கதைக்கிற பாசையும் விளங்குதில்ல. சதீஸ் விட்டிட்டுப் போனபிறகு அந்த நாய் வந்து ஏதும் பிரச்சனை பண்ணினால். இருக்கிற ஒரேயொரு துருப்புச் சீட்டு சதீஸ்தானே. அதால பசியே பொறுக்க முடியாத நான் அண்டைக்கு பயத்தில பசியே இல்லாத ஆளாகிப்போனன். நாம் எங்கேயாவது தூர் இடங்களுக்குக் கிளம்பினால் உனக்குக் கொறிக்கக் கிரிக்க எல்லாம் எடுத்திட்டியோ. ஒருவயதுப் பிள்ளையை கொண்டுபோகலாம். உன்னத்தான் தாக்காட்ட ஏலாது என்று இந்தாள் சொல்லும். பசி வந்தால் பத்தும் பறந்துபோகும். பிரச்சனை வந்தால் பசிகூடப் பறந்துவிடும் என்பதை அன்று நான் உணர்ந்தேன். ஸ்டேசனுக்கு வந்தாச்சு.

எதிரும் புதிருமாக நிறையக் கதிரைகள். ஒன்றிரண்டு பேர் மட்டுமே தொட்டம் தொட்டமா இருக்கினம். கொஞ்சமெண்டாலும் ஆக்கள் இருக்கிறது மனதுக்கு கொஞ்சம் நின்மதி தருது. நான் பிள்ளையனுக்கு பிஸ்கற்றும் யூசும் குடுக்க அவை இரண்டுபேரும் சாப்பிட்டுச் சாப்பிட்டு ஒடி விளையாடனம். இவர் திரும்பவும் சதீஸ் இப்பிடியே நீ எங்களோட வாடா. அண்ணியும் நீயும் போங்கோ ரெயினில் ஒரு செக்கப்பும் இல்லை. உனக்கு யூரோப் பற்றித் தெரியாமல் இங்க கிடக்கிறாய். வெளி உலகத்தை வந்து பாரடா என்று கல்லையும் கரைக்கிறமாதிரி ஏதேதோ சொல்லுறார். ஆனால் சதீசோ என்னால் ஏலாது அண்ணா என்று பழைய பல்லவியைத் திரும்பப் பாடுது. சதீசினர் கன்னத்தைப் பொத்தி நாலு அறை விடவேணும்போல எனக்கு ஆத்திரம் வருது.

சதீஸ் நீங்கள் ஆரையும் கற்பழிச்சக் கொலை கிலை செய்து அதை அவன் பாத்து உங்களை பிளக்கெயில் பண்ணுறானோ? அப்பிடி எண்டாக்கூட உங்களை நாங்கள் காப்பாத்துவும். உந்த நாயிட்டக் கிடந்து உப்பிடிச் சீரழியிறதவிட உண்மையை ஒத்துக்கொண்டு

ஜெயிலுக்குப் போகலாம் என்று சொல்கிறேன். அதுக்கும் தலையைக் குனிஞ்சுகொண்டு பேசாமல் இருக்குது சதிஸ். எடேய் இவள் சொல்லுற மாதிரி ஏதேனும் செய்து போட்டியே அப்பிடிச் செய்திருந்தால் அவனையும் சேர்த்து வெட்டித் தாட்டிருக்க வேண்டியதுதானே.

எங்கட குடும்பத்தில் பிறந்துபோட்டு இப்பிடி எங்களுக்கு முன்னால் அவனிட்ட அடி வாங்கிறாய் என்று இவர் சொல்ல அன்னால் என்ன மீட்கேலாது. இருவது வருசமா உன்னப் பாக்கேல்ல. பாத்தது சந்தோசம். என்ன ஒரு கிழமையாவது உங்களோடையும் பின்னையளோடையும் சந்தோசமா இருந்தன். அது கானும். நீ சந்தோசமாப் போய்ச் சேர். முந்தி மாதிரி இரண்டோ ஒரு மாதத்துக்கு ஒருக்காலோ போன் பண்ணுறன் எண்டு சொல்லிக்கொண்டிருக்க அம்மாஆ எண்டு கத்திக்கொண்டு விளையாடிக்கொண்டு நின்ட பின்னையள் பீதியோட ஒடி வரீனம்.

பாத்தா பரமு வெறியோட வந்துகொண்டிருக்கு. எனக்கு கை காலெல்லாம் லூசாகிப் போனாப்போல இருக்கு. பரம் தூசனத்தில் எங்களப் பாத்துக் திட்டுது. சதிஸ் அவனைப் பாத்து, நீ போடா நான் வாறன். அவை போப்போயினம் தேவையில்லாமல் ஏன்றா பிரச்சனை பண்ணிறாய் எண்டு சொல்ல அவனோ காது குடுத்துக் கேக்கேலாத வார்த்தைகள் எல்லாம் சொல்லுறான். நாலஞ்சு சனம் எங்களுக்குப் பக்கத்தில் வந்து புதினம் பாக்கினம். எனக்கோ சரியான கூச்சமாக் கிடக்கு. சதிஸ் இனியும் நீ எங்களோட நிக்க வேண்டாம். எனக்கு வார கோவத்தில் உவன் நானே திருகிச் சாக்காட்டிப் போடுவன். கூட்டிக்கொண்டு போடா எண்டு இவர் கத்திறார்.

சதிஸ் அவன்ர கையை இழுத்துக்கொண்டு போக அவனோ திமிறிக்கொண்டு எங்க திருக்டா பாப்பம் எண்டு வாறான். சதிஸ் மீண்டும் அவனை இழுத்துக்கொண்டு போகுது. மனிசனுக்கு லேசில் கோவம் வராது வந்தால் ஏதாவது செய்யாமல் விடாது எண்டு எனக்குத் தெரியும். அதால் இனி நான் இங்க ஒரு நிமிசமும் நிக்கமாட்டன். ஐயோ வாங்கோ எண்டு சொல்லிக்கொண்டே நான் கதிரையில் பொத்தெண்டு இருக்கிறன். பின்னையள் இரண்டும் அழுதுகொண்டிருக்குதுகள்.

மனிசனுக்கு விளங்கிப்போச்சு. கோபம் எங்கேயோ காணாமல்ப் போக எனக்குக் கிட்ட வந்து என்னப்பா செய்யது எண்டு கேட்கிறார். எனக்கு எலாமல் இருக்கு என்னை உடன எங்கயாவது கூட்டிக்கொண்டு போங்கோ எண்டு நான் அழத்தொடங்கிற்றன். மனிசன் உடன அழாத எழும்பு. வரேக்க ஒரு கோட்டல் பாத்தனான். அங்க உடன போவம் என்று என் கையைப் பிடித்து எழுப்புகிறார். நான் எழும்பியும் அவன் எங்கேயாவது நிக்கிறானா என சுற்றுமுற்றும் பாக்கிறேன். அவன்ர தலை தெரியாததால் கெதியாப் போவம் என்று கூறியபடி மனிசனோட போறன். நல்லகாலம் கொட்டேல் பக்கத்தில்தான். அங்கபோய் ரும் எடுத்து ருமுக்குள்ள போய் அப்பிடியே கட்டிலில் விழுந்ததுதான். அஞ்

சாறு மணித்தியாலம் நல்ல நித்திரை சாப்பிடக்கூட எழும்பேஸ்ஸைபின்னேரம் நாலு மணிக்குத்தான் கணவிளிச்சம். மனிசன் கொட்டவில் கேட்டுக்கொண்டு வாறன் சாப்பாடு ஏதும் இருக்கோ என்று சொல்லிக்கொண்டு கீழ் போகக் கிளம்பினார். அவன் நாங்கள் இங்க வந்ததைக் கண்டானோ தெரியாது. நீங்கள் தனியக் கீழ் போக வேண்டாம் என்று நான் தடுத்தன். இவர் போன் பண்ணி சாப்பாடு ஏதும் இருக்கா என்று கேட்டார். காலை உணவு மட்டும்தான் என்று அவர்கள் கூறினார்கள். மனிசன் தான் வெளியில் போய் வாங்கிக்கொண்டு வாறன் எண்டதுக்கும் நான் விடேல்லை. பிறகு கோட்டல் ஆக்கள் ஊடாக வெளியில் உணவு ஒடர் பண்ணிச் சாப்பிட்ட பிறகுதான் கொஞ்சம் தெம்பு வந்திது.

மகிந்தன் அண்ணைக்கு போன் செய்து வரச் சொல்லுங்கோ எண்டன். சாச்சில் போட்ட போனை எடுத்தனியோ என்று இவர் கேட்ட உடனதான் பதட்டத்தில் அதை எடுக்காமல் வந்தது ஞாபகம் வந்திது. இனி என்ன செய்யிறது. திரும்பப் போய் எடுக்கவே முடியும். அதிலதானே அப்பா எல்லாற்ற நம்பரும் இருக்கு. என்ன செய்யிறது என்று நான் இழுக்க கொம்மாக்கு அடிச்சு மாமாவினர் நம்பர் எடு ஒன்றும் இப்ப சொல்லிப் போடாத. கொம்மாவும் விடமாட்டா.

புடுங்கிப் புடுங்கிப் புதினம் கேப்பா கவனம்.போனுக்குச் சார்ச் இல்லை எண்டு மட்டும் சொல்லு என்றார். நாங்கள் எங்கள் காரைக் கொண்டுவந்து மாமா வீட்டில் சுவிசில் விட்டுவிட்டுத்தான் தொடருந்தில் இத்தாலி வந்தோம்.

நாம் எங்கே சென்றாலும் போன் டயரியை காருக்குள் எடுத்துப் போட்டுவிடுவோம். அதனால் மாமாவிடம் சொன்னால் காருக்குளிருந்து டயரியை எடுத்து நம்பர் சொல்லுவார். ஆனால் நாங்கள் கொட்டேவின் போனில் அடிக்க அடிக்க அம்மாவும் அப்பாவும் வீட்டில் இல்லை. ஒவ்வொரு கா மணித்தியாலத்துக்கு ஒருக்கா அடிச்சு அடிச்சு இரவு ஒன்பதரை மணிக்குத் தான் அவை வீட்டை வந்தினம்.

அதுக்குப் பிறகு மாமாவுக்கு அடிச்சு நம்பர் கேட்டோம். உன்ற போன் வேலை செய்யேல்லை என்னடா உவன் சதீசிட்டை இருக்குமே இப்ப நீ எங்க நிக்கிறாய் வேற நம்பர் விழுது என்றதும் மனிசன் மாமனிட்டை எல்லாத்தையும் சொல்லிப்போட்டார். மாமா உடன் இந்தா வெட்டுறந் அவன் கொத்திறன் உங்கயே நில். நான் நாளைக்கு விடியவே உங்க வாறன் எண்டு. அந்தாளச் சமாதானப் படுத்தவே அரமணித்தியாலமாப் போச்சு. பிறகு மகிந்தன் அண்ணாவை அடுத்த நாள் காலமை வரச்சொல்லிக் கதைத்த பிறகுதான் மனம் கொஞ்சம் நின்மதியாச்சு. அந்தண்டு முழுக்க கணவில் பரம்தான்.அடுத்த நாள் காலையில் மகிந்தன் அண்ணா வந்து தன்ற வீட்ட கூட்டிக்கொண்டு போனார். எங்கண்ட கதையைக் கேட்டுப்போட்டு நீங்கள் தப்பி வந்தது பெருங்காரியம். அந்த இடத்தில் இத்தாலிக்காரன்களே போய் இருக்க ஆசைப்படுறேல்லை.

என்ன துணிச்சலில் நீ போனான் என்னு ஏசினார். அடுத்த இரண்டு நாட்களும் அவர்களுடன் நின்று அவர்கள் அளவுக்கு கமாக உபசரித்தாலும் எப்ப அந்த நாட்டை விட்டுப் போவோம் என்றுதான் இருந்துது. திரும்ப சூவில் வந்து மாமாவும் இவரும் பலதடவை சதீசுக்கு போன் செய்தும் சதீஸ் எடுக்கவில்லை. நாங்கள் வசிக்கும் நாட்டுக்கு வந்தபின்னர் பலரிடம் விசாரித்தும் சதீஸ் பற்றி ஒருவருக்கும் தெரியவில்லை.

இவர் தனது சிறிய தாயாருக்கு போன் செய்து தெரியாததுபோல் சதீலின் போன் நம்பரையும் விலாசத்தையும் கேட்டோம். அவன் முந்திமாதிரி இப்ப எங்களோட கதைக்கிறேல்ல. அவனோட கதைச்சால் ஒருக்கா எடுக்கச்சொல்லு தம்பி என்னு சித்தி கவலைப்பட்டா. நாம் அவருக்கு ஒன்றுமே சொல்லவில்லை. சதீசிடம் சொல்வதாகக் கூறிவிட்டு வைத்துவிட்டோம். அதன்பின் சதீஸ் எம்முடனோ மாமாவுடனோ தன் குடும்பத்தவருடன் கூட எந்தத் தொடர்பும் வைக்கவில்லை. நாம் தொடர்புகொண்டாலும் எடுப்பதுமில்லை.

மகிந்தனுடன் கதைக்கும்போது சதீஸ் பற்றிக் கேட்டால் எப்பவாவது காண்பதாகக் கூறுவார். நாங்களும் சதீஸ் பற்றிக் கதைக்கத் தொடங்கினால் இப்பிடி இருக்குமோ அப்பிடி இருக்குமோ என்று மண்டையைப்போட்டு உடைப்பதுதான் மிச்சம். ஓரினச் சேர்க்கையாளராய் இருக்கலாம் என்றார் இவர். ஆறு மாதங்களின் முன் பரத்தின் சொந்தக்காரர் பெண் ஒருவரை சதீஸ் மண்நது கொண்டதாகக் கேள்விப்பட்டோம். சதீஸ் பெற்றோர்களுக்குக் கூடச் சொல்லவில்லை. சித்தி இவரிடம் போனெடுத்து அழுத அழுகை பாவும் தான். ஒருக்கா நீ அவனைப் போய்ப் பாக்கமாட்டியே என்று அழுதா. நாங்களே போய் தப்பினோம் பிழைச்சோம் என்று ஒடி வந்ததை அவுக்குச் சொல்லமுடியுமோ. என்ற கவலை கட்டின பெண்ணையாவது ஒழுங்கா வச்சு சதீஸ் பாக்கிறானோ அல்லது பரம்தான் வச்சிருக்கிறானோ. இல்ல வெட்டிக்கிட்டிப் புதச்சுப் போட்டாங்களோ. கடவுளுக்குத்தான் வெளிச்சம்.

02.10.12

கதை 14

வசந்தம் தொலைத்து வாழ்வு

ஈகந்திக்குத் தன்னை நினைக்கவே ஆயாசமாக இருந்தது. நாடோடிகள் என்று கேள்விப்பட்டிருக்கிறாள். இங்கு புலம்பெயர்ந்து வந்தும் அப்படியானவர்களைப் பார்த்துமிருக்கிறாள். ஆனால் அவர்கள் வாழ்வு எப்படியும் தன்னதைவிட மேன்மையானதுதான் என்பதில் அவருக்கு என்னளவும் சந்தேகம் இருக்கவில்லை. எம் சமூகக் கட்டமைப்பா என் வாழ்வை இந்த அளவுக்குக் கொண்டுவந்தது?? சமூகத்திடமிருந்து நான் எதையும் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் சமூகம் எல்லோரிடமிருந்தும் எல்லாவற்றையும் தன்னதாக்க, தன் கட்டுப்பாட்டில் வைத்திருக்க என்ன எல்லாம் செய்கிறது என எண்ணியவள், சமூகத்துக்குப் பயந்தனால் மட்டும்தானா நான் இத்தனையும் சகித்துக் கொண்டு இத்தனைநாள் வாழ்கிறேன்?? எனத் தனக்குள் கேட்டுக் கொண்டாள்.

அதுமட்டும் காரணமில்லை என்பதும் அவருக்குத் தெரிந்துதான் இருந்தது. தாயினால் சமூகம் பற்றிப் போதிக்கப்பட்டவை சிறுவயது முதலே அடிமனதில் ஆழமாக வெறுஞ்சிவிட்டதும், தனக்குக் கிடைக்காத நின்மதியான வாழ்வு தன் இரு பிள்ளைகளுக்கும் கிடைக்கவேண்டும் என்னும் ஆசையும், எங்கே தன் நின்மதிக்காக மீறினால் பிள்ளைகளும் தன்

வாழ்வைப் பார்த்து தடம்புரள் வாய்ப்பளிக்கக் கூடாது என்னும் வெராக்கியமும், அதனாலேயே எத்தனை முயன்றும் அதனின்றும் வெளிவர முடியாது நரகத்துள் உழலுவதும் என் தலைவிதி அன்றி வேறென்ன எனத் தன்னைத் தானே சமாதானப்படுத்துக்கொண்டாள்.அன்பு இருக்கவேண்டும் தான் ஒருவர்மேல். ஆனாலும் கணவன்மேல் தனக்கிருக்கும் கண்முடித்தனமான அன்பு, புலம்பெயர்ந்து வெளிநாட்டில் வாழும் எவருக்குமே இருக்காதோ என்றும் தோன்றியது. மற்றவர்கள் என்றால் தன்போல் கணவனுக்காக இத்தனையும் சகித்துக் கொண்டு இருக்க மாட்டார்கள்.

சாண் ஏற முழும் சறுக்கும் என்பார்கள். எனக்கோ மைல் கணக்கில்லவா ஓவ்வொரு தடவையும் சறுக்குகிறது. அதையும் தாண்டி இத்தனை பிரச்சனைகளோடு இன்னும் உயிருடன் இருப்பதே பெரிதுதான் என்று எண்ணியபடி இருக்கையில் சாய்ந்தவருக்கு நினைவு பின்னால் நகர்ந்தது.அப்பொழுது அவருக்கு 18 வயது. பருவத்தின் வாளிப்பும் அறிவின் கூர்மை தெரியும் முகமும் இளவயது ஆண்களை அவள் பின்னே அலைய விட்டது. ஆனாலும் அவளது மனதை எவரும் கலைக்க முடியாது தோற்றனர். அக்கிராமத்தில் பெண்கள் பெரிதாகப் படிக்கவில்லை. சுகந்தி படிப்பில் கெட்டிடிக்காரியாக இருந்ததால் அவளாகவே யாழ் கொண்வென்டில் இடம்பிடித்துக் கல்வியைத் தொடர முடிந்தது. எப்படியாவது ஏ லெவலை திறமையாகப் பாஸ்பண்ணி பல்கலைக்கழகத்துள் நுழைந்து விடவேண்டும் என்னும் அவாவில் எதிலும் மனதைச் செலுத்தாமல்த்தான் படித்தாள். விதியின் வலிய கைகளில் யார்தான் சிக்காது தப்பினர்? அவள் மட்டும் விதிவிலக்கா என்ன?

படிப்பும் வீடுமாக இருந்தவளை விதி தந்தையின் வடிவில் வலை போட்டது. தந்தை விவசாயத்தைத் தவிர வேறொன்றும் அறியார். தாயும் பெரிதாகப் படிக்கவில்லை. விவசாயத்தில் பொருளும் பணமும் குறைவின்றி வந்ததுதான். ஆனால் தன் குடும்பத்தில் அண்ணன் படிக்காது வீதியில் திரிகிறான். தானாவது படித்து நல்ல ஒரு வேலை பார்க்கவேண்டும் என்ற வீம்பில் வேறு ஒன்றிலுமே அவள் மனம் செல்லவில்லை.அன்று தந்தை அவளது படிப்பைப் பற்றி விசாரித்தபோது, நல்லாப் படிக்கிறன் அப்பா, மற்றும் தான் கொஞ்சம் கஸ்ரமாக் கிடக்கு என்றாள். இதை முதல்லையே சொல்லுறேல்லையோ அம்மா. நான் உவர் சோமற்ற மகன் டியூசன் சொல்லிக் குடுக்கிறவன் தானே கேட்டுப் பாக்கிறன் என்றவுடன், எனக்கு டியூசன் தேவையில்லை அப்பா.

நானே படிக்கிறன் என்றவளை சரி அம்மா என்றுவிட்டுப் போன தந்தை செய்த வேலை, அவள் விதியை வலிந்து வீட்டுக்குள் அழைத்து வந்தது. ஆம் சுகந்தன் இவருக்கு டியூசன் சொல்லிக் கொடுக்க வீட்டுக்கே அழைக்கப்பட்டான். அவனின் பெயரும் தன்னது போலவே இருக்க, அவன் வரவை ஆவலுடன் எதிர்பார்த்து முதல் நாள் வகுப்புக்காய் காத்திருக்க ஆரம்பித்தாள் அவள் முதலில் அவனைப்

பார்த்தவுடன் நெடிய அவன் உருவமும், விபூகி பூசிய நெற்றியும் மனதில் சமாதானம் தோன்ற அவனைப் பார்த்துத் தயங்கியபடியே சிரித்தாள். கல்வி புகட்டுவதில் வலு விண்ணன் தான் என இரண்டு மூன்று வகுப்புகளிலேயே அவளுக்குப் புரிந்தது. தானும் தன் பாடுமாய் அவன் இருந்ததும், தேவையின்றி இவளுடன் கதைக்காததும் இவளைப் பார்க்காததும் கூட அவன் பால் ஒரு மதிப்பையும் ஈர்ப்பையும் இவளுக்கு ஏற்படுத்தியது.

அவன் கணக்கை விளக்கிக் கொண்டு இருக்க இவள் அரைவாசி பாடத்திலும் அரைவாசி இவனிலுமாக மனத்தைக் கொடுத்தபடி பார்த்துக்கொண்டிருப்பாள். கொஞ்சம்கொஞ்சமாக அவளது மனம் அவனுக்காய் ஏங்க ஆரம்பித்தது. எந்த ஆணுக்கும் இளகாத அவள் மனம் இவனுக்காய் இளகத் தொடக்கி மனதெங்கும் அவன் நினைவு ஆக்கிரமித்தது. அவன் முகம் காண ஆவலோடு காத்திருக்க ஆரம்பித்தது அப்போதுதான்.

பெற்றவர்கள் பின்னைகளின் மனதை நன்கு படிப்பார்கள். என்னம்மா ஏதும் பிரச்சனையோ என வினவியதில் தன் நிலை தாய் அறியும்படியாக நடந்துவிட்டோமோ என சிறு கூச்சம் எழுந்தது. ஒண்டும் இல்லையம்மா. இன்னும் சோதினைக்கு மூன்று மாதம் தானே கிடக்கு அதுதான் என்று மழுப்பிலிட்டு அன்றிலிருந்து கவனமாக இருக்க ஆரம்பித்தாள். இன்னும் மூன்று மாதங்களின் பின் அவன் வருகை நின்றுவிடும். அதன்பின் அவனைப் பார்க்காமல் தன்னால் இருக்க முடியுமா? என்னும் கேள்விக்கு அவளுக்கே விடை கிடைக்கவில்லை. அவன் வசந்தி என்று கூப்பிட்டு ஏதும் சொல்லும் வேளைகளில் அவன் கண்களை ஆவலோடு பார்ப்பாள். அவனோ எதுவும் நடக்காததுபோல் இருந்துவிடுவான். இவனுக்கு என்னில் எந்த ஈர்ப்பும் ஏற்படவில்லையா?? என்னும் ஏமாற்ற உணர்வு அவளுக்கு ஏற்பட்டதும் அவளையறியாது அவள் கண்கள் கலங்கின. தன்மேலேயே ஏற்பட்ட இரக்கத்தில் அவனை அன்று முழுவதும் நிமிர்ந்து நோக்காது தலை குனிந்தவண்ணம் இருந்தாள். வகுப்பு முடிந்து போகும் போதும் அவனை நிமிர்ந்து பார்க்கவில்லை. அவனுக்கு எதோ விளங்கியதோ என்னவோ வசந்தி நீங்கள் ஒரே தானே என்றான்.

அவனைப் பார்த்தால் அழுதுவிடுவாளோ என்ற பயம் ஏற்பட்டதால், அப்பொழுதும் அவனைப் பாராமலேயே ம் என்றுவிட்டு நின்றாள். அவன் போனபின் எல்லாம் வெறுமையாகத் தெரிந்தது. எப்படி இப்பிடி ஆனேன் என எவ்வளவு எண்ணியும் விடைதான் கிடைக்கவில்லை. படிப்பிலும் மனம் செல்லவில்லை. என் கனவில் நானே மண் அள்ளிப் போடுகிறேனோ?? என எண்ணியவள் கட்டாயம் நான் மனதை ஒருமுகப் படுத்திப் படிக்கத்தான் வேணும் என்று முடிவெடுத்தாள். அனாலும் உணவு இறங்க மறுத்து, தூக்கம் வரமறுத்து, எப்போதும் அவன் நினைப்பில் ஆழ்ந்து போவதே சுகமாய் இருக்க மற்றதெல்லாம் மறந்தவளானாள் வசந்தி.

அடுத்த தடவை சுகந்தன் வந்தபோது இவளை ஊடுவிய பார்வை பார்த்துபோல் இருந்தது. அவன் கண்களைப் பார்க்க முடியாது இவள் தலை குனிந்தாள். சுகந்தன் பாடம் எடுக்கும் நேரம் இவள் அவனை நிமிர்ந்தும் பாராது கொப்பியையே பாத்துக்கொண்டிருந்தாள். அவனுக்கும் தடுமாற்றம் இருந்ததை அவன் பாடம் எடுக்கும்போது தடுமாற்றியதில் இருந்து தெரிந்தது. கொஞ்ச நேரம் செல்ல சுகந்தி என்றான். அந்த அழைப்பில் உற்சாகமின்மையுடன் ஒருவித சோர்வும் காணப்பட்டது. இவள் நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இவள் கண்கள் கண்ணீரை நிறைத்தபடி எக்கணமும் வெளியேற்ற துடித்தபடி நின்றன. சுகந்தி, நான் உமக்குப் பாடம் சொல்லித்தார வந்தனான். ஏதும் தப்புத் தண்டா நடந்தா படிப்பிக்க வந்து போட்டு இப்பிடிச் செய்துபோட்டான் என்னு எல்லாரும் ஏசுவினம்.

இன்னும் மூண்டு மாதம் தான். அதனால் மனதைப் படிப்பில் நீர் செலுத்துறதுதான் நல்லது. அவன் கூறி முடிக்க முதல் அப்ப உங்களுக்கு என்னில அன்பில்லையா என்றாள் சுகந்தி. எனக்கும் உம்மில விருப்பம்தான். ஆனால்...அவன் முடிக்க முதல் அது எனக்குக் காணும். வேறை எதைப் பற்றியும் எனக்கு கவலை இல்லை என்றபடி கன்னத்தில் வழிந்த கண்ணீரைத் துடைத்தபடி சிரித்துக்கொண்டே சொல்பவளை ஒன்றும் சொல்ல மனமின்றி பார்த்தான் சுகந்தன். அதன்பின் அவர்கள் காதல் வீட்டுக்கு வெளியேயும் வளர்ந்தது. முன்பு வீட்டை விட்டு வெளியே வராதவள் இப்போதெல்லாம் கோயிலுக்கும் நண்பிகள் வீட்டுக்குமெனத் திரிவதை பெற்றோர் கணக்கில் எடுக்கவில்லை. இவ்வளவு நாளும் படிப்பு படிப்பு என்று திரிந்த பிள்ளை கொஞ்ச நாள் திரியட்டும் என்ற எண்ணாம் அவர்களுக்கு.

வயல் வெளிகளிலும், ஊரின் ஒதுக்குப்புறமுள்ள கோயில்களிலும், ஆற்றங்கரைகளிலும் அவர்கள் காதல் தொடர்ந்தது. ஆனால் எல்லை தாண்டி அவர்கள் சென்றதில்லை. அன்று சுகந்தன் ஒரு சிரிப்புடனேயே காணப்பட்டான். என்ன இன்னடைக்கு ஏதும் சந்தோசமா நடந்ததோ? சிரிச்சுக் கொண்டு வாற்றிகள் என்றவளைப் பார்த்தபடி, இனிமேல்த்தான் சந்தோசமான விஷயம் ஒன்று நடக்கப் போகுது அதை நினைச்சுத் தான் சிரிக்கிறன் என்றவனை, புருவம் கேள்வியில் சுருங்கப் பார்த்தாள். என்ன விசயம் என்றவளை, போகமுதல் சொல்லுறன் என்றவன், நீர் என்னை கன் நாளா எமாத்திறீர் என்றான் சிரித்தபடி. நான் என்ன ஏமாத்தின்னான் என்று அப்பாவியாய்க் கேட்டவள் சொல்லுங்கோவன் என்றாள்.

அவனோ என்னை ஒரு நாளுமே கிட்ட வர விடுகிறீர் இல்லை. பிறகேன் காதலிப்பான் என்றான். காதலிச்சால் ஏன் கிட்ட வரவேணும். கவியானம் கட்டினபின் வந்தால் காணாதோ என்றவளை படிப்பில் இவ்வளவு கெட்டிக் காரியாய் இருந்து என்ன பிரயோசனம் என்னை

புரிந்து கொள்ளுறீர் இல்லை. உம்மட கையையாவது தொட விடுமன் என்றபடி அவளுகில் வந்திருந்தான்.

அவளுக்குப் பயத்தில் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. அவனுக்கு எப்படி மறுப்புச் சொல்வது என எண்ணிக் கொண்டிருக்கும் போதே மிக அருகில் வந்தவன், அவள் முகத்தைக் கைகளால் பற்றி உடடுகளில் முதல் முத்தம் கொடுத்திருந்தான். அவளுக்கு வெலவெலவத்து விட்டது. அவனைத் தள்ளிவிட்டு அவன் கூப்பிடக் கூப்பிட வீடு வந்து சேர்ந்தவள், குலைப்பன் காச்சல் கண்டவள் போல் இழுத்துப் போர்த்திக் கொண்டு படுத்துவிட்டாள்.

நினைக்க நினைக்க சுகந்திக்கு எதோ செய்தது. இப்பிடிச் செய்து போட்டாரே. ஐயோ ஏதும் நடந்தால் நான் என்ன செய்வது. வெளியில் தலை காட்ட முடியுமோ. அம்மாக்குத் தெரிஞ்சால் கொண்டே போட்டுவா. இதை ஆரிட்டைக் கேக்கிறது. என்ன செய்யிறது எண்டே தெரியேல்லையே எனத் தனக்குள் குழம்பித் தவித்துக்கொண்டு இருக்கும் போது, நாலாம் வீட்டு சாந்தா மூன்று மாதம் கர்ப்பினியாய் இருந்தபோது படியால் விழுந்து கர்ப்பம் கலைந்தது நினைவுக்கு வந்தது. உடனே இவள் கிணற்றுக் கட்டில் ஏறி நின்று பலமுறை கீழே குதித்தாள். பலமுறை இருந்து எழும்பி அப்பியாசம் செய்தாள். இன்னும் நாலு நாட்கள் தான் இருக்கு அது தாண்டனால்த்தான் நின்மதி என இவள் மனம் எண்ணியது. அந்த நான்கு நாட்களும் இவள் சுகந்தனைப் பார்க்கவில்லை.

ஒரு நாள் பார்க்காது இருக்க முடியாதவள் அவனைப் பார்க்கும் எண்ணமே அற்றவளாக நாட்களைக் கழித்தாள். சுகந்தனோ ஓவ்வொரு நாளும் இவள் வருவாள் வருவாள் என தாம் சந்திக்கும் இடங்களிலெல்லாம் போய் வந்ததுதான் மிச்சம். அவளைக் காண முடியவில்லை. என்ன இவள், ஒரு முத்தம் இதுக்குப் போய் இப்பிடிக் கோவிச்சுக் கொண்டு நிக்கிறாளே என எண்ணி, நான் பேசாமல் இருந்தால் இப்பிடியே விட்டுவிடுவாளோ என்னும் பயமும் சேர்ந்துகொள்ள, அவள் வீட்டுக்கே போய்ப் பார்ப்பது என்று முடிவெடுத்தான். அவன் ஏற்கனவே படிப்பிக்கச் சென்றதால் அவள் வீட்டினர் மட்டுமல்ல யாரும் சந்தேகிக்க மாட்டார்கள் என்று எண்ணியபடி சுகந்தியின் வீட்டை நோக்கி சென்றான். பூட்டியிருந்த படலையைத் திறந்துகொண்டு முற்றத்துக்குச் சென்றவன், சைக்கிளை நிப்பாட்டிவிட்டு சுகந்தியின் பெயர் சொல்லி அழைத்தான்.

அவன் சென்றிருந்தபோது அவள் மட்டுமே வீட்டில் இருந்தாள். அவனின் அழைப்புக் கேட்டதும் எப்படி விரைவாக வெளியே வந்தாள் என்றே அவளுக்குத் தெரியவில்லைதன்னைத் தேடி அவன் வந்திருப்பதே பரவசத்தைத் தர, வாய் என் வந்தீங்கள் என்று கேட்டது. என்ன நீர் ஒரு முத்தத்துக்கு இப்படிப் பயந்து ஒழிந்தால் நான் என்ன செய்யிறது. உம்மைக் காணாமல் நாலு நாளும் நான் என்ன பாடுபட்டன் எண்டு

உமக்கு விளங்காது என்று பொரிந்து தள்ளினான். எனக்கு இன்னும் சுவமில்லாமல் வரேல்லை. வந்தால்த்தான் நின்மதி. உங்களுக்கென்ன என்று அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். அதுக்கும் இதுக்கும் என்ன சம்மந்தம். அதை வரவேண்டாம் எண்டு நான் சொன்னனானே என்றான் இவன் எரிச்சலுடன். தப்பித் தவறி நான் ப்ரெக்னெண்டா வந்தால் பிறகு தற்கொலைதான் செய்யவேணும் என்னும் அவனை, இவளுக்கு தட்டிக்கிட்டிப் போட்டுதோ என்ற சந்தேகத்தில் பார்த்தவன், ஏன் உம்மை யாரும் கெடுத்துப் போட்டாங்களோ என்று இவன் கேட்க, செய்யிறதையும் செய்துபோட்டு தெரியாதமாதிரிக் கேட்காதைங்கோ. நீங்கள் தானே அண்டைக்கு வாயில் முத்தம் தந்தனீங்கள். பிறகு ஒண்டும் நடக்காதமாதிரிக் கதைக்கிறங்கள் என்று சொன்னவள் அழுத்தொடங்க, அப்பத்தான் அவனுக்குப் பொறி தட்டியது.

எடி விசரி, முத்தத்துக்கெல்லாம் பிள்ளை பிறக்காதடி. ஐயோ உன்னைக் கட்டிப்போட்டு நான் என்ன செய்யப்போறனோ தெரியாது எனத் தலையில் அடித்துச் சிரித்தவனை இவள் ஒன்றும் விளங்காமல் பார்த்தாள். இதுக்கே நாலு நாளா ஒளிச்சிருந்தனீர். பட்டிக்காடு, யாழிப்பாணம் போய்ப் படிச்ச என்ன புண்ணியம் என்றவனைப் பார்த்து அப்ப ஒண்டும் நடக்காதே எனக் கேட்டவளுக்கும் சிரிப்பு எட்டிப் பாத்தது. பின்னேரம் கோயிலடிக்கு வாரும். உமக்கு உதைப்பற்றி வகுப்பெடுத்துப் போட்டுத்தான் மிச்ச வேலை என்றவன் நாலு நாளுக்கும் சேர்த்து இண்டைக்கு தரவேணும் என்றபடி சைக்கிளைத் தள்ளியபடி சென்றுவிட்டான். இவளுக்கு நினைக்கக் கூச்சமாகவும் இருந்தது. நல்ல காலம் சுகந்தன் இப்ப வந்தது.

அல்லது யோசிச்ச யோசிச்சே எனக்கு வருத்தம் வந்திருக்கும் என எண்ணியபடி அவனை மாலை சந்திக்கும் நினைப்புடனே வீட்டுக்குள் போனாள். மாலை அவன் குழந்தை பிறப்பது எப்படி என்று ஆரம்பிக்கவே, இப்ப ஒண்டும் வேண்டாம். கலியாணம் கட்டினபிறகு சொல்லுங்கோ என்று கறாராகச் சொல்பவனை சிரிப்புடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். இன்னும் ஒரு கிழமையில் ரிசல்ட் வந்திடும். பிறகு என்னையும் மறந்து யூனிவேசிற்றிக்குப் போவிடுவீர் என்ன என்றுவிட்டு அவனைப் பார்த்தான். எனக்கு நம்பிக்கை இல்லை. நான் வடிவாப் படிக்கேல்லை. நான் உங்களைக் கலியாணம் கட்டிக் கொண்டு இருந்தாக் காணும் என்றாள். நாங்கள் கலியாணம் கட்டுறதுதான். அதுக்காகப் படிக்கிறேல்லையே. வேலைவெட்டி இல்லாமல் நானும் இருக்கிறன். நீர் படிச்ச முடியும். நானும் ஏதும் வேலை எடுத்துவிடுவன். அதுக்குப் பிறகு கலியாணம் கட்டுவம். அதுதான் நல்லது என்றவன் கூற்றை ஆமோதிப்பதுபோல் தலையசைத்தாள். அடுத்தநாள் சந்திப்பைப் பற்றி இருவரும் திட்டமிட்டுவிட்டு வீட்டுக்குப் போனார்கள். அன்றுடன் அவர்கள் சந்தோசம் பறிபோகப் போவதை அவர்கள் உணரவில்லை.

அடுத்து மூன்று நாட்கள் சுகந்தி அவர்கள் சந்திக்கும் இடத்துக்குப்

போய் காவலிருந்ததுதான் மிச்சம். சுகந்தன் வரவில்லை. நான் வராமல் இருந்ததுக்கு எனக்குத் திரும்பச் செய்கிறாரோ என்று எண்ணியவள், நாலாம் நானும் கடந்ததும் தான் எதோ பிரச்சனை என்ன நடந்துதோ அவருக்கு என எண்ணியவள். என்ன செய்யிறது எனத்தெரியாது தவித்தாள். வேறு வழியில்லை. தன் கடைசித் தங்கையிடம் கடிதம் ஒன்று எழுதி சுகந்தனுக்குக் கொடுத்து விட வேண்டியதுதான் என எண்ணித் தாமதிக்காது எழுதி முடித்து, அதை ஒரு கொப்பியின் கவருக்குள் வைத்து ஒட்டி, தங்கையைக் கூப்பிட்டு சுகந்தன் மாஸ்ரரிட்டைக் கொண்டு போய் குடுத்துட்டு வாங்கோ என்றதுமல்லாமல் ஆரிட்டையும் சொல்லக் கூடாது என்று சொல்லி ஒரு ரூபாவும் கொடுத்தவுடன் தங்கையும் மகிழ்வுடன் இவள் கொடுத்த கொப்பியுடன் ஓடிப் போனாள்.

தங்கை போட்டு வர எப்பிடியும் பதினெந்து நிமிடங்கள் ஆகும். அதுவரை பொறுமையிழந்து வாசலுக்கும் வீட்டுக்குமாக இவள் நடந்ததை தாய் கவனித்துவிட்டார். என்ன சுகந்தி அங்கயும் இஞ்சையும் ஓடித்திரியிறாய். ஏதும் பிரச்சனையோ என்றும் ஒன்றுமில்லை அம்மா என்றுவிட்டு உள்ளே சென்று அமைதியாய் இருக்க முனைந்தாள். முடியவில்லை. கடவுளே அவருக்கு ஒன்றும் ஆகி இருக்கக் கூடாது என்றுவிட்டு எதுக்கும் சிவாயநம் என்று கொப்பியில் ஆயிரம் முறை எழுதுவும் என முடிவெடுத்து எழுதுவும் தொடங்கினாள். நூறு, இருநூறு, முந்நூறு என்று நானுறை நெருங்கும் நேரம் படலை வேகமாகத் திறக்கப்பட்டு முருகேசு முருகேசு என யாரோ இவள் தந்தையைப் பலமாகக் கூப்பிடும் சத்தம் கேட்டது. இவள் தந்தைக்கு ஊரிலுள்ளவர்களிடம் மதிப்பு இருந்தது. அவரை முருகேசர் என ஒரு அன்போடுதான் கூப்பிடுவார்களே தவிர இதுவரை அவரை இப்படிக் கோபமாக ஒருவரும் அழைத்துதில்லை.

யாரென் எட்டிப் பார்த்தவளுக்கு நெஞ்ச ஒருகணம் நின்று பின் வேகமாகத் துடிக்கத் தொடங்கியது. சுகந்தனின் தந்தை இவளின் தங்கையைக் கையில் பிடித்தபடி கோபத்தோடு நின்றுகொண்டிருந்தார். இவள் உடனே தன் தலையை உள்ளே இழுத்துக் கொண்டாள். அவரின் சத்தம் கேட்டு குசினிக்குள் இருந்த தாய் யோசனையோடு வெளியே வந்தார். பிள்ளையளைப் பெத்தா ஒழுங்கா வழக்கத் தெரியவேணும். ஒசியில் மாப்பிளை பிடிக்க நீங்களே சொல்லிக் குடுத்துத் தான் வளக்கிறியளாக்கும். அதுக்கு என்ற மகன் தானோ கிடைச்சுது. வேறை ஆற்றையன் பிள்ளையைப் பாருங்கோ என அவர் போட்ட சத்தத்தில் தாய் கூனிக் குறுகி நின்றார். மெதுவாக் கதையுங்கோ அயலட்டை ஆட்களுக்குக் கேட்கப் போகுது என தாய் மெதுவாகக் கெஞ்சவதுபோல் சொல்வது இவனுக்குக் கேட்டது.

உன்ற மேள் என்ற மகனுக்கு இந்தச் சின்னனிட்டை கடிதம் குடுத்து விட்டிருக்கிறாள். நாலு நாளுக்கு முந்தி ரண்டுபேரும் கோவிலிடியில் கதைத்துக்கொண்டு நின்டதைக் கண்டு நான் அவனுக்குப் புத்திசொல்லி

வச்சிருக்கிறன். என்ற மகன்ர பக்கம் உன்ற பிள்ளையைத் தலை வைத்துப் படுக்க வேண்டாம் என்று சொல்லு என்றுவிட்டு மீண்டும் படலையை அடித்துச் சாற்றுவதன் மூலம் தன் கோபத்தை வெளிப்படுத்தியதாக எண்ணி அவர் சென்றுவிட்டார். ஸ்தம்பித்துப் போய் நின்ற தாய், அவர் சென்றதும் தங்கையிடம் கடிதத்தை வாங்கிப் பார்த்தவர் கோபத்துடன் உள்ளே வந்தார். என்ன இதெல்லாம். படிக்கிற பிள்ளை என்று உன்னை நாங்கள் தலையில் தூக்கி வச்சுக் கொண்டாட நீ என்ன வேலை செய்திருக்கிறாய். இத்தனை நாளா மானத்தோட இருந்தனாங்கள் இனி எப்பிடி ரோட்டால் போறது.

நீ கெட்டதும் இல்லாமல் அந்தச் சின்னனைத் தூது விடுறியோ?? அந்த மனிசன் கத்தின கத்தில் இப்ப அயலட்டைச் சனங்களுக்கு விளங்கியிருக்கும். ஐயோ நான் என்ன செய்யிறது என்று தன் தலையில் அடித்துக் கொண்டு அழ, அம்மா என்னை மன்னிச்சுக் கொள்ளுங்கோ என்று சுகந்தியும் சேர்ந்து அழ, பார்த்துக் கொண்டு நின்ற தங்கை தந்தையைக் கூப்பிட ஒடுகிறாள்தாய் அடித்திருந்தாலாவது பரவாயில்லை. இவளை மேற்கொண்டு எதுவுமே கேட்காமல் இவள் கிட்டப் போனபோது என்னைத் தொடாதை போ அங்காலை என்றது, தீ சுட்டதுபோல் வலி தந்தது. அவள் ஒன்றும் சொல்லாது அழுதபடி தன் அறைக்குள் சென்று முடங்கினாள். அம்மா எழுந்து செல்லும் சத்தம் கேட்டது. இரண்டு திட்டுத் திட்டிவிட்டால் எல்லாம் சரியாகியிருக்கும். ஆனால் எதுவும் கூறாது இருப்பது அவளின் மூளையை மரக்கச் செய்தது.

அப்பா ஒரு நாளும் அவளைத் திட்டியது கூட இல்லை. இன்று வந்து என்ன சொல்வாரோ என யோசனை ஓடியது. சுகந்தன் வீட்டில் அவருக்கு என்ன சொன்னார்களோ என்ற யோசனையினாடு சுகந்தனாக இன்னும் இவளுடன் தொடர்பு கொள்ளவில்லை என்பதும் கேவலை உண்டாக்க, சத்தம் வெளியே வராது சிறிதுநேரம் அழுதாள். சுகந்தனை எப்பிடியாவது சந்திக்கவே வேணும். என்ன செய்வது யாரின் உதவியை நாடுவது என எவ்வளவு யோசித்தும் விடை கிடைக்கவில்லை. படலை மீண்டும் திறக்கப்பட வருவது தந்தை தான் என ஊகித்தவள் நெஞ்சத் துடிப்பு அதிகரிப்பதை உணர்ந்து நெஞ்சில் கைவைத்து அழுத்திப் பிடித்தாள். வீட்டுக்குள் அப்பா வந்துவிட்டார் என என்னும்போதே சுகந்தி என்ற கண்டிப்பான் குரலும் உங்கட அருமை மேளைச் செல்லம் குடுத்து குட்டிச் சுவராக்கின்துதான் மிச்சம். கண்டவன் வந்து வாசலில் கத்த வச்சிட்டாள் என்ற அம்மாவின் சொல்லம்பும் தைக்க இவள் மெதுவாக வந்து கதவோடு ஒண்டியபடி நின்றாள்.

தாய் சுகந்தனின் தந்தை வந்து கூறிவிட்டுப் போனவற்றை எல்லாம் சொல்லி, ஐயோ இனி என்னைண்டு நான் ரோட்டால் போறது. குடும்ப மானமே போச்ச என்றதும் நீ பேசாமல் இரு என்று தாயை அடக்கிவிட்டு, இஞ்ச பாரம்மா சுகந்தி நான் மற்றவை மாதிரி உன்னைத் திட்ட மாட்டன். எதோ எங்கட கெட்ட காலம் இப்பிடிக்

கேட்கவேண்டியதாப் போச்சு. இன்டையோட எல்லாத்தையும் மறந்துபோட்டு படிப்பில கவனத்தை வையம்மா. கல்வி எனக்குத்தான் இல்லை. என்ற பிள்ளைக்கு ஆண்டவன் குடுத்திருக்கிறார் என்னு சந்தோசப்பட்டன். அந்த சந்தோசம் நீடிக்கிறது உன்ற கையில்தான் இருக்கு. இதுக்கு மிஞ்சி நான் ஒண்டும் சொல்ல ஏலாது என்று விட்டுப் போய்விட்டார். நான் நினைத்த அளவு ஒன்றும் இல்லை என்று இவள் மனம் நின்மதியானது மட்டுமென்றி மீண்டும் மனம் சுகந்தனை எப்படித் தொடர்பு கொள்ளலாம் எனச் சிந்திக்கத் தொடர்விகியது.சுகந்தி எப்படிச் சுகந்தனைச் சந்திப்பது என யோசித்துப் பார்த்தாள். அவள் சிந்தனைக்கு எதுவுமே எட்டவில்லை. எத்தனை மகிழ்வாகச் சென்றுகொண்டிருந்தது எங்கள் வாழ்வு. நேற்றுவரை இப்படியாகுமெனக் கனவில்க் கூட அவள் நினைக்கவில்லை.

தந்தையை நினைக்கத்தான் பாவமாக இருந்தது. அதுக்காகச் சுகந்தனை மறக்க முடியுமோ? என மனம் எண்ணியது. அவளுக்கு நெருக்கமான நண்பிகள் கூட இல்லை. அல்லது அவர்களிடமாவது தன் மனதைப் பகிர்ந்து கொள்ளலாம். இது தனிய நான் என்ன செய்வது? ஒரே ஒருமுறை அவனைச் சந்தித்துவிட்டாற் போதும். அதன்பின் அவனே எல்லாவற்றையும் பார்த்துக் கொள்ளுவான் என எண்ணும்போதே அவன் எந்த வழியிலாவது என்னுடன் தொடர்புகொள்ள ஏன் முயற்சிக்கவில்லை. பெற்றோர் சொல்லைக் கேட்டுப் பேசாமல் இருக்கிறானோ என்றெல்லாம் எண்ணிக் குழம்பிக்கொண்டு இருந்தவருக்கு திடீரென நினைவில் வந்தவர் தேவகி அக்கா.

தேவகியை இவளுக்குப் பிடிக்கும். தேவகிக்கும் இவளைப் பிடிக்கும் என்பதை அவள் இவளைப் பார்த்து வாஞ்சையுடன் சிரிக்கும் சிரிப்பிலிருந்து அறிந்துகொண்டுள்ளாள். ஆனால் இருவரும் பெரிதாகக் கதைத்ததில்லை. வீட்டினரை எதிர்த்துக் காதல் மனம் செய்து தனியாகக் கணவனுடன் வாழ்கிறாள் தேவகி. முன்பு கிட்டவும் சேர்க்காத பெற்றோரும் உறவினரும் அவளுக்குக் குழந்தை பிறந்ததும் எல்லாம் மறந்து ஒன்றாகவிட்டனர். அவள்தான் சரியான ஆள். என் நிலைமையைப் புரிந்துகொள்ளக் கூடியவர். ஆனால் எப்படி அவரின் வீட்டுக்குச் செல்வது? என்னை வீட்டில் பூட்டி வைக்கவில்லைத்தான். ஆனால் வெளியே போகிறேன் என்றதும் எங்கே என்ற கேள்வி வரும். தேவக்கியக்காவிடம் என்று கூற முடியாது. கோயிலுக்கும் போக முடியாது.

இத்தனைக்கும் ஊரெல்லாம் இவள் கதை பரவி ஆளாளுக்குக் குசுகுசத்துக்கொண்டு இருப்பார். சரி இன்னும் ஒருவாரம் பல்லைக் கடித்துக்கொண்டு இருக்க வேண்டியதுதான். அடுத்த வாரம் பர்ட்சைப் பெறுபேறுகள் வருகின்றன.அதைப் பார்க்கப் போகும் சாக்கில் தேவகி அக்கா வீட்டுக்குப் போய் வரவேணும் எனத் தீர்மானித்தவள், தான் சாதாரணமாக இருப்பதுபோலக் காட்டிக் கொண்டாள்.

ஆனால்த் தாயார் முன்புபோல் இவளுடன் கதைப்பதை நிறுத்திவிட்டது இவள் மனதை வேதனைப் படுத்தினாலும், சுகந்தனின் பிரிவு தந்த வேதனை அதை வென்றதால் இவள் அவன் நினைப்பிலும், அவனைப் பார்க்கமுடியாத் தவிப்பிலும் உழன்றதால் தாய் தந்த வேதனை பெரிதாகப் படவில்லை. இவளுக்குக் கிழே இரு சகோதரிகள். அவர்கள் கூட முன்புபோல் தன்னுடன் கதைத்துச் சிரிப்பதில்லை என்னும் என்னம் தோன்ற, நான் கூட இந்தப் பிரச்சனைக்குப் பின்னர் யாருடனும் வலியப் போய்க் கதைப்பதில்லைத்தானே என தன்னைத்தானே தேற்றியும் கொண்டாள்.

அந்த நாளும் வந்தது. இவள் காலையில் ஏழுமணிக்கே ஏழுந்து வெளிக்கிட, தாய் என்ன இப்பவே எங்க வெளிக்கிட்டிட்டாய் என்பதுபோல் ஒரு பார்வை பார்த்தார். கன நாள் பள்ளிக்கூடம் போகவில்லை. எல்லாரும் வெள்ளன வருவினம் என்று இழுத்தவளை, சரி போனமா ரிசல்ற்றைப் பாத்தமா என்று வந்திடவேணும் என ஒரு கண்டிப்புடன் கூறிவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டார். இவளுக்கு மனதில் திடீரென ஒரு சந்தோசம் எட்டிப் பார்த்தது. இன்று நான் எப்பிடியும் பள்ளிக்கூடம் போவன் என்று எண்ணிச் சுகந்தனும் வருவாரோ என நினைக்கையில் மனம் படபடத்தது.

ஒருமுறை இவளை வியப்பில் ஆழ்த்தவென்று சுகந்தன், இவள் பள்ளி முடிந்து வெளியே வரப் பள்ளிக்கு வெளியே சயிக்கிஞாடன் நின்றிருந்தான். இவளுக்கு மகிழ்ச்சியில் என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. யாராவது பார்த்துவிடுவார்களோ என்னும் பயம் ஒருபறம் இவனுடன் பள்ளியின் முன்னாள் நின்று கதைக்கவும் முடியாது என்னும் நிலையில், என்ன செய்வது என்று யோசனையுடன் அவள் நிற்க அவனோ சிரிப்புடன் சுகந்தி யோசிக்காமல் கெதியாச் சைக்கிளில் ஏறும் என்றபடி சைக்கிளை இவளருகே கொண்டுவந்து நிறுத்தினான்.

இவளுக்கு முன்னால் ஏறி இருக்க ஆசை இருந்தாலும் பயத்தில் பின் இருக்கையில் அமர்ந்து தலையை யாரும் பார்க்காதவாறு குனிந்து அமர்ந்து கொண்டாள். இது தீக்கோழி தலையை மண்ணில் புதைத்த கதைதான். எதுக்குப் பள்ளிக் கூடத்துக்கே வந்தனீங்கள். யாராவது பார்த்தால் வீட்டை சொல்லிப் போடுவினம் என அவனுக்கு மட்டும் கேட்கும்படி முனுமுனுத்தாள். எங்கட ஊரில இருந்து உம்மைவிட யார் வாறவை இங்க படிக்க. நீர் போய்ச் சொன்னாலோழிய ஒருத்தரும் சொல்ல மாட்டினம்.

நான் வேற ஒரு அலுவலாய் வந்தனான். கையோட உம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு போவம் என்று வந்தனான் என்றான். அவனோடு சைக்கிளில் செல்வது மகிழ்வாக இருந்தது. கொஞ்சத் தூரம் சென்றதும் அவன் அவளை இறங்கி முன்னால் வருமாறு அழைத்தான். சுகந்திக்குப் பயமாகவும் ஆசையாகவும் இருந்தது. பின் பயத்தை ஆசை வெல்ல

முன்னால் வந்தமர்ந்தாள். இவர்களின் ஊர் நெருங்குமன் ஒரு தரிப்பிடத்தில் அவளை இறக்கிவிட்டு பேருந்து வரும்வரை அவளுடன் நின்றுவிட்டு அவன் சென்றதை எத்தனை நாட்கள் மனதுள் மீட்டுப்பார்த்து மகிழ்ந்திருக்கிறாள். இன்று தேவையற்று இந்த நினைவு ஏன் வந்தது என எரிச்சலுடன் எண்ணினாலும் எப்படியும் அவன் இன்று வருவான் என்னும் நம்பிக்கை மனதை நிறைக்க, அவளுக்கு ஏற்பட்ட எரிச்சல்கூடத் சடுதியாக மறைந்தது. கொஞ்சம் உற்சாகத்துடனேயே தரிப்பிடத்துக்குச் சென்று பஸ்சக்காகக் காத்திருக்கவாரம்பித்தாள் கூகந்தி.

பள்ளி செல்லும்வரை ரிசல்ஸ் எப்ப வருமோ எப்படி வருமோ என்னும் எண்ணத்திலும் பார்க்க சுகந்தன் பற்றிய நினைவே ஓடியதில் யாழிப்பாணம் வந்ததுகூடத் தெரியவில்லை. பள்ளியில் மற்றைய மாணவிகள் ரிசல்ஸ் பற்றிய பதைப்படுத் தெரியவில்லை. அவர்களைக் கண்டதும் சுகந்தனின் நினைப்புத் தாரப் போக, இப்பதான் ஓரளவு அவள் பெறுபேறுகள் எப்படி வருமோ என யோசனை ஓடியது. ஆளாஞ்குக்கு, தமக்கு அப்படி வரும் இப்படிவரும் என அங்கலாயத்துக் கொண்டனர். இவளுக்கோ எதுவெனினும் வந்து தொலையட்டும் என்னும் மனநிலையே இருந்தது.

நேரம் நெருங்க நெருங்க எல்லோரும் ஒருவித படபடப்படுதன் காத்திருந்தனர். தலைமை ஆசிரியரின் அறையின் முன் எல்லோரும் நின்றாலும் அவர்கள் கூப்பிடும் வரை யாரும் உள்ளே போக முடியாது. இவளின் பெயரை ஆறாவதாகக் கூப்பிட இவள் உள்ளே சென்றாள். இவளுக்கு 1 பி, 3 சி. பல்கலைக்கழக அனுமதி கடினம் என எண்ணியவருக்குத் தன்மீதே கோபம் வந்தது. கொஞ்சம் கவனமாகப் படித்திருக்கலாம் என்னும் எண்ணமும் அப்பா என்ன சொல்லுவாரோ என்ற எண்ணமும் மேலோங்க அவ்விடத்தை விட்டு அகன்றாள். வெளியே வந்ததும் மற்றவர்கள் சூழ்ந்துகொண்டு இவள் பெறுபேறுகளை அறிய முற்பட்டனர். இவள் ஆர்வமின்றிக் கேட்டவர்களுக்கு உள்ளபடி தன் பெறுபேறுகளைச் சொல்லிவிட்டு, மற்றவர்களின் பெறுபேறுகளை அறியும் ஆர்வம் கூட எழாதவளாய் பேருந்துத் தரிப்பிடத்தை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினாள்.

தரிப்பிடத்தை அடைந்ததும் சுகந்தன் வருவான் என்ற நம்பிக்கையுடன் காத்திருக்க ஆரம்பித்தாள் வசந்தி. வாகனங்கள் வீதியால் போய் வந்துகொண்டிருந்தனவே அன்றி சுகந்தனைக் தான் காணவில்லை. பேருந்துக்கள் மாறிமாறி வந்து நேரம் இரண்டு மணித்தியாலங்கள் கடந்தும் போனது. அவன் இனி வர மாட்டான் என்பது மனதில் ஒரு சோர்வை உண்டாக்க வேறு வழியின்றி வந்த பேருந்தில் ஏறி அமர்ந்தவள் போகும் போது தேவகி அக்காவைப் பார்த்துவிட்டுத் தான் போவது என முடிவெடுத்தாள். பேருந்து மெதுவாக நகர்வதுபோல் இருந்தது. அவன் ஏன் வரவில்லை என்னும் கேள்வி மலையாய் அவளை அழுத்த மனதோடு சேர்ந்து மொத்த உடலும் சோர்வடைந்தது. அவன்

அவனுக்காக பலமுறை யாழிப்பாணம் வந்தவன்தான். அவனுடன் சேர்ந்து காதல் வெற்றிபெற வேண்டும் எனத் தூர்க்கை அம்மன் கோயிலுக்கு நேர்ந்து அவனோடு அங்கு மிதியுந்தில் சென்றதும், அவனோடு சுற்றுவதற்காகவே ஒவ்வொரு கோயிலாகச் சென்றதும், இருவரும் ஒவ்வொரு முறையும் சுபாஸ் கபேயில் ஐஸ்கிரீம் உண்டதும் நேற்றுப்போல் அவனுக்கு நினைவில் நிற்கையில் அவனுக்கு மட்டும் எல்லாம் மறந்துவிட்டதோ என்னும் ஐயமும் அவனுக்கு எழுந்ததுதங்கள் ஊர் வந்ததும் பேருந்தை விட்டு இறங்கித் தேவகி அக்காவின் வீட்டை நோக்கிச் சென்றவள், வாசலை அடைந்ததும் அக்கா அக்கா என இருமுறை அழைத்தாள்.

இவள் குரல் கேட்டு வெளியே வந்த தேவகி ஆச்சரியத்துடன் என்ன சுகந்தி அதிசயம். என்ற வீட்டுக்கு வந்திருக்கிறியள். உள்ளே வாங்கோ என மகிழ்வுடன் அழைத்தார். இன்டைக்கு ரிசல்ட் வந்ததாக்கும். நல்ல ரிசல்டே உங்களுக்கு என ஆவலாக விசாரித்தவர், வசந்தியின் முகவாட்டம் கண்டு என்ன பிரச்சனை சுகந்தி என்று முடித்தார். நல்ல ரிசல்ட் இல்லை அக்கா. பி 3சி யூனிவேசிட்டி போறது கஷ்டம் என்று கூறித் தலை குனிந்தாள். சரி கவலைப் படவேண்டாம் சுகந்தி. இன்னும் ஒருதரம் எடுக்கலாம் தானே என ஆறுதல் கூறிவிட்டு இன்னும் வீட்டை போகவில்லையோ? உங்கட அம்மா அப்பாக்கு ஏமாற்றமாத்தான் இருக்கும் சரி மனதைத் தளர விடவேண்டாம் என்று அவர் முடிக்க முதலே, அதில்லை அக்கா. உங்களிட்டை முக்கியமான கதை ஒன்று கதைக்க வேணும் என்று இழுத்தாள்.

தயங்காமல் சொல்லுங்கோ. என்ன விசயம் என்றதும், தன் பிரச்சனையை சொல்லி சுகந்தனை பார்க்கவே முடியவில்லை. நீங்கள் ஒருக்கா அவரோட கதைக்கிறியளோ அக்கா என்று கெஞ்சவது போல் இவள் கேட்ட விதம் தேவகியை சம்மதிக்க வைத்தது. மேற்கொண்டு தேவகி கேள்விமேல் கேள்வி கேட்கவில்லை. இவளின் நிலையும் சுகந்தனின் நிலையும் அவருக்கு நன்றாகவே விளங்கியது. இருந்தாலும் இப்ப எதுவும் சொல்ல வேண்டாம் என முடிவெடுத்து நான் நாளைக்குப் பின்னேரம் உங்களுக்குச் சொல்லுறந். நீங்கள் இப்ப வீட்டை போங்கோ என அவளை அனுப்பி வைத்தார்.

இப்ப சுகந்திக்கு தேவகி அக்கா எப்படியும் வடிவாக கதைப்பார் என்னும் நம்பிக்கையில் ஒருபுறம் நின்மதி ஏற்பட்டாலும், வீட்டில் ரிசல்ட் பற்றி அப்பா என்ன சொல்லப் போறாரோ என்ற பயமும் ஏற்பட மெதுவாக வீட்டை அடைந்தாள். படலை திறக்கும் சத்தம் கேட்டு எட்டிப் பார்த்த தாய் இவளின் முகத்தை வைத்தே ஊகித்துவிட்டார். என்ன கோட்டை விட்டிட்டியாக்கும் என்று வேண்டா வெறுப்பாகக் கூறியவுடன் இவனுக்கு அழுகையில் கண்கள் நனைந்தது. மனதில் எவ்வளவு கவலையோட வாறன் ஒரு தாயாக

இருந்து எனக்கு ஆறுதல் கூறாமல் வந்ததும் வராததுமா எப்பிடி குத்தல் கதை போட ஒரு பெற்ற தாயால் முடிகிறது என எண்ணியவள் ஒரு பி 3சி என்று கூறிவிட்டு ஒன்றும் கூறாமல் நின்றாள். அதுதான் படிக்கிறதை விட்டிட்டு வேற அலுவல் பாத்தால் உப்பிடித்தான். எங்கட குடும்பத்தில் ஒண்டாவது உருப்படும் எண்டு பாத்தா. ம் என நீண்ட பெருமூச்சு விட்டு தன் இயலாமையில் நொந்த தாயார், போ போ இனி நின்டு என்ன பிரயோசனம் என்று தன் வெறுப்பை உமிழ்ந்தார். இவளும் தான் என்ன செய்வது, தன் அறைக்குச் சென்று பாயை விரித்துவிட்டு ஆடைகளைக் கூட மாற்றாது அப்படியே படுத்தாள். ஒன்றன்பின் ஒன்றான ஏமாற்றத்தினால் உள்ளத்துடன் உடலும் சேர்ந்து சோர செய்வதறியாது அப்படியே கிடந்தாள்.

அப்பா எப்ப வருவாரோ என்ன சொல்வாரோ என்ற ஏக்கத்துடன் அப்பாவும் தான் என்ன செய்வார் பாவம். என் மேல் வைத்த நம்பிக்கையில் மன் விழப்போகிறது. ஆனாலும் அம்மாவைப்போல் கண்டபடி கதைக்க மாட்டார் என்பதனால் மனம் சமாதானமடைந்தது போல் இருக்க, எப்படித் தூங்கினாள் என்று அவளுக்குத் தெரியவில்லை. என்ன பிரச்சனை எனினும் அவளுக்கு தூக்கம் மட்டும் வந்துவிடும். ஓரிரு நாட்களைத் தவிர தூக்கம் தொலைத்த நாட்கள் மிகக் குறைவு. யாரோ உலுப்புவது போல் இருக்க கணவிழித்துப் பார்த்தவள், தன் சிறிய தங்கை தன் கைகையைப் பிடித்து தன்னை எழுப்புவதை உணர்ந்து என்ன என்றாள். அப்பா வரட்டாம் என்றுவிட்டு ஒடிவிட்டாள் தங்கை. எழுந்து வெளியே வந்தவள் தந்தையைப் பார்த்தாள். அவருக்கு ஏற்கனவே அம்மா எல்லாம் சொல்லித்தான் இருப்பார். இருந்தாலும் என்ன வந்தது என்று கேட்டார்.

அவரின் குரலிலிருந்த சோர்வு இவளுக்கு மனதைத் தைக்க, தன் புள்ளிகளைக் கூறினாள். இனி என்ன செய்யப் போவதா உத்தேசம் என்று கேட்டு இவளைப் பார்வையால் அளந்தார். திரும்ப எடுக்கிறன் அப்பா என்று இவள் கூற, இனிப் பள்ளிக்கூடத்தில் எடுக்க ஏலாதாமே என தனக்கும் கொஞ்சம் விஷயம் தெரியும் என்று காட்டினார். ஒம்ப்பா பிறைவேற்றா போட்டு எடுக்கலாம் என்றாள் இவள். நான் ஒண்டும் சொல்ல ஏலாது. படிப்புத்தான் பின்னடிக்குக் கை குடுக்கும் எண்டது உங்களுக்குத் தெரியாததில்லை. கொஞ்சம் கவனமாப் படிச்சிருந்தால் ஒரு வருசம் வீணாக்கவும் தேவையில்லை.

சரி இனியாவது ஒழுங்காப் படி என்றுவிட்டுப் போய்விட்டார் தந்தையும் தாயைப்போல் இருந்திருந்தால் தன் துன்பம் இருமடங்காகி இருக்கும். நல்ல வேளை என பெருமூச்சு விட்டவள் வெளித் திண்ணையில் அமர்ந்தாள். அத்தனையையும் மீறி தேவகி அக்கா எப்ப கதைப்பா. எப்ப எனக்குச் சொல்லுவா. சுகந்தன் என்ன சொல்லுவார் என்னும் நினைப்பே அவளைச் சூழ்ந்தது. அடுத்தநாள் மாலை வரை அவளால் நின்மதியாக இருக்க முடியவில்லை. மீண்டும் தன் கொப்பியை எடுத்து சிவாய நம என எழுதத் தொடந்கினாள். அடுத்தநாள் மாலை

வரை பத்தாயிரம் சிவாயநம் எழுதி முடித்துவிட்டு, இவ்வளவும் எழுதி இருக்கிறேனோ. அதுக்குப் பலன் இல்லாமல் போகாது என மனதுள் எண்ணியபடி தேவகி அக்காவைக் காணப் புறப்பட்டாள். எங்கே போகிறாய் எனத் தாய் கண்களால் கேட்க கோவிலுக்குப் போட்டுவிட்டு அம்மா என்ன சொல்லப் போறாவோ என்னும் பதைப்பில் இருக்க, தேவையில்லாத அலுவல் ஒன்றுக்கும் போகாமல் கோவிலுக்குப் போட்டு வந்திடவேணும் என்று தாய் கூறியவுடன், வேறு ஏதும் கூறுமுன் அவ்விடத்தில் நின்று அகன்றாள். ஓட்டமும் நடையுமாக தேவகி வீட்டுக்குச் சென்றவளை வாரும் சுகந்தி என்று தேவகி சிரிப்பின்றி வரவேற்ற விதம் வயிற்றில் புளியைக் கரைக்க, கதைச்சனீங்களோ அக்கா என்றுவிட்டு ஆவலாய் தேவகியின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

ஓம் சுகந்தி இன்று காலையிலதான் சுகந்தனோட கதைச்சனாள். தான் கொஞ்சநாள் ஒரு பிள்ளைக்கு டியூசன் எடுத்தனான்தான். அதுக்காக காதல் எல்லாம் இல்லை. அவ வீணா கற்பனை பண்ணி வைச்சிருந்தா அதுக்கு நானோ பொறுப்பு என்று சொன்னவன். தன்னை இனித் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாமாம் என்று தேவகி கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே சுகந்தி மயங்கி விழுந்திருந்தாள். தேவகிக்கு கையும் ஓடவில்லை காலும் ஓடவில்லை. என்ன செய்வதென்று ஒரு கணம் தான் யோசித்திருப்பாள். உள்ளே சென்று கணவனை அழைத்து வந்து சுகந்தியைத் தூக்கித் திண்ணையில் கிடத்திவிட்டு சுகந்தியின் பெற்றோரிடம் கணவனை அனுப்பினாள். எதுக்கு வீண் வம்பு. குமரப்பிள்ளையின் விசயம். ஒண்டு கிடக்க ஒண்டு நடந்தால் என்ற தலை தான் உருளும் எனத் தனக்குள் நினைத்தபடி தண்ணீர் எடுத்துக்கொண்டு வந்து சுகந்தியின் முகத்தில் தெளித்தாள்.

தண்ணீர் பட்டதும் சுகந்தியின் முகத்தில் சுருக்கங்கள் ஏற்பட்டு கண்களை மெல்லத் திறந்தாள். தேவகியைப் பார்த்ததும் எல்லாம் நினைவுக்குவர ஜீயோ அக்கா என்று சொல்லிப் பெருங் குரலெடுத்து அழ ஆரம்பித்தவளை தன் தோளில் சாய்த்து அணைத்து ஆறுதல்ப்படுத்த முனைந்தாள் தேவகி. சில ஆம்பிளையள் உப்பிடித்தான் சுகந்தி. நீங்கள் சின்னப் பிள்ளை. அனுபவம் பத்தாது. தாய் தகப்பனுக்குப் பயந்தவங்கள் ஏன் காதலிக்கிறாங்களோ தெரியேல்லை. இப்பவாவது சுகந்தனைப் பற்றித் தெரிந்துதே. அந்த அளவுக்கு நல்லதுதான் என்று கூறி முடிய, அக்கா என்னால் சுகந்தனை மறக்க ஏலாது. அவர் என்னை மறக்கலாம்.

இந்த ஜென்மத்தில கலியாணம் கட்டினா நான் அவரைத்தான் அல்லது இப்பிடியே இருந்திட்டுப் போவன் என கேவிக் கேவி சுகந்தி கூற, இப்ப யார் என்ன சொன்னாலும் சுகந்தியின் மண்டையில் ஏறப்போவதில்லை என எண்ணியபடி சரி பரவாயில்லை. பிறகு உதைப்பற்றிக் கதைப்பம். இப்ப உங்கட வீட்டில இருந்து யாராவது வருவினம் வீட்டை போங்கோ என்றார். அக்கா நீங்கள் சுகந்தனர் விசயத்தைச் சொல்லிப் போட்டங்களே என்று சுகந்தி கேட்டதற்கு இல்லை மயங்கி விழுந்திட்டார் என்று மட்டும் தான் சொன்னனான்.

பாவம் உம்மட அம்மா அப்பாவுக்கு நான் சொல்லி அவையின்ற மனதை கண்டப்படுத்த விரும்பவில்லை. ஆனால் எல்லாத்தையும் மறந்து படிப்பில் கவனத்தை வையும். எல்லாம் தன்ற பாட்டில் மறந்திடும் என்றார். சுகந்தி எதுவும் சொல்லாமல் அமர்ந்திருந்தாள். அவளின் மனதில் ஒரு தீர்மானம் ஏற்பட்டது. சுகந்தியின் தாய்தான் மகளின் நிலை கேட்டு ஓடிவந்தார்.

என்னதான் கோபம் இருந்தாலும் மயங்கி விழுந்துவிட்டாள் என்றதும் மனம் பதறத்தான் செய்தது. என்ன கறுமமோ எக்குத் தப்பா ஏதும் நடந்திட்டுதோ என்றும் ஏதேதோ யோசனை ஓடியது. உள்ளுக்குள் ஏற்பட்ட நடுக்கத்தை மறைத்தபடி என்னம்மா கோவிலுக்குப் போறன் என்று சொல்லிப்போட்டு இங்க வந்து நிக்கிறாய் என்றார் மகளைப் பார்த்து. சுகந்தி ஏதும் சொல்ல முதலே நான்தான் அக்கா வசந்தியினர் ரிசல்ஸ் பற்றிக் கேட்டு இங்க கூட்டிச்கொண்டு வந்தனான் என்றதும் சுகந்திக்கும் தாய்க்கும் கூட நின்மதி ஏற்பட்டது. சுகந்தி எழுந்திருக்க நினைத்தாலும் சோர்வு விடவில்லை. எந்தக் காயத்தின் வலியும் தாங்கிகொள்ள முடியும்.

ஆனால் மனம் சோர்ந்துவிட்டால் எதுவும் செய்ய விடாது. சுகந்தி எத்துணை திடமானவள். இப்படி வாடிப்போய் சோர்வுடன் நடந்து செல்வதை தேவகி இரக்கத்துடன் பார்த்தாள். ஒவ்வொரு அடி எடுத்து வைப்பதும் மிகச் சிரமமாக இருந்தது. நான் தான் வலியக் காதலைச் சொல்லியிருப்பினும் கொஞ்சம்கூட என்னில் அன்பில்லாமலா என்னைக் காதலித்தார். இல்லை நடித்தார். இத்தனை நாள் பழக்கத்தை எப்படித் தூக்கி எறிய முடியும்? பொழுது போக்குக்காக என்னோட கதைச்சிருக்கிறார். நல்ல காலம் நெருக்கமாப் பழகி நான் என்னை இழக்கவில்லை. என்னத்தை இழக்கிறது. மனதை பறிகொடுத்தபிறகு எதை இழந்தென்ன விட்டென்ன.

சுகந்தனை விட என் வாழ்வில் வேறு யாருக்கும் இடம் இல்லை என எண்ணியவள், தாய் எதோ கேட்டதையும் தான் கவனிக்காததையும் உணர்ந்து என்னம்மா என்றாள். உள்ளதைச் சொல்லு சுகந்தி, அவனோட ஒரு தப்பும் நடக்கேல்லைத் தானே என்றதும், என்னம்மா நீங்கள் என்னை கேவலமா நினைச்சுப் போட்டியளே என்று மன வருத்தத்துடன் கூறினாள். அவளின் குரல் தாய்க்கு அவள்மேல் இரக்கத்தை ஏற்படுத்தி இருக்க வேண்டும். அதில்லை மயங்கி விழுந்தது என்றதும் நான் என்னென்னவோ நினைச்சுப் பயந்துபோனன் என்று சமாளித்தார்.

மாதங்கள் சில ஓடின. சுகந்தி வெளியில் அதிகம் திரிய எண்ணவில்லை. சுகந்தனைப் பார்க்கவும் ஆசை கொள்ளவில்லை. படிப்பில் கவனத்தை வைத்தாள். சில வேளைகளில் கோவிலுக்குப் போவாள். தாய் பொருட்கள் வாங்கக் கடைக்கு அனுப்பினால் போவாள். மற்றப்படி வீட்டில் தான். சுகந்தன் இப்ப கொழும்பில் என்று ஒருநாள் தேவகி

அக்கா சொன்னார். அவளுக்கு அது ஒரு ஆறுதலைத் தந்தது என்றே தோன்றியது. மாதங்கள் நகர்ந்து ஒருவருடம் ஓடியது. சுகந்தி இம்முறை நன்றாகப் பர்ட்சை எழுதியதை உணர்ந்தாள். இடையில் வண்டன் எக்ஸ்சாமும் எடுத்து திறமைச் சித்தி எய்தி இருந்தாள். அவளின் ஒன்றுவிட்ட சித்தப்பா அரசாங்க அதிபர் அலுவலகத்தில் வேலை செய்தபடியால், கணக்குப் பதிவாளர் வேலை ஒன்று இருக்கு. முதல் ஒரு மாதம் சம்பளம் தர மாட்டினம். நல்லாச் செய்தால் அடுத்த மாதத்திலிருந்து சம்பளம். எதுக்கும் போய் பாக்கச் சொன்னார். சரி ரிசல்ஸ் வரும் வரைக்குமாவது பொழுது போகட்டும் என எண்ணிய சுகந்தி அடுத்த வாரத்திலிருந்து வேலையை ஆரம்பித்தாள்.

அவளின் சுறுசுறுப்பும் அமைதியும் அவளை எல்லோருக்கும் பிடித்துவிட்டது. அடுத்த மாதமே சம்பளத்துடன் வேலையும் கொடுத்துவிட்டனர். இரு மாதங்களில் புதிதாக அந்த இடத்தில் கச்சேரி ஒன்று ஆரம்பிக்க இருப்பதாகவும், அங்கு திட்டமிடல் அலுவலர் வேலைக்கு ஆட்களை எடுக்கப் போவதாகவும் சுகந்தியிடம் திறமை இருப்பதால் அதற்கு விண்ணப்பிக்கும் படியும் உதவி அரசாங்க அதிபரே கூறியதில் சுகந்திக்கு தலை கொள்ளாச் சந்தோசம் அன்று வீட்டுக்குப் போனதும் பெற்றோரிடம் தன் சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்தாள். தாய்க்கு பணம் வருகிறதே என்னும் சந்தோசம். தந்தைக்கு காதலில் விழுந்த மகள் அதை நினைத்து சிரமியாமல் இப்படி நல்ல நிலைக்கு வந்துவிட்டானே என்று சந்தோசம். எதுக்கும் இப்ப வேலைக்கு போடுங்கோ. அதுக்குள்ள ரிசல்சும் வந்திடும் தானே. பிறகு முடிவெடுக்கலாம் என்று மகிழ்வோடு கூறிவிட்டுச் சென்றார். சுகந்தி வேலைக்கு விண்ணப்பித்து நேர்முகத் தேர்வுக்கும் அழைப்பு வந்து விட்டது. நிறையப் பேர் இந்த ஒரு வேலைக்கு விண்ணப்பித்திருக்கின்றனர் என சிறிய தந்தை கூறியும் சுகந்திக்கு பெரிதாகப் பயம் ஏற்படவில்லை. ஏனெனில் அவ்வுரிமை சுகந்தியுடன் போட்டிபோடுமளவு பெரிதாக எவரும் இல்லை. இருந்தும் தன் திறமையின் மேல் அவளுக்கிருந்த நம்பிக்கையும் அப்படி எண்ண வைத்தது.

நேர்முகத் தேர்வன்று காலையில் எழுந்து சேலை அணிந்து கையில் மணிக்கூடும் ஒரே ஒரு காப்பும் போட்டு, உட்டடுச் சாயம் மற்றும் தேவையற்ற ஒப்பனைகள் இன்றி, நெற்றியில் கறுப்புப் பொட்டும் திருநீரும் மாதத்திரம் அலங்கரிக்க சுகந்தி கிளம்பினாள். காலை இளவெயில் தேகத்தில் பட்டு ஒரு புத்துணர்வைக் கொடுத்தது. என்ன கேட்பார்கள் என்ன பதில் கூறலாம் என எண்ணிக்கொண்டே நடந்தவள், அலுவலகத்தை நெருங்க முதலே பார்த்தாள். என்ன நிறையப் பேர் நிக்கினம் ஒரேயடியாக நேர்முகத் தேர்வோ என எண்ணினாள். நிறையப் பேரைப் பார்த்ததும் அவளின் நடை கொஞ்சம் தயங்கியது. என்ன பயம் எனக்கு எனத் தன்னைத் தானே தேற்றிக்கொண்டு ஒரு அடி எடுத்து வைத்திருக்க மாட்டாள், அவன் கண்ணில் பட்டான். நெஞ்சு

ஒருமுறை திடுக்கிட்டுத் திணறியது. ஒரு வினாடிதான் அவனைப் பார்த்திருப்பாள். தேகத்தில் உடனே ஒரு நடுக்கம், கோபம் என உணர்வுகள் பரவின.

இவனும் தேர்வுக்குத்தான் வந்திருக்கிறானோ?? அல்லது சம்மா வந்து நிக்கிறானோ என்றெல்லாம் எண்ணியவள், தன்னைச் சமாளித்து நேர்த்தியாக்கிக்கொண்டு அவன் நின்ற பக்கமே பார்க்காது விரைந்து நடந்து சென்று கட்டடத்துள் நுழைந்தாள். அங்கு போன்னின் தான் அவளுக்கு விளங்கியது சுகந்தனின் தங்கையும் நேர்முகத் தேர்வுக்கு வந்திருந்தாள். அவளைப் பார்த்தும் பார்க்காதது போல் திரும்பி நின்றுகொண்டாள் சுகந்தி. அவன் தன் தங்கையைக் கூட்டிக் கொண்டு வந்திருக்கிறான். தன்னைப் பார்க்க வரவில்லை அவன் என்ற நினைப்பு மனதுள் ஓடிய வேகத்திலேயே அவளுக்குச் சிரிப்பும் வந்தது. என்னைத் தெரியாது எனச் சொன்னவன் ஏன் என்னைப் பார்க்க வரப் போகிறான் என்று எண்ணியின் அவளின் தடுமாற்றம் சிறிது குறைந்து தெளிவு ஏற்பட்டது. நான்காவதாக அவளை அழைத்தனர்.

இருவர் அவளை மாறி மாறிக் கேள்விகேட்க அவளுக் தடுமாற்றமே இன்றி பதில் கூறினாள். குறித்த விடயத்தை தட்டச்சுச் செய்யும்படி கூறியவுடனும் அவள் விரைந்து அவர்கள் சொல்பவற்றை சூருக்க எழுத்து முறையில் தட்டச்சுச் செய்து மீண்டும் அவர்கள் கூறியதை எவ்விதப் பிழைகளும் இன்றி வாசித்தும் காட்டினாள். தேர்வு நடத்திய இருவருக்கும் இவளில் முழுத் திருப்தியும் ஏற்பட்டதை அவர்களின் முகங்கள் காட்டின. வெளியே வந்தவருக்கு ஏனோ தெரியவில்லை கட்டாயம் தனக்கு அந்த வேலை கிடைத்துவிடும் என்ற நம்பிக்கை ஏற்பட்டிருந்தது. அத்தோடு ரிசல்ஸ் வந்தவுடன் அதைக் கொண்டுவரும்படியும் அவர்கள் கூறியது இன்னும் நம்பிக்கையை ஏற்படுத்தியிருந்தது. இன்னும் ஒரு வாரத்தில் ரிசல்ஸ் வந்துவிடும். உடனே கொண்டுவந்து கொடுக்க வேண்டும் என எண்ணிக்கொண்டு வெளியே வந்தவள், அவளை அறியாமலே சுகந்தன் நின்ற திசை பார்த்தாள். ஒரு கணம்தான்.

பின் தலை திருப்பிக்கொண்டு நீ நின்றால் என்ன. எனக்கும் நீயாரெனத் தெரியாது என்பதுபோல் நடந்து சென்றாள். அவன் தன்னைப் பார்த்துகொண்டு இருப்பானோ என்னும் எண்ணம் தோன்றியது. கொழும்பில் இருந்து இங்கு வந்துவிட்டானோ?? ஆள் இப்ப கொழும்து வெள்ளையாகிப் பார்க்க முன்பைவிட அழகாக இருப்பதுபோல் பட்டது. கொழும்புத் தன்னியாக்கும் என்று எண்ணித் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டவளை மனச்சாட்சி இடித்தது. உன்னை நிராகரித்தவனைப் பற்றி வெட்கம் கெட்டு இப்படி நினைக்கிறாயே என. நான் அவரை வெறுக்கவில்லையே என தன்னையே சமாதானம் செய்துகொண்டு வீடு வந்து சேர்ந்தாள் அவள். என்ன வேலை தந்திட்டாங்களோ என்று தாய் கேட்டார். உடன் சொல்ல மாட்டினம் அம்மா. என்ற ரிசல்ஸ் வந்த உடன் கொண்டுவரச் சொன்னவை

என்றாள். கடிதம் போடுவாங்கள் போல சுகந்தி என்றபடி அப்பா வந்தார்.

ஓம்ப்பா ஆனால் ரிசல்ஸ் நல்லா வந்தால் கட்டாயம் இந்த வேலை எனக்குத்தான் என்றாள் நம்பிக்கையோடு. நல்ல ரிசல்ஸ் வந்தால் வேலைக்குப் போறதோ அல்லது யூனிவேசின்றிக்கு போறதோ என்றாள் தந்தையைப் பார்த்து. அதுதான் எனக்கும் குழப்பமாக் கிடக்கு. உங்கட சித்தப்பன் வேலை கிடைச்சால் அதைச் செய்யிற்றுதான் புத்திசாலித் தனம் என்று சொல்லுறான். போகப் போக நல்ல சம்பளமும் நிரந்தர அரசாங்க உத்தியோகமும் என்று சொன்னவன் என்றுவிட்டு அரை மனதோடு மகஞ்கு சரியான பதில் தான் கூறவில்லை என்ற உணர்வும் மேலோங்க அவளைப் பார்த்தார்.

இன்னும் ஒரு கிழமை இருக்குத் தானே அப்பா வடிவா யோசிக்கிறன் என்றவளை இடைமறித்து, படிச்சு முடிச்சும் வேலைக்குத்தானே போகப்போறாய் சுகந்தி. அதுக்கு இப்பவே கிடைச்ச வேலையைச் செய்தால் என்ன என்றார் தாய். நீ சம்மா இரு. இதில் சுகந்திதான் முடிவு எடுக்க வேணுமே தவிர நாங்கள் இல்லை. ஒரு கிழமை யோசியுங்கோ சுகந்தி என்றுவிட்டு அவர் நகர, கிடைகிறதை விட்டுப் பறக்கிறதுக்கு ஏன் ஆசைப்படுவான் எனத் தனக்குள் முனுமுனுத்துக்கொண்டு தாய் செல்வதைப் பார்த்தாள்.

அம்மா கூறுவதிலும் தவறு இல்லை. அவருக்குப் பெரிதாகக் கல்வி அறிவு இல்லை. அதனால் கல்வியின் அருமையும் தெரியவில்லை. நல்ல காலம் அப்பாவுக்கும் பெரிதாக இல்லைத்தான். ஆனால் அவர் எவ்வளவு புரிந்துணர்வோடு நடக்கிறார் என எண்ணித் தன்னைச் சமாதானப்படுத்திக் கொண்டாள். ஒரு வாரமாக யோசித்ததில் அவளுக்கு ஒரு தெளிவு வந்திருந்தது. அப்பாவும் பாவும் கஷ்டப்படுறார் தானே. நான் வேலைக்குப் போனால் அந்தச் சம்பளம் எவ்வளவு உதவும். அதனால் வேலை செய்வதுதான் நல்லது. நான் படிக்கத் தொடங்கினால் அப்பா காச கட்டுவார்தான். ஆனாலும் ஏன் இப்பிடி ஒரு நல்ல அப்பாவைக் கஸ்ரப் படுத்துவான் எனத் தீர்மானித்தவள் தந்தையிடமும் தன் தீர்மானத்தைக் கூறினாள்.

பிறகு நீங்கள் என்னைக் குறை கூறக்கூடாது சுகந்தி என்றுவிட்டு அவரும் சம்மதித்தார். அடுத்தநாள் ரிசல்ஸ் வந்துவிட்டது. 2பி 2சி மோசமில்லை. ஆனால் நல்லாத்தானே படிச்சனான். ஒரு ஏ கூட வரவில்லையே என வருத்தமாக இருந்தது. பரவாயில்லை இதே நல்ல ரிசல்ஸ் தானே என தந்தை ஆறுதல் கூறியது தந்தையின் பால் அவளுக்கிருந்த மதிப்பை இன்னும் உயர்த்தியது அன்றே அலுவலகத்துக்குச் சென்று அவளின் ரிசல்சைக் காட்டியவுடன் அவளுக்கு வேலை கொடுக்கப்பட்டு விட்டது. அவள் அதை எதிர்பார்த்ததுதான் எனினும் கிடைத்தவுடன் மகிழ்வு இரட்டிப்பாகியது. புதிதாகத் தொடங்கப்பட்ட கச்சேரி என்பதால் வேறு வேறு பதவிகளுக்காகச் சிலர் எடுக்கப்பட்டும்,

வேறு இடங்களிலிருந்து மாற்றலாகியும் சிலர் வந்தனர். இவள் தலைமை அதிகாரியின் காரியத்திசொக்கம் நியமிக்கப்பட்டு, வாகனம் வீட்டில் வந்து ஏற்றி இறக்குமளவு இவள் வேலை அவருக்கும் பிடித்துவிட, மூன்று மாதத்திலேயே சுகந்தியின் வாழ்வு உயர்ந்துவிட்டது. அவளின் சுறுசுறுப்பும் அழகும் கம்பீரமும் கூடிப் போனதில் அங்கு வேலை செய்யும் இரு ஆண்களுக்கு அவளில் காதல் ஏற்பட்டது.

அவர்களில் ஒருவன் நேரடியாகவும் இன்னொருவன் பெற்றோர் மூலமாகவும் தமது விருப்பத்தைத் தெரிவித்தனர். தாய்க்கு வேலை கிடைத்தவுடனேயே மகளைக் கட்டிக் குடுப்பதில் விருப்பமில்லை. சின்ன வயதுதானே ஏன் அவசரப்படுவான் என்றார். தந்தைதான் தானா வாற சம்பந்தத்தை ஏன் விடுவான். பொருத்தத்தைப் பார்ப்போம். பொருந்தினால் கொஞ்சநாள் கழித்துச் செய்யலாம் என்று கூறிச் சுகந்திக்கும் விடயத்தைத் தெரியப்படுத்தினார். சுகந்தி தந்தையிடம் தான் இப்போதைக்குத் திருமணம் செய்யப் போவதில்லை என்று தீர்மானமாகக் கூறிவிட்டாள். அவரும் அதைப் பெரிது படுத்தவில்லை. சரி அம்மா கொஞ்சக்காலம் வேலையைச் செய்யுங்கோ என்றுவிட்டார். அது அவளுக்கு நின்மதியைக் கொடுத்தது.

அவளும் தானும் தன் வேலையுமாகக் காலங்கழிக்கத் தொடங்க மீண்டும் விதி சுகந்தனோடு வந்தது. அவள் வேலை முடிந்து போகும்போது அலுவலக வாகனத்திலேயே செல்வாள். வேலை முடித்து வரும்போது தூரத்தில் ஒருவர் வண்டியைக் கை காட்டி மறிப்பது தெரிந்தது. கிட்ட வரும்போது பார்த்தால் சுகந்தன். அவளுக்கு உடனே பதற்றம் ஏற்பட்டது. இவன் என்ன இப்படி வீதியில் நின்று மறிக்கிறான் என்று கோபமும் ஏற்பட்டது. ஏற்கனவே என் பெயர் இவனால் கெட்டு இப்பதான் எல்லோரும் அதை மறந்திருக்கிறார்கள். மீண்டும் ஏன் வருகிறான் என என்னிக்கொண்டு நிக்க வேண்டாம் என சாரதிக்குக் கூறுமுதலே சாரதி வண்டியை நிறுத்திவிட்டார். அவன் பின்னால் வந்து சுகந்தி உம்முடன் கதைக்க வேண்டும் கொஞ்ச நேரம் நிக்கிறோ என்றான்.

ஒரு வினாடி இறங்க எத்தனித்த சுகந்தி, அடுத்த வினாடியே தன்னை சுதாகரித்துக் கொண்டு, இனிமேல் நானும் நீங்களும் கதைக்க ஒன்றும் இல்லை. என்ன கதைக்கிறதெண்டாலும் அப்பாட்டைக் கதையுங்கோ. என்னை வழி மறிக்கிற வேலை வேண்டாம். றைவர் நீங்கள் காரை எடுங்கோ என்றாள். சுகந்தன் இதை எதிர்பார்க்கவில்லை என்பது அவன் முகம் போன போகிலிருந்து தெரிந்தது. அவள் அதைப்பற்றிக் கவலைப்படவும் இல்லை. வீட்டுக்குச் சென்று எதுவும் நடக்காததுபோல் இருக்க முனைந்தாள். தான் சுகந்தனைப் பழிவாங்கிவிட்ட அற்ப மகிழ்வும் ஏற்பட்டது. ஒரு வாரம் செல்ல அவள் வேலையால் வந்தபோது அப்பா வீட்டில் இருந்தார். அவள் முகம் கழுவி வந்தபின் சுகந்தனின் தாயும் தகப்பனும் இப்பதான் போனவை என்றார். ஏன் வந்தவை எனத் தெரியாததுபோல் கேட்டாள். சுகந்தனுக்கு உன்னைச்

செய்யிறதுக்கு தங்களுக்குச் சம்மதமாம். சுகந்தன் கட்டினால் உன்னைத்தான் கட்டுவன் என்று ஒற்றைக்காலில் நிக்கிறானாம். தான் முதல் அவசரப்பட்டு ஏசிப்போட்டன் என்று மன்னிப்பும் கேட்டவர் என்று அம்மா முடித்தாள். நான் கலியாணமே கட்டுறதில்லை என்று சொல்லிப்போட்டனே அப்பா என்றாள்.

எனக்கும் நீங்கள் எங்களோடையே இருக்கிறதில் சந்தோசம்தான். ஆனா காலாகாலத்தில் நீங்கள் கலியாணம் முடிச்சாத்தானே தங்கச்சிமாரையும் கட்டிக் குடுக்கலாம். அதோட் நாங்களும் எவ்வளவு நாளைக்கு உங்களோட் இருக்க முடியும். அதுக்குப் பிறகு நீங்கள் தனிச்சுப் போவியளே. காலா காலத்தில் அதைச் செய்தால்த்தான் நாங்களும் நின்மதியா இருக்கலாம் என்றார். அவனுக்கு உடனே சம்மதம் என்று கூறத்தான் ஆசை ஆனாலும் அடக்கிக் கொண்டு எதுக்கும் யோசிச்சுச் சொல்லுறந் என்றாள். மீண்டும் மனதில் சுகந்தன் கிளைபரப்பினான். அவருக்கு என்னில் அன்பிருந்த படியால்த்தானே திரும்பவும் தானா வந்து என்னோட் கதைக்க முயற்சி செய்தவர். நான் கதைக்க மாட்டன் என்று சொன்ன பிறகும் தாய் தகப்பனை அனுப்பினவர். கொழும்பில் தான் வேலை செய்கிறாரோ. அல்லது வேறு எங்கினையோ. என்னதான் அவரில் கோபம் இருந்தாலும் அவரில் எனக்கிருக்கிற காதல் மாறவில்லையே. அதனால் கோபத்தை மறந்து அவரைக் கலியாணம் கட்டுறதுதான் புத்திசாலித்தனம் என முடிவெடுத்துவிட்டுக் காத்திருந்தாள்.

ஒரு வாரமாகத் தந்தை எதையும் கேட்காதது யோசனையைத் தந்தது. தவிப்பும் கூடியது. அப்பா அப்பிடியே விட்டால் என்ன செய்வது. எதற்கும் நான் அப்பாவிடம் சொல்லுவும் என்றுவிட்டு தந்தையின் வரவுக்குக் காத்திருந்தாள். அவனை முந்திக்கொண்டு தந்தையே என்னம்மா முடிவெடுத்தாச்சோ என்று கேட்டது அவனுக்கு நின்மதியைத் தந்தது. இருந்தும் தன் முகத்தை வைத்துத் தந்தை கண்டுபிடித்திருப்பாரோ என்ற கூச்சமும் ஏற்பட்டது. சரி அப்பா நான் கலியாணத்துக்குச் சம்மதிக்கிறன் என்றுவிட்டு அப்பாவைப் பார்ப்பதைத் தவிர்த்தாள். சந்தோசம் அம்மா மேற்கொண்டு அலுவலை நான் பார்த்து சுகந்தனின் வீட்டுக்குப் போனார்கள். கையோட் நாளும் குறிக்கச் சொல்லுவும் என்று அம்மா அப்பாவிடம் கூறுவது கேட்டது. அவர்கள் போய் வரும் மட்டும் இவளால் நிலையாக ஓரிடத்தில் இருக்க முடியவில்லை. மனம் அலை பாய்ந்துகொண்டே இருந்தது. சுகந்தனின் தந்தை படித்தவர். இரசாயனத் தொழிற்சாலை ஒன்றில் நல்ல வேலையில் இருக்கிறார். சொந்தமாக வாகனமும் கொடுத்திருக்கின்றனர்.

சுகந்தனுக்கு ஒரு அக்கா, இரண்டு தங்கைகள், ஒரு தம்பி. அவர்கள் இவர்கள் போல் இல்லை. செருக்குப் பிடிச்ச குடும்பம் என்று பெயரெடுத்தவர்கள். தாய் கூட பெரிதாக சிரித்துப் பேசமாட்டார். சகோதரர்களும் அப்படித்தான். சிலநேரம் வீட்டில் நல்ல கலகலப்பாக

இருப்பார்கள் ஆக்கும் என இவள் நினைத்து முன்பு ஒருமுறை சுகந்தனிடமும் இதுபற்றிக் கேட்டிருக்கிறாள். நாங்கள் சந்தோசமான குடும்பம் தான் வந்து பாருமன் என்று கூறிக் கடையை நிறுத்திவிட்டான். அப்பாவையும் அம்மாவையும் எப்படி நடத்துவின்மோ தெரியாது என்று உள்ளே ஒரு கவலையும் ஓடியது.இவளின் தலிப்பு அதிக நேரம் நீடிக்க விடாது அவர்களும் வந்து சேர்ந்தனர். தந்தையின் முகத்திலிருந்து எதையும் அறிய முடியவில்லை. தாயின் முகம் கொஞ்சம் மகிழ்வு குன்றிக் காணப்பட்டது. இவள் ஒன்றுமே கேட்காது தந்தை சொல்லும் வரையும் நின்றாள். இன்னும் இரண்டு மாதத்தில் நாள் வைச்சிட்டுச் சொல்லி அனுப்புவின்மாம். எங்களையும் பாக்கச் சொன்னவை. நான் ஒருக்காக் கையோடை சாத்திரியின் வீட்டை போட்டு வாறன் என்றுவிட்டு அப்பா சென்றுவிட, அம்மாவிடம் எப்பிடி அம்மா எல்லாரும் கடைச்சவையே என்றுவிட்டுத் தாயின் முகத்தைப் பார்த்தாள்.

அது உணர்ச்சியற்று இருந்தது. மேனுக்கு வேலை வெட்டி ஒன்றும் இன்னும் இல்லை. அதுக்குள்ளே அளவுக்கு மிஞ்சின ஆசை என்றுவிட்டு மீண்டும் அம்மா மெளன்மானாள். இவளுக்கு என்ன நடந்தது என்று அறியவேண்டும் என்று ஆசை. ஆனாலும் தாய் கூறும் வரை பொறுமை காத்தாள்.வீடு வளவு சீதனமாத் தரச் சொல்லிக் கேக்கினம். இருக்கிறது ஒரு வீடு. தந்துபோட்டு நாங்கள் நடுத்தெருவுக்குப் போகவேண்டியதுதான் என்று அம்மா பெருமூச்சு விட்டாள். நீங்கள் என்ன சொன்னனீங்கள் என்று தாயைத் திரும்பக் கேட்டாள். கொப்பா வயல்க் காணி மூண்டு ஏக்கர் தந்து காசும் ஒரு லட்சம் தாறம் எண்டவர். யோசிச்சுச் சொல்லுறும் எண்டு சொன்னவை. அம்மாவின் வார்த்தைகளில் வெறுப்புத் தெரிந்தது.இவள் ஒன்றும் கூறாமல் அந்த இடத்தை விட்டு அகன்றாள். உள்ளுக்குள் கோபம் ஏற்பட்டதுதான்.

ஆனால் அவளால் என்ன செய்ய முடியும். பெண் என்ன தான் திறமை உள்ளவளாக இருந்தாலும், ஆண் ஒன்றும் இல்லாமல் இருந்தாலும், ஆணின் கையே கவியாணச் சந்தையில் உயர்கிறது. சுகந்தன் பாவம் என்ன செய்வார். பெற்றவை சொல்லுறதைக் கேட்கிறார். சுகந்தனை விட வேறு யார் என்றாலும் சீதனம் கொடுக்கத்தான் வேணும். இல்லை ஒன்றும் தர மாட்டம் என்றால் விட்டுவிட்டு வேறு பெண்ணைப் பார்க்கப் போய் விடுவார்கள். இதுவே வேறு ஒருவன் என்றால் கவியாணம் வேண்டாம் என்று அடித்துச் சொல்லியிருப்பாள். சுகந்தன் என்றதால் எதுவும் சொல்ல முடியவில்லை.சரி நான் வேலை செய்யிறன் தானே. என்ற சம்பளத்தில் இருந்து அப்பாவுக்குக் குடுப்பம் என எண்ணிக்கொண்டாள். சுகந்தன் நல்லவர் தானே. கவியாணம் கட்டின பிறகு அவரோட கடைப்பம் என எண்ணி தன்னைச் சமாதானப் படுத்திக் கொண்டாள். மூன்று நாட்களின் பின் அப்பா வரட்டாம் என சுகந்தனின் தம்பி கூறிச் சென்றாள். அப்பா போட்டு வந்து, மூண்டு ஏக்கர் காணியும் ஒருலட்சம் காசுக்கும் ஒமெண்டுவிட்டினை என்று மகிழ்வாகக் கூறினார். நாள் வைச்சிட்டின்மோ என அம்மா கேட்க,

நாளைக்கு அதைச் சொல்லி விழனமாம் என்று விட்டு அப்பா கால் கழவுக் கிணற்றித்துக்குச் சென்றார்.

திருமணம் முழுக்க முழுக்க இவர்களின் செலவில் நடந்தது. கூறைக்கும் தாலிக்கும் மட்டும் அவர்கள் செலவழித்தனர். சுகந்தனின் கையால் தாலி ஏறியதும், தன் காதல் உண்மையானதாக இருந்ததால் கடவுள் தன்னில் இருக்கப்பட்டுத் தனக்கு வாழ்க்கை அமைச்சக் கொடுத்திருக்கிறார் என்று சுகந்தி கடவுளுக்கு நன்றி சூறிக்கொண்டாள். திருமணம் முடிந்து ஒரு வாரமாகியும் சுகந்தனைத் தவிர அவர்கள் யாரும் இவருடன் ஒட்டவில்லை. மாமியாரின் முகம் எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் ஒரு சிரிப்பின்றி பார்த்த இவருக்கு சந்தேகமாக இருக்க, என்னைக் கட்டினத்தில் உங்கட அம்மாவுக்கு விருப்பம் இல்லையோ என்று சுகந்தனைக் கேட்டாள். ஏன் அப்படிக் கேட்கிறீர். இப்ப தானே இங்க வந்திருக்கிறீர்.

போகப் போகப் பழகினால் கதைப்பினம் என்றுவிட்டு அவன் தன் பாட்டில் இருந்தான். ஒரு வாரம் கழிய எப்ப வேலைக்குப் போப்போரீர் என்று சுகந்தன் கேட்டான். இப்பதானே ஒரு கிழமை முடிஞ்சிருக்கு. இன்னும் மூண்டு கிழமை இருக்க என்றவளைப் பார்த்து, நெடுக அறைக்குள்ளே இருக்காமல் அம்மாவுக்கும் போய் குசினிக்குள் உதவி செய்யும். அப்பத்தான் அவையும் உம்மோட பழகுவினம் என்றான் சுகந்தன். அவருக்கும் அது சரி என்றே பட்டது. சுகந்தனின் தமக்கை ஏற்கனவே திருமணமாகி கணவனுடன் அவர்களுடனேயே இருந்தனர். தமக்கை கூடப் பெரிதாக சுகந்தியுடன் கதைப்பதில்லை. தம்பியார் மட்டும் ஒரு சிரிப்புச் சிரித்துவிட்டுப் போவான். தமக்கையின் கணவனும் வேலை இல்லாமல்த்தான் இருக்கிறாரோ? ஒரு வாரமா வெளியே சென்ற சிலமனே இல்லையே.

அவரும் அறைக்குள்ளையே அடைந்து கிடக்கிறார் என என்னிக் கொண்டு சுகந்தனிடம் அதுபற்றிக் கேட்டாள். ஒம் அத்தானுக்கும் வேலை இல்லை அப்பாக்கும் வேலை போட்டுது என்று சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டு எந்த உணர்ச்சியையும் காட்டாமல் அமர்ந்திருந்தான் சுகந்தன். சுகந்திக்கு தன் காதுகளை நம்பமுடியாமல் இருந்ததால் மீண்டும் என்ன என்று கேட்டாள். இங்க இருக்கிற மூண்டு ஆம்பிளையனுக்கும் வேலை வெட்டி ஒண்டும் இல்லை என நக்கலாகக் கூறிவிட்டு தன் அலுவல் பார்த்தான். அவன் கூறியதை சுகந்தி கிரகிக்கக் கொஞ்ச நேரம் எடுத்தது. அவருக்கு ஒன்றுமே ஓடவில்லை. எங்கு தொடங்குவது எப்படிக் கேட்பது என்று ஒன்றுமே விளங்கவில்லை. அப்பா வேறை வேலை ஒன்றும் தேடவில்லையோ என்று கேட்டாள். அப்பாவின்ற வயதுக்கு எங்க உப்பிடி நல்ல வேலை எடுக்கிறது.

அப்பா இவ்வளவு நானும் வேலை செய்தவர் தானே. இனி நான் தான் வேலை தேடவேணும். உமக்கு ஆரையும் தெரிஞ்சா, பிடிச்சு ஒரு

நல்ல வேலை எனக்கு எடுத்துத் தாருமன் என்று சுரணை கெட்டுச் சொல்லிவிட்டு சுரணையற்று அவளையும் பார்த்தான். நீங்கள் கொழும்பில் வேலை செய்யவில்லையோ? என்றதற்கு, அங்க திரும்பப் போக எனக்கு விருப்பமில்லை. அம்மாவுக்கும் என்னை விட்டுவிட்டு இருக்க விருப்பம் இல்லை என்றான். உன்னை விட்டிட்டு இருக்க முடியாது என்று கூறியிருந்தானானால் அவனுக்கு இறகு முளைத்திருக்கும். அவன் கூறியதைக் கேட்டு அவனுக்கு அவன்மேல் கோவமும் வந்தது. ஆனாலும் வெளிக்காட்டாது, நான் எங்கட அலுவலகரிட்டைச் சொல்லிவைக்கிறன் என்று கூறிவிட்டு அந்த இடத்தில் நிற்க விருப்பமின்றி அங்கால் சென்றுவிட்டாள்.அடுத்தநாள் முதல் வேலையாக மேலாளர் வந்தவுடன் தன் கணவனுக்கு வேலை இல்லை. அவருக்குத் தெரிந்தவர்களிடம் இருந்தால் கூறும்படி கேட்டாள்.

அதற்கென்ன இங்கேயே ஒரு உதவிக் கிளாக் தேவைதான். நாளைக்கு கணவரை வரச் சொல்லுங்கோ என்று கூறி நட்புடன் சிரித்தவரைப் பார்த்து நன்றி கூறினாள். இவ்வளவு விரைவில் என் கணவனுக்கு வேலையா என மனம் மகிழ்ந்தது. சரி இரண்டு பேரும் வேலை செய்து குடும்பத்தைப் பார்ப்பம். இது இப்ப என் குடும்பம் தானே. வேற என்ன செய்யிறது எனத் தனக்குள் நினைத்தவள் சுகந்தனிடம் அந்த சந்தோசமான விடயத்தைக் கூறுவோம் என்று வீட்டுக்கு விரைந்தாள். எல்லோரும் வெளி விராந்தையில் இருந்து மகிழ்வாகக் க்கைத்துக்கொண்டு இருந்தனர். இவளைக் கண்டதும் சொல்லி வைத்ததுபோல் எல்லோருடைய பேச்சும் நின்றது. இவனுக்கு என்னவோ போல் ஆகிவிட்டது. அதில் அவர்களோடு நிற்கலாமா அல்லது உள்ளே செல்வதா என ஒரு வினாடி யோசித்தவள், உங்களுக்கு எங்கள் நிறுவனத்திலேயே ஒரு வேலை ஒழுங்கு செய்திருக்கிறன். நாளைக்குக் கூட்டிக்கொண்டு வரச் சொன்னவர் AGA என்றாள் சுகந்தனைப் பார்த்து. என்ன வேலை என்றதற்கு உதவிக் கிளாக் என்றுவிட்டு அவன் என்ன சொல்லப் போகிறான் என்று பார்த்துக்கொண்டு நின்றாள்.

எனக்கு உம்மட இடத்தில் வேலை செய்யப் பிடிக்கேல்லை என்று கூறிவிட்டு நிலம் பார்த்தான். நீங்கள் பெரிய பதவியில் இருக்க அண்ணா உங்களுக்குக் கீழ் வேலை செய்யிறதோ என்று இவளைக் குற்றம் சாட்டும் தொனியில் தமக்கை கேட்க, வேலை இல்லாமல் இருக்கிறார் என்று நான்தான் கேட்டனான். இந்த வேலை தான் தற்சமயம் இருக்கு. நல்லா வேலை செய்தால் பதவி உயர்வு கிடைக்கும் தானே என்று எல்லோரையும் பார்த்துக் கூறினாள்.

இதுவரை வாயே திறக்காத தாய், சுகந்தனை இந்தியாவுக்கு அனுப்புறதுதான் நல்லது. கொழும்பில் நிக்கேக்க ஒருக்கா பிடிச்சுக்கொண்டு போய் வெலிக்கடையில் வச்சிருந்தவங்கள். காசு கட்டிப் பிணையிலதான் வெளியில் கொண்டு வந்தது. நீ ஒண்டும் உவவுக்குச் சொல்லேல்லையே சுகந்தன் என்று முடித்தார். சுகந்தன் இல்லை என்று தலையை மட்டும் ஆட்டினான். சுகந்தி வேறொன்றும்

கதைக்காது அப்ப சரி என்றுவிட்டு உள்ளே சென்றுவிட்டாள்.

திருமணம் நடந்து இரண்டே இரண்டு மாதங்கள்தான். சுகந்தனை கள்ளத்தோணியில் இந்தியாவுக்கு அனுப்பியாச்சு. சுகந்தன் போக முதலே தாயும் சகோதரிகளும் இவள் காது படவே குசுகுசுக்கத் தொடங்கிவிட்டார்கள். இவன் வெளிநாடு போனால் எங்களை எல்லாம் மறந்திடுவான். காசும் அவவுக்குத் தான் அனுப்புவான் என்று. தமக்குத் தானே அவர்கள் கதைப்பதைக் கேட்ட சுகந்திக்கு கோபம் வந்தாலும் அடக்கிக் கொண்டாள். ஒரு விதத்தில் அவர்களின் பயமும் நியாயமானதுதானே என அவர்கள் மேல் இரக்கமும் வந்தது. சுகந்தன் போனதன் பின் சுகந்தியின் தாய் சுகந்தியை தங்களோடு வந்து இருக்கும்படி கேட்டபோது இவள் மறுத்துவிட்டாள்.

கலியாணம் கட்டின பிறகு அவையளோட இருக்கிறதுதான் சரி அம்மா. அதோட இப்ப அவைக்கு எந்த வருமானங்களும் இல்லை. என்னை நம்பித்தான் இருக்கினம். அவையைப் பாக்கிறது என்ற கடமைதானே என மறுத்துவிட்டாள். இரண்டு நாட்கள் இரு குடும்பமும் சுகந்தி தங்களுடன் தான் இருக்க வேண்டும் என்று வாக்குவாதப் பட்டார்கள். உதுகள் உன்னை வறுகிப்போட்டுத் துரத்தாட்டிப் பார் என்று அம்மா கூறியதுக்கு, இவர்களை நான் திருத்தி எடுக்கிறன். நீங்கள் கவலைப்பட வேண்டாம் என்று கூறி அனுப்பி வைத்தாள். தமக்கு உழைத்துப் போடுவதற்குக் கடமை இருப்பதுபோல் அனைவரும் நடந்துகொண்ட விதம் கொஞ்ச நாட்கள் செல்ல சுகந்திக்கே வெறுப்பை வரவழைத்தது. மனம்விட்டுப் பேசிச் சிரிக்காது இயந்திரம் போல் எத்தனை நாட்களுக்கு பலருடன் ஒருவீட்டில் இருப்பது என்று சுகந்தி யோசித்தாள். சுகந்தன் போய் ஆறு மாதங்கள் ஆகிவிட்டன. மூன்று முறை மட்டும் இவருடன் கதைத்தான்.

இவருக்குக் கடிதம் எதுவும் வருவதில்லை. சுகந்தன் கடிதம் போட்டது என சிலநேரம் இவள் காதுபடக் கூறிப் பின் இவள் தூண்டித் துருவிக் கேட்டும் பெரிதாக ஒன்றும் கூறாது விடும்போது, இவள் ஒவ்வொரு தடவையும் இவர்களிடம் ஒன்றுமே கேட்பதில்லை என்று தான் என்னுவான். ஆனாலும் கணவனைப் பற்றி அறியும் ஆவல் கிளர்ந்தெழு மீண்டும் கேட்பாள். சுகந்தனின் மேல் தான் இவருக்குக் கோபமெல்லாம். எனக்குத் தனிய ஒரு கடிதம் போட என்னவில்லையே என்று. பிறகும் கடிதம் வந்து இவர்கள் தான் தரவில்லையோ என தனக்குள் நினைத்துக் கொண்டாளேயன்றிக் கேட்கவில்லை.

இப்படிப் பட்டவர்களுக்கு இரக்கம் காட்டிக்கொண்டு ஏன் இங்கிருப்பான். அம்மா வீட்டுக்கே போகலாமோ என இவள் யோசித்துக்கொண்டு இருந்தபோது கடவுளாகப் பாத்துக் கண் திறந்தார். சுகந்தனிடமிருந்து இவளின் வீட்டுக்கு ஒரு கடிதம் வந்திருந்தது என்று தாய் கொண்டு வந்தார். சுகந்தனுக்கு இத்தனை துணிவு எப்படி வந்தது என வியந்துகொண்டு கடிதத்தை உடைத்தவள், அதில் இரு

வரிகள் மட்டுமே எழுதியிருப்பதைக் கண்டு மனீஸ் சோர்ந்தாலும், அடுத்த நிமிடமே அதில் எழுதியிருந்த விடயத்தால் எல்லையில்லா மகிழ்ச்சி அடைந்தாள். சுகந்தன் இவளை உடனே வேலையை விட்டுவிட்டு இந்தியாவுக்கு வரும்படி கூப்பிட்டிருந்தான். சுகந்தி எல்லோருக்கும் முன்னால் அதை வாய்விட்டு வாசித்தான். அவளையும் தாயையும் தவிர மற்றவர் முகத்தில் அதிர்ச்சி தெரிந்தது.

தாய் நின்றபடியால் அவர்கள் எதுவும் பேசாது நின்றுவிட்டு போனபின் சுகந்தியின் மேல் பாய்ந்தார்கள். நல்லா எங்கட பிள்ளையை மருட்டிப் போட்டாய் என்று ஆளாளுக்கு வாயில் வந்தபடி அர்ச்சனை நடந்தது. நல்ல காலம் சுகந்தி சுகந்தன் தன்னுடன் தொர்டர்பு கொள்ளும்படி கூறியிருந்த தொலைபேசி இலக்கம் பற்றி அவர்களுக்குக் கூறவில்லை. சுகந்தியின் பெற்றோரே சுகந்தியை அங்கிருந்து அனுப்புவதில் முன்னின்றனர். சுகந்தன் வீடு என்ன எண்ணியதோ தெரியவில்லை. சுகந்தனின் சகோதரியின் கணவனையும் சுகந்தியுடன் இந்தியாவுக்கு அனுப்ப முடிவு செய்திருப்பதாகக் கூறினார்.

சுகந்திக்கு ஏரிச்சல் வந்தாலும் அடக்கிக்கொண்டு தன் தந்தையிடம் ஆலோசனை கேட்டாள். தந்தை சுகந்தியின் பதினாறு வயதுச் சகோதரனை சுகந்தியோடு அனுப்பி அவனை இந்தியாவில் தொடர்ந்து படிக்கவைக்கப் போவதாகக் கூறியது சுகந்திக்கு மலையளவு துணிவைத் தந்தது. சாண்பிள்ளை என்றாலும் ஆண்பிள்ளை என்று சும்மாவா கூறினார்கள். தந்தையே சுகந்திக்கும் சேர்த்து கடவுச் சீட்டுக்கும் ஒழுங்கு செய்தார். சுகந்தனிடம் செல்வதனால் அவளுக்கு பிரிவுத்துயர் ஒன்றும் தெரியவில்லை. இரண்டு நாட்கள் கொழும்பில் நின்று தான் செல்ல வேண்டும். தந்தையே எல்லாத்துக்கும் பணம் குடுத்தார். பெண்களைப் பெற்றால் திருமணம் ஆணால் என்ன ஆகாவிட்டால் என்ன செலவு பெற்றோருக்குத்தான் செலவு பாவம் என மனதுக்குள் வருத்தமாகவும் இருந்தது. பேருந்தில் ஏற யாழ்ப்பாணம் போய் நின்றபோதுதான் பார்த்தால் சுகந்தனின் அத்தான் ராமின் தந்தையும் அவர்களோடு கொழும்பு வருவதற்கு தயாராக நிற்கிறார்.

கொழும்பு போய் மாலை சேர்ந்தாச்சு. பக்கத்தில் ஒரு தங்கு விடுதியில் தங்கலாம் என்று கூட்டிக்கொண்டு போனால் ஒரு அறை மட்டும் எடுத்துவிட்டு எல்லோரும் அங்கேயே தங்கலாம். இரண்டு நாட்கள் தானே என்றான் ராம். எனக்கும் தம்பிக்கும் வேறு அறை எடுங்கோ என்று சுகந்தி கொஞ்சம் பிடிவாதமாகக் கூறியபிறகே சுகந்திக்கு இன்னொரு அறை எடுத்துக் கொடுத்தான் ராம். அதுக்கும் சுகந்தியே பணம் கொடுத்தாள். ராம் கொஞ்சம் அப்பிடி இப்பிடியான ஆள் என்று முன்பு கேள்விப்பட்டிருந்தாள். அப்படி இல்லாவிட்டால் கூட அவன் தன்னை பற்றி எவ்வளவு கேவலமாக எண்ணி இருந்தால் ஒரே அறையில் இருக்கலாம் என்று கேட்பான். இன்னும் இரண்டு நாள் தானே. கணவனிடம் சென்றுவிட்டால் ஒரு பிரச்சனையும் இல்லை என தன்னைத் தானே சமாதானம் செய்து கொண்டாள்.

அங்கு சென்ற பின்தான் அவளுக்குத் தெரிந்தது, சுகந்தன் தன்னை ஆசையிலோ அல்லது அக்கறையிலோ அழைக்கவில்லை என்பது. தன்னால் ஒன்றுமே அங்கு செய்ய முடியவில்லை. சுகந்தி வந்தாவது ஏதும் செய்வாள் என எண்ணியே இவளை வரவழைத்திருந்தான். அவளுக்குத் தன் நிலையை எண்ணி பரிதாபமே ஏற்பட்டது. பயணக் களைப்புப் போக நன்றாகக் குளித்துவிட்டு வந்தவள், அறைக்கு வெளியே இரண்டு மூன்று பேர் இன்னும் எழும்பாது படுத்துக் கிடப்பதைக் கண்டாள். இவை ஏன் இங்க படுத்திருக்கினம். ஏன் இன்னும் எழும்பவில்லை என சுகந்தனிடம் கேட்டாள். உவங்கள் கஞ்சாக் கோஷ்டி. உப்பிடித்தான் பகலில் படுத்துக் கிடப்பாங்கள் என்றுவிட்டு சுகந்தன் எழுந்தான். இது உங்கட அத்தான் ஆட்களின் வீடு என்று சொல்லித்தானே என்னை இங்க கூட்டிக்கொண்டு வந்தனீங்கள் என்றாள் குற்றம் சாட்டும் கருவில். வேறை என்ன செய்யிறது. நான் ஆறு மாதமா இங்க தானே இருக்கிறன்.

நீ வந்த உடன விட்டுட்டுப் போக ஏழுமே என்று கூறி இவள் என்ன சொல்வாளோ என்று பார்த்தான் உங்களை நம்பி என்ற தம்பியையும் இங்க கூட்டிக்கொண்டு வந்தாச்ச என்று இவள் கொஞ்சம் குரலை உயர்த்தினாள். நானும் கஞ்சா அடிச்ச உன்னையும் அடிக்கச் சொன்ன மாதிரி எல்லோ கதைக்கிறாய் என்றுகொண்டே குளியலறையில் புகுந்துகொண்டான். சுகந்திக்கு அவன் கூறியது சரி என்றும் பட்டது. அவர் நல்லவர் என்றதாலே தானே இந்த நரகத்துக்குள்ளை இருந்தும் உதுகளைப் பழகாமல் இருந்திருக்கிறார். அவர்மட்டும் உதுக்குள்ள மாட்டுப்பட்டிருந்தால் என்ற கதி என்ன ஆகியிருக்கும். எப்பிடியாவது இவரை இங்கை இருந்து கூட்டிக்கொண்டு போவிடவேணும் என மனதுள் முடிவெடுத்தாள்.

அடுத்து வந்த நாட்களில் தம்பியாரை கொலிச்சில் சேர்த்துவிட்டு, வேறு இடத்தில் போய் இருப்போம் என்றால் சுகந்தன் மறுத்துவிட்டான். தம்பியாரின் பாஸ்போட்டையும் சுகந்தியே பாதுகாப்பாய் வைத்துக்கொண்டாள். கொண்டுவந்த காசும் கொஞ்சம் கொஞ்சமாகக் கரைந்ததும் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை. சுகந்தியின் அண்ணன் துபாயில் கடந்த இரண்டு வருடங்களாக இருக்கிறான். இதுவரை அவன் எந்தப் பணமும் வீட்டுக்கோ இவளுக்கோ அனுப்பவில்லை. வேறு வழியில்லை. கடைசியாக அவனிடம் கேட்பதென முடிவு செய்து அவனுக்கு கடிதம் ஒன்று எழுதிப் போட்டாள் சுகந்தி.என்ன நல்ல காலமோ அவன் 1000 அமெரிக்கன் டொலர்களை அனுப்புவதாக எழுதியிருந்தான்.

சுகந்திக்கு மகிழ்ச்சி பிடிப்படவில்லை. சுகந்தனிடம் கூற சுகந்தனும் அவனின் அத்தானின் தங்கையின் அக்கவுண்டுக்கு போடச்சொல்லி வங்கிக் கணக்கங்களை வாங்கிக் கொடுத்தான். இருவாரங்களானது பணம் வரவில்லைமுன்றாவது வாரம் வேறு வழியின்றி தனது தமயனுக்கு பணம் இன்னும் கிடைக்கவில்லை என்று

எழுதிப் போட்டாள். அடுத்த வாரங்களில் தமையனிடமிருந்து ஏற்கனவே இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் பணம் பனுப்பிய பற்றுச்சீட்டின் கொப்பியுடன் கடிதம் வந்திருந்தது. நல்ல காலம் சுகந்தனும் அவனும் வெளியே செல்வதற்கு தயாராகிக் கீழே வந்தபோதே கடிதமும் வந்தது. தபாற்காரர் திருமதி சுகந்தன் என்றவுடனேயே அவனுக்குக் கேட்டுவிட்டது. சுகந்தனின் அத்தான் கடிதத்தை வாங்க முதலே அவள் ஒடிப்போய் கையை நீட்டி அதை வாங்கிவிட்டாள்.

அவள் அதையும் கொண்டு கணவனுடன் வங்கி எங்கே இருக்கிறது என்ற விபரங்களைக் கேட்டுவிட்டு அங்கு சென்றாள். அங்கு சென்று விசாரித்தால் ஏற்கனவே இரு வாரங்களுக்கு முன்னர் அப்பணம் எடுக்கப்பட்டிருந்தது. அவனுக்கு அந்த இடத்திலேயே அழுவதைத் தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. அழுவதை நிறுத்திவிட்டு மனேஜரிடம் யார் பணம் பெற்றது என்று கூற முடியுமா என்று கேட்டாள். அவரும் இவள்மேல் இரக்கப்பட்டுப் பார்த்துவிட்டு ராம் என்றவர் தான் எடுத்திருக்கிறார் என்றார்.

சரி நன்றி என்றுவிட்டு விடுவிட்டு என முன்னாள் நடந்தாள்.வீடு வரும் வரை அவரோ அவனோ எதுவும் பேசிக் கொள்ளவில்லை. வீட்டுக்கு வந்தவுடன் உங்கள் அத்தானைக் கூப்பிடுங்கள் என்றவுடன் தலை குனிந்தபடி சுகந்தன் வெளியே போனவன், சிறிது நேரத்தில் தனியாகத் திரும்பி வந்தான். எங்க அந்த ஆள் என இவள் கேட்டதற்கு அவர் வரமாட்டாராம். காசும் தர முடியாதாம் எனக் கூறிவிட்டு பேசாமல் இருந்தான். உங்களுக்கு வெக்கம் இல்லையே ஒன்றும் சொல்லாமல் பேசாமல் வந்தனீங்களோ என கேட்க, என்னன்டு அத்தானிட்டைச் சண்டைப் பிடிக்கிறது என்றுவிட்டு ஒன்றும் நடக்காததுபோல் இருந்தான் சுகந்தன்.

இதனை பெரிய நம்பிக்கைத் துரோகத்தை அத்தான்காரன் செய்துவிட்டான் என்று தெரிந்தபின்னும் ஒரு ஆண் மகனாக நடந்து அவனிடம் நியாயமாக வரவேண்டிய பணத்தைக் கேட்கக் கூடத் தயங்கும் ஒருவன் எப்படி ஆண் என்று அழைக்கப்படுவான் என்று இவனுக்கு சுகந்தன்மேல் கோபம்தான் வந்தது. ஆனாலும் வாய்விட்டு அதை அவனுக்குக் கூறாது இவள் கடகடவென கீழே இறங்கி கூடத்துக்குள் சென்று நின்றாள். ராம், சகோதரி, கணவன் எல்லோரும் இருந்தார்கள். என்ற காசை மரியாதையாக வைக்கவேணும். வெக்கமில்லாமல் என்ற காசை எடுத்ததுமில்லாமல் சொல்லாமலும் மறைச்சிருக்கிறியள் என்று விட்டு அவர்களைத் துணிவுடன் நிமிர்ந்து பார்க்க, இப்ப அதுக்கு என்ன செய்யச் சொல்லிறாய் என்றாள் இவளைப் பார்த்து ஒருமையில் ராம்.

சுகந்திக்கு கையும் காலும் கோபத்தில் பதற வேறுவழியின்றிக் கோபத்தை அடக்கியபடி நின்றாள். உப்பிடி ஆற்றையன் காசுக்கு ஆசைப்படுற நேரம் ரோட்டில் பிச்சை எடுக்கலாம் என்றுவிட்டு மீண்டும் மேலே வந்தாள். கணவனைப் பாக்க கோபம் தான் வந்தது.

இப்பிடி கையால் ஆகாதவனாக இருக்கிறானே என்று. போய் கேட்டு காச தந்தவையோ என அவன்கேட்டத்தில் நக்கல் இருந்ததா என்று தெரியாத அளவு கோபம் அடங்காமல் இருந்தது. நான் உவனுக்குச் செய்யிறன் வேலை என்று கறுவினாள்.

நீர் ஒண்டும் செய்ய ஏலாது. ஏனென்டால் காச அவையின்ர பேர்ல தான் வந்தது. அதுகும் அத்தானின்ர தங்கச்சியாக்கள் இங்க கன காலமா இருக்கினம். நாங்கள் இப்ப வந்துபோட்டு என்ன செய்யிறது. அதுகும் எல்லாரையும் பாக்க ரவுடிக் கும்பல் போல கிடக்கு என்று சேங்குத்தனமாகக் கூறுபவனை கன்னத்தில் அறையவேண்டும் போல் கோபம் எழுந்தது. போயும்போயும் இப்படிப் பட்டவனையா விழுந்துவிழுந்து காதலித்தேன் என தன்மேலேயே வெறுப்பும் வந்தது. இனியும் இங்கிருப்பது ஆபத்து என எண்ணியவள் அடுத்தநாள் காலை எழுந்து சுகந்தனையும் சூட்டிக்கொண்டு ஏஜன்சி ஒன்றிடம் போனாள். அவர்கள் இருவரையும் வெளிநாடு அனுப்ப நாற்பதாயிரம் இந்தியன் காச கேட்டார்கள்.

அடுத்தநாள் பாஸ்போட்டையும் காசையும் கொண்டுவரும்படி கூறியதால் மனதுக்கு ஒரு நின்மதி ஏற்பட்டது. அவளிடம் இருந்தது போட்டுக்கொண்டு வந்த நகைகள். அதைவிடக் கொஞ்ச நகைகள். எலாவற்றையும் விற்று வெளிநாடு போக வேண்டியதுதான். வேறு வழி இல்லை என மனதுள் நினைத்துக்கொண்டே வீட்டுக்கு வந்து கொண்டுவந்த சூட்கேசை எடுத்தால், அவள் பூட்டியிருந்த பூட்டைக் காணவில்லை. ஐயோ சூட்கேஸ் உடைச்சுக் கிடக்கு என்று திகிலோடு கத்தியபடி திறந்து பார்த்தாள். அவளின் பொருட்கள் எல்லாம் இருந்தன. ஒரு நிமிடம் அற்ப மகிழ்வு கொண்டவள், இன்னும் அடியில் கையை விட்டுத் தேடியதும் அதிர்ந்தாள்.

பெட்டியைத் திறந்து அடியில் கைவிட்டுப் பார்த்தால், அவளதும் தம்பியாரதும் கடவுச் சீட்டுக்களைக் காணவில்லை. நிலத்தில் பெட்டிக்குள் இருந்த அனைத்தையும் எடுத்து வைத்துவிட்டு ஓவ்வொன்றாக உதறி உதறித் தேடியும் கடவுச் சீட்டுக்கள் இல்லை. உங்கட அத்தான் தான் எடுத்திருப்பார். மரியாதையாப் போய் வாங்கிக்கொண்டு வாங்கோ பாஸ்போட் இல்லாமல் திரும்ப வராதைங்கோ. இந்த அறைக்குள் வெளி ஆட்கள் யாரும் வரமாட்டினம். நிக்காதைங்கோ போங்கோ எனக் கணவனை விரட்டினாள். அப்பிடி அவள் ஒருநாளும் கத்தியதே கிடையாது. பெண் என்டதாலை என்னவும் செய்யலாம் எண்டு ராம் நினைச்சிட்டான் போல என மனதுள் கறுவியபடி கணவனுக்காகக் காத்திருந்தாள். அவனோ தலையைக் குனிந்துகொண்டு அத்தானிடம் இல்லையாம் என்று வந்து நின்றான். இவர்கள் இருந்த குடியிருப்பு மூன்று மாடிகள் கொண்டது. மேலே மொட்டை மாடி. இவள் வாசலில் நின்ற கணவனைத் தள்ளிவிட்டு வெளியே வந்து கடகடவென மொட்டை மாடிக்குச் சென்று வீதியில் போவோர் வருவோரை அழைத்தாள்.

அவர்களும் என்ன எதோ என வந்து நின்றனர். என்ற பாஸ்போட்டையும் தம்பியினர் பாஸ்போட்டையும் ராம் எண்டவன் எடுத்து ஒழிச்சுப் போட்டான். இப்ப எனக்கு அது இரண்டும் வேணும். இல்லை எண்டால் நான் கீழை குதிப்பன் என்றாள். சுகந்தன் உடன் கிழே சென்று அத்தானின் வீட்டுக் கதவைத் தட்ட ராமும் வலு கூலா வெளியே வந்தவன், வீட்டுக்கு முன்னால் இத்தனை பேரை எதிர்பார்க்காது என்ன செய்வது, உள்ளே திரும்பப் போவோமா அல்லது நிற்பதா என யோசிக்க முதலே சுகந்தன் எல்லோருக்கும் முன்னால், அத்தான் சுகந்தியினர் பாஸ்போட்டைக் குடுங்கோ சுகந்தி குதிக்கப் போறன் என்டு மொட்டை மாடியில் ஏறி நிக்கிறாள் என்று அழுவார்போல் கூறினான். என்ன தம்பி என்ன பிரச்சனை என ஆளாளுக்குக் கேள்வி கேட்கவும் ராமுக்கு என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

மீண்டும் மேலிருந்து சுகந்தியின் குரல் குள்றலாக வந்தது. இன்னும் 5 நிமிசத்துக்குள் பாஸ்போட் வரவேணும். உவன்தான் எடுத்து வச்சிருக்கிறான். வராட்டில் குதிச்சிடுவன் என்று கூறினாள். சனமும் ஆளாளுக்கு ஏன் தம்பி எடுத்தனி குடுத்திடு என்று கூற ராமும் வேற வழியில்லாமல் சுகந்தனிடம் பாஸ்போட்டைக் கொண்டுவந்து கொடுத்தான். சுகந்தனும் அதைக் காட்டி கிழே வா பாச்போட்டைத் தந்திட்டார் என்று கத்த, சுகந்தி உங்களை நம்பமாட்டன். அதைக் கொண்டு நீங்கள் மேல வாங்கோ என்றாள். சுகந்தனும் அதைக் கொண்டு மேலே போக ராம் பின்னால் வரவில்லை என்பதை நிச்சயப்படுத்திக் கொண்டு கிழே இறங்கி வந்து பாஸ்போட் இரண்டையும் வாங்கினாள்.

வாங்கியதுடன் நில்லாமல் கணவனின் கையைப் பிடித்து இழுத்துக்கொண்டு கிழே தாம் துங்கியிருந்த அறைக்குள் சென்று கதவைப் பூட்டிவிட்டு, நான் இனியும் இங்க இருக்க மாட்டன். நீங்களும் என்னோட வாறுதெண்டால் வாங்கோ அல்லது இங்கே கிடந்தது சாகுங்கோ என்றுவிட்டு, தனது பொருட்களை எல்லாம் பெட்டிக்குள் வைத்துப் பூட்டிக்கொண்டு தயாராகி, வருகிறாயா இல்லையா என்பதுபோல் கணவனைப் பார்த்தாள். சுகந்தனுக்கு அங்கு தான் தனிய இருந்து பயனில்லை என்று தெரிந்தது. தன் பொருட்களையும் எடுத்துக்கொண்டு சுகந்தியுடன் கிளம்பினான். சுகந்தி ஒரு ஓட்டோ பிடித்து கணவனுடன் மிகச் சாதாரண தங்கு விடுதி ஒன்றில் அறை எடுத்து தங்கள் பொருட்களை அங்கு வைத்துவிட்டு, தன் நகைகள் கடவுச் சிட்டு என்பவற்றை கைப்பையில் வைத்துக்கொண்டு சுகந்தனைப் பார்த்து, வாங்கோ என்று சொல்லிவிட்டு அறைக்கு வெளியே செல்ல சுகந்தனும் ஒன்றுமே கூறாமல் பின்னால் சென்றான்.

நல்ல காலம் நகைகளை தன்னுடனேயே கொண்டு திரிந்ததால் எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை. அல்லது அதையும் ராம் எடுத்திருப்பான். சுகந்தி கணவனையும் சூட்டிக்கொண்டு நகைக் கடைகள் இருக்கும் இடத்திற்கு

சென்று அவளிடமிருந்த நகைகளை விற்றாள். எல்லாமாக இருபத்தையாயிரம் தான் வந்தது. கொடியை மட்டும் கழற்றில்லை. இங்கிருந்தால் ராம யாரையும் விட்டு ஏதும் செய்யப் பார்ப்பான். அதனால் கணவனைக் கூட்டிக்கொண்டு பம்பாய் போவதே அவளது திட்டம். ஏனெனில் அவள் ஏஜெஸியுடன் கதைத்தபோது அவர்களும் பம்பாயில் இருந்தே ஆட்களை வெளிநாட்டுக்கு அனுப்புவார்கள் எனக் கூறியிருந்தது நினைவில் நின்றது. மீண்டும் அவர்களிடம் சென்று தன் நிலைமையைச் சொல்லி பம்பாயில் போய் யாரைச் சந்திக்க வேணும் என்று சொன்னால் நாங்கள் சந்திக்கிறம் என்றவளை மறுக்க மனமின்றி விலாசத்தை எழுத்தார் அவர்.

வெளியே வந்ததும் நீ என்ன உன்ற பாட்டுக்கு முடிவெடுக்கிறாய் என்ன ஒன்றும் கேட்காமல் என்ற சுகந்தனை ஒரு ஏளனப் பார்வை பார்த்துவிட்டு, ஒரு ஆம்பிளையைக் கலியானம் கட்டுறது அவன் தன்னை வச்சு வடிவாப் பாப்பான் என்றுதான். நான் நீங்கள் ஆண் என்று நம்பித்தான் உங்களைக் காதலிச்சு ஏமாந்து போனன். படுக்கையில் மனைவியைத் திருப்திப்படுத்தினால் மட்டும் ஒருத்தன் ஆண் ஆகமாட்டான். பென்சாதிக்கு மற்றவையால் கஷ்டம் வரேக்க, ஆபத்து வரேக்க எதிர்த்து நிக்கிறவன், காப்பாத்திறவன்தான் உண்மையான ஆம்பிளை. நான் நல்ல அம்மா அப்பாவாலை வளர்க்கப்பட்டதால என்னால் இப்பவும் உங்களை விட்டுவிட்டுப் போக முடியேல்லை. எனக்குப் பிறகு இரண்டு தங்கச்சியள் இருக்கின்றன. உங்கடை ஆட்களே என்னைப்பற்றி கூடாமல் கதைச்சு அவையளின்ற வாழ்வையும் நாசமாக்கிப் போடுவினம். அதாலைதான் நான் இவ்வளவு பொறுமையா இருக்கிறன் என்றாள். சுகந்தன் மூச்சுக் காட்டவில்லை.

தலை குளிந்தபடி அமர்ந்திருந்தான். அவனிடமிருந்து எந்தப் பதிலும் வராததால் அவனைப் பார்த்தவள், சுகந்தன் எனக்கு இப்பவும் உங்களில் நிறைய அன்பு இருக்கு. நீங்கள் நான் சொல்லுற்றை கேட்டங்கள் எண்டால் காணும். எனக்கு உங்களில் இல்லாத அக்கறையோ மற்றவைக்கு வரப்போகுது. உங்கட அத்தானாக இருக்கலாம். அதுக்காக அவருக்கு ஏன் நீங்களோ நானேனா பயப்பிடவேணும். பாக்கப்போனால் அவர்தான் எனக்குச் செய்ததுக்குப் பயப்பிட்டிருக்க வேணும் என்று கூறி அவனருகில் சென்று நெருங்கி அமர்ந்து கொண்டாள். சரி சுகந்தி நான் இனிமேல் நீர் சொல்லுறப்படியே கேட்கிறன். இப்பவே வெளிக் கிடுறோ பம்பாய்க்கு என்று அவளைப் பார்த்துச் சிரித்தான். சுகந்திக்கு மனம் நின்மதியாகிப் போனது. இவன் அடிப்படையில் நல்லவன்தான். என்ன செய்வது பெற்றோரும் சகோதரிகளும் இவனை வெருட்டி வைத்தபடியால் அவன் அவர்கள் சொல்கேட்டு ஆடுகிறான். நான் இவனைத் திருத்திவிடுவன் என மனதில் நினைத்துக்கொண்டு வெளிக்கிடுவதற்கான ஆயத்தங்களில் இறங்கினாள். அத்தோடு மனதில் தன் துணிவைத் தனக்குள் மெச்சியபடி ஒன்றும் தெரியாத இடத்தில் வந்து நானும் பயந்தவளாக இருந்திருந்தால் என்ன நடந்திருக்கும் என

என்னிக்கொண்டாள். முன்றாம்நாள் பம்பாய் போய்ச் சேர்ந்தார்கள். ஏஜன்சி கொடுத்த விலாசத்தை வைத்துக்கொண்டு அங்கு சென்றால் பலர் வெளிநாடு போக காவல் இருந்தனர். மிகக் குறுகிய ஒரு அறையில் எந்த அடிப்படை வசதிகளுமற்று அறை இருந்தது. என்ன செய்வது காசும் மட்டுமட்டாக இருக்கு, எல்லாம் சமாளிக்க வேண்டியதுதான் என்று என்னிகொண்டு காலம் கழித்தாள்.இங்கும் ஏஜன்சி நாற்பதாயிரம் இருந்தால் இருவரையும் அனுப்பலாம் என்றார். தேவன் என்ற பெயர் கொண்ட அவர் இவளுடன் வாஞ்சையுடன் கதைத்தார். உங்களுக்கு பணக் கஸ்ரம் என்றால் நான் ஒரு குட்கேஸ் தருவன். அதை நீங்கள் நான் சொல்லுற இடத்தில் குடுத்தால் நான் உங்களுக்கும் டிக்கட் போட்டு அனுப்பிவிடுறன் என்றுவிட்டு இவள் என்ன கூறுவாளோ என்று இவளைப் பார்த்தார். இவளுக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை.

என்ன குட்கேஸ் அன்னை என்றாள். அதொன்றும் நீங்கள் கேட்கக் கூடாது சொல்லுற இடத்தில் குடுத்தால் சரி என்றார். சுகந்தன் இவள் காதில் உது கடத்தல் சாமான் என்றதும் இவள் அதிர்ந்துபோய், அன்னை நான் உப்பிடியான வேலை செய்ய மாட்டன். உப்பிடிச் செய்யிறதிலும் பாக்க இங்க கிடந்தது சாவேனே தவிர என்னால் முடியாதன்னை என்று கூறிக்கொண்டு எழுந்தாள்.

அவர் உடனே தங்கச்சி கொஞ்சம் பொறுங்கோ. வெளிநாடு போற்றுக்கு என்னன்டாலும் செய்வினம். நீங்கள் செத்தாலும் சாவேனே தவிர உப்பிடிச் செய்ய மாட்டன் என்று சொன்னது என்ற நெஞ்சைத் தொட்டுவிட்டுது. நான் உங்கட நேர்மையை மதிக்கிறன். உங்களிட்டைக் கிடக்கிற காசைத் தாங்கோ. உங்களை யேர்மனிக்கு அனுப்புறன். அங்க போய் செட்டிலான உடன என்ற காசைத் தந்தால் சரி என்றார். சுகந்திக்கு தன் காதுகளை நம்ப முடியவில்லை. இப்பிடிக் கூட ஆட்கள் இருக்கின்மா?? நான் கும்பிடுற முருகன்தான் எனக்கு இந்த வழியைக் காட்டிக்கிடக்கு என்று மனதுள் முருகனுக்கும் நன்றி சொன்னாள். பின், தேவன் அன்னை உங்கடை உதவியை நான் வாழ்க்கை பூரா மறக்க மாட்டன் என்று மனமாரக் கூறிவிட்டு, நெஞ்சு நிறைந்த மகிழ்வோடு அறைக்குச் சென்றனர். சுகந்தனுக்குக் கூட நம்ப முடியாமல்த்தான் இருந்தது. தன் மனைவியில் அவனுக்கு மரியாதை கூடியது. நாளெண்டா என்ன செய்திருப்பன் என யோசித்தவன், மேற்கொண்டு எதையும் எண்ணாமல் அவளுடன் நடந்தான்.தேவன் அன்னை சொன்னபடியே இருவருக்கும் டிக்கெட் போட்டு அனுப்பிவிட்டார்.

இவர்கள் போய் பேரவினில் இறங்கிய உடனேயே அங்கும் இவர்களுக்கு உதவ ஒருவரை ஒழுங்கு செய்திருந்தார். அந்தப் பையன் விமான நிலையத்தில் இவர்களுக்காகக் காத்திருந்தான். இவர்களைப் புகையிரத நிலையத்துக்குக் கூட்டிச் சென்று அங்கிருந்து மேற்கு யேர்மனிக்குச் செல்லும் புகைவண்டியில் ஏற்றி கையில் 100 ஜேர்மன் மாக்குகளும் கொடுத்துவிட்டார். சுகந்து மீண்டும் அந்த முருகனுக்கே நன்றி கூறினாள். கடவுள் தான் எனக்கு தேவன் அன்னையைக்

காட்டியிருக்கு என்று.

ஒருவாறு யேர்மனியுடன் பொருந்தியாயிற்று. இரண்டு மாதங்களில் அரசியல் தஞ்சம் கேட்டு அகதியாகியும் விட்டனர். உதவித்தொகையும் வரத் தொடங்க மனம் கொஞ்சம் நின்மதியானது. இத்தனை நாளும் அகதி முகாமில் ஒரு அறை. அவர்கள் தரும் உணவு. சிறைச்சாலை போல் நேரத்துக்கு மணியடித்தால் உணவு. வேறு எங்கும் செல்லவும் முடியாது. மற்றவர்களுடன் அரட்டை இப்படியே போன பொழுது, இப்ப மாறி இவர்கள் எங்கும் சென்று இருக்கலாம் என கூறியபடியால், அகதிமுகாமில் பழக்கமான இன்னுமொரு குடும்பத்துடன் சேர்த்து தனியே வசிக்க முடிந்தது. சுகந்தன் ஒருவாறு வேலை தேடி ஒரு சீன உணவுகத்தில் தட்டுக்கள் கழுவும் வேலை எடுத்துவிட்டான்.

எக்கவுண்டஸ் படித்துவிட்டு இந்தவேலை செய்வது அவமானமாக உணர்ந்தாலும், யேர்மனியில் துவேசம் காரணமாக அதுகும் கறுப்பு நிறத்தவற்கு நல்ல வேலை கிடைப்பது கடினம். எனவே கிடைத்ததை விடாது பகுதிநேரத்தில் யேர்மன் மொழியையும் இருவரும் கற்று, சுகந்தியும் ஒரு தொழிற்சாலையில் வேலை எடுத்துவிட்டாள். முதல் சம்பளம் வந்த உடனேயே ஒரு கணிசமான தொகையை இவளிடம் சொல்லாமல் தன் வீட்டுக்கு அனுப்பினான் சுகந்தன். ஒரு வாரம் கழிய பணம் அனுப்பிய விபரம் சுகந்திக்குத் தெரியவர் நீங்கள் திருந்திவிட்டியள் என்று நினைத்தேன் என்றால் மனத்தாக்கலுடன் சுகந்தனைப் பார்த்து. என்ற அம்மா அப்பாக்கு நான் முத்த ஆண்பிள்ளை. காசு அனுப்புறது என்ற கடமை என்றான் அவன். உங்கட கடமைதான் அதுக்காக எனக்கு ஏன் சொல்லவில்லை என்று கேட்டுவிட்டு அவனைப் பார்த்தாள். சரி அப்பா விடும். இதுகும் உம்மட குடும்பம் தானே என்று சடைந்துவிட்டு அவன் போய் விட்டான்.

ஆறு மாதங்களில் சுகந்தனின் தமக்கையும் கணவரும் வெளிநாடு வந்து இவர்கள் இருக்கும் நகரத்திற்கே வந்தார்கள். சுகந்தன் தான் இங்கு வரச் சொல்லி இருப்பான் என்று இவளுக்குப் புரிந்தது. இவள் நினைத்ததுபோலவே இருவரையும் வீட்டுக்கு அழைத்து வந்தவனை கோபப் பார்வை பார்ப்பது தவிர வேறெதுவும் செய்ய முடியாது சுகந்தி எதுவும் நடக்காததுபோல் வாங்கோ என வரவேற்றாள். எங்கு வந்தாலும் சிலர் மாற மாட்டார்கள். அவர்கள் இருவரும் சுகந்தனிடம் விழுந்துவிழுந்து காதைத்துவிட்டு இவளிடம் ஏனோ தானோ எனக் கதைத்துவிட்டுக் கிளம்பினர்.

அவர்களுக்கு இரு சிறிய பிள்ளைகள் இருந்ததால் அரசாங்கம் அவர்களுக்கு இரு படுக்கை அறையுடன் கூடிய வீட்டு வசதிசெய்து கொடுத்தது. ஒரு வாரத்தின் பின் நாங்கள் அக்கா ஆட்களுடன் போய் இருப்பம் என்றான் சுகந்தன். பாம்புப் புற்றுக்குள் கையை விட சுகந்தி தயாராக இல்லை. நான் வரமாட்டன் அங்கே என சுகந்தி மறுத்தும், அவனோ விடாப்பிடியாக நின்றதனால் வேறு வழியின்றி அவனின்

பின்னே சுகந்தி போகும்படியாயிற்று. அங்கு சென்றபின் சுகந்தன் மீண்டும் முருங்கை மரத்தில் ஏறினான். எதோ மூன்றாம் ஆள்போல் சுகந்தியை அவர்கள் நடத்தியதை பார்வையானானாய் பார்த்துக் கொண்டிருந்தானே அன்றி மனைவி என்று அவள்மேல் இரக்கப்படவில்லை.

காலையில் பல்விளக்குவது கூடப் பச்சைத் தண்ணீரில்தான். சுடுநீர் கொதிக்கும் தாங்கியை தமக்கை ஒரு குறிப்பிட்ட நேரத்தின் பின்னர் தான் போடுவாள். அதற்குமுன் யார் தண்ணீரைப் பயன்படுத்தினாலும் குளிர் நீர்தான். சுகந்திக்கு வரும் கோபத்தில் கணவனிடம் கத்தியும் எதுகும் அவன் காதில் ஏறவே இல்லை. சமையல் விடயம் கூட அவர்களின் விருப்பப்படிதான். இவள் இன்று நாங்கள் அதை வாங்கிக் கொண்டு வந்து சமைப்பமோ என்றாலும் அக்காவுக்குப் பிடிக்காது என்பான். இவளுடன் வெளியே போவதோ சந்தோசமாக இருந்து கதைப்பதோ கூட தமக்கையின் அனுமதியோடுதான்.

சுகந்திக்கு அவனை அங்கிருந்து எப்பிடியாவது கிளப்பிக் கொண்டு போக வேண்டும் என்ற எண்ணம் ஓடிக்கொண்டே இருந்தது. அன்று எழும்பவே அவளுக்கு தலை சுற்றுவது போல இருக்க வேலைக்குப் போகாது படுத்தே கிடந்தாள். மாலை முழுவதும் கூட எழும்ப முடியவில்லை. அடுத்தநாள் சுகந்தனே இவளை வைத்தியரிடம் அழைத்துக்கொண்டு போனான். இவள் கற்பமாக உள்ளதாகவும் இன்னும் நான்கு வாரத்தில் மறுபடியும் வரும்படியும் கூறி இவள் வீக்காக இருப்பதால் மாத்திரைகளும் கொடுத்து அனுப்பினார். இவளுக்கு மனம் மகிழ்ச்சியில் துள்ளியது. சுகந்தனின் முகத்தில் பெரிதாக மலர்வைக் காணவில்லை. இவள் இனி வேலையை விட்டதோ என்றதற்கு பொறு அக்காவைக் கேட்பம் என்றான்.

நான் வேலையை விடுறதுக்கு எதுக்கு உங்கள் அக்காவைக் கேட்க வேண்டும் என கேட்டவள் எங்களுக்குக் குழந்தை பிறக்கப் போகுது. இனி எண்டாலும் திருந்துங்கோ என்றாள் அழுகையுடன். நான் என்ன திருந்தக் கிடக்கு. அக்கா இரண்டு குழந்தை பெத்தவ. அதனாலதான் சொன்னேன் என்று இவள் வாயை அடைத்தான். தமக்கையிடம் கூறியபோதும் எந்த வித உணர்வையும் வெளிக்காட்டாது அப்பிடியே என்றுவிட்டு, எழு மாதம் வரையும் வேலை செய்யலாம். அதுக்குப் பிறகு வீவு தருவாங்கள். வேலை செய்தால்தான் சுகமாக குழந்தை பிறக்கும் என்றாள் தமக்கை.

சுகந்திக்கு குழந்தை சுகமாகப் பிறந்தால் சரி என்ற எண்ணம். அவளுக்கு முடியாமல் இருக்கும். ஆனாலும் குழந்தைக் கனவுடனே வேலைக்குப் போனதால், கனவு பொய்யாகி கரு பன்னிரண்டாவது வாரமே கலைந்தது. இரு வாரங்கள் வைத்திய சாலையில் இருந்தவள், வீட்டுக்கு வந்தும் கவனிப்பாற்று கணவனின் கருணை இல்லாது ஆறுதல் வார்த்தை இல்லாது, தாய்க்கு தன் உள்ளக் கிடக்கையை

எல்லாம் மடலாக வடித்துப் போட்டாள். தாய் வழைமேபோல் உவர்களோடு இருக்காதை. உவர்கள் உன்னைச் சாக்காட்டிப் போடுவினம் என்று எழுத இவருக்கு தாயின்மேல் வெறுப்புத்தான் வந்தது. வீட்டில் இருந்தால் உதை நினைத்து நினைத்து நோய்தான் ஏற்படும் என எண்ணியவளாய் மீண்டும் வேலைக்குப் போக ஆயுத்தமானாள். சும்மா ஒரு பேச்சுக்குத் தன்னும் இன்னும் கொஞ்ச நாள் இருந்துவிட்டுப் போ என சுகந்தன் கூறவே இல்லை. சரி இத்தனை நாளில் அவரின் குணம் தெரிந்ததுதான். என்ன எண்ணியும் பயனில்லை என எண்ணிக்கொண்டு தன்பாட்டில் இருந்தாள். சுகந்தன் இப்பவெல்லாம் இவளிடம் வரும்போது பாதுகாப்பு உறையுடனே வந்தான்.

ஏன் எனக் காரணம் கேட்டதுக்கு திரும்ப உடன் பிள்ளை உண்டாகிவிட்டால் உமக்குத்தான் கூடாது என அவன் கூறியதை நம்பி நான்கு மாதங்கள் அவரும் பேசாமல் இருந்தாள். அதன் பின் அவனின் சொல்லைக் கேட்காது சுகந்தி பிடிவாதம் பிடித்ததில் மீண்டும் சுகந்தி கருத்தரித்தாள். இம்முறை இவர்களைக் கேட்காமல் அவனே வேலையை விட்டு நின்றது சுகந்தனுக்கும் தமக்கைக்கும் கடுப்பாகியது. இவள் தாயிடம் பொதுத் தொலைபேசி இருக்கும் இடத்துக்கு வரும்படி கூறி தன் சந்தோசத்தைப் பகிர்ந்துகொண்டாள். எதுக்கும் கவனமா இரு என்றுவிட்டு தாய் போனை வைத்தார். இம்முறை சுகந்தன் இவருடன் கற்பம் பற்றி அக்கறையாகக் கேட்டது இவளை மகிழ்ச்சி கொள்ள வைத்தது. பத்தாததுக்கு பிள்ளைக்கு நல்லது என்று கூறி ஒரு கப்சலும் கொண்டுவந்து கொடுத்தான்.

ஒரு நாளைக்கு இரண்டு தடவை எடுக்கிறதாம். எனது உணவு விடுதியில் வேலை செய்யும் ஒரு சப்பட்டை கொண்டுவந்தது என்றான். இவருக்கு தன் கணவனுக்கு தன்மேல் அக்கறை இருக்கிறது. நான்தான் எப்போதும் அவரைப்பற்றி தவறாக நினைத்துக்கொண்டே இருக்கிறேன் என எண்ணினாள். ஒரு வாரம் செல்ல அவருக்கு அடி வயிறு சுண்டி இழுப்பதுபோல் இருக்க, வீட்டில் இருந்தவள் தனியாக வைத்தியரிடம் சென்று தன் நிலைமையை எடுத்துக் கூறினாள். வேலை செய்கிறாயா இப்பொழுதும் என்று கேட்டவர் அவள் இல்லை என்றதும் இவளைப் பரிசோதித்துவிட்டு நான் தந்த மருந்துகளை ஒழுங்காக உண்கிறாயா என்று கேட்டார். அவள் மருந்துகளை தன் கைப்பையுள் வைத்திருப்பதால் இந்த மருந்துகள் தானே என எடுத்துக் காட்டினாள். அவள் எடுத்து வைத்த மருந்துகளோடு சுகந்தன் கொடுத்த மருந்தும் இருந்தது. இது நான் தரவில்லையே என்று கூறியவர், இதுவும் உண்கிறாயா என கேட்க இவள் ஆம் எனத் தலையாட்டினாள். அதை எடுத்து வடிவாக வாசித்துவிட்டு கண்ணியில் தட்டி அதன் விபரம் பார்த்தார். என்னைக் கேட்காமல் கண்ட மருந்துகளையும் உன்னையார் உண்ணைச் சொன்னது. இது கற்பம் கலைக்கும் மருந்து என்று கூறி இவளை உறைய வைத்தார். இவருக்குக் கண்களை இருட்டிக்கொண்டு வந்தது. காதுகள் இரண்டும் அடைத்து மண்டை பிளந்துவிடுவதுபோல்

வந்து கதிரையிலே மயங்கிச் சரிந்தாள் அவள்.

சுகந்தி கணவிழித்துப் பார்த்தபோது மருத்துவமனையில் இருந்தாள். அவளுக்கு ஏற்பட்ட அதிர்ச்சியில் கற்பம் கலைந்துவிட்டது. அதிர்ச்சி ஏற்படாவிட்டாலும் கலைந்துதான் இருக்கும். அவள் பக்கத்தில் ஒருவரையும் காணவில்லை. கணவனின் துரோகம் நினைவில் வர அழுகை ஒருபுறம், கோபம் ஒருபுறம் வாய்விட்டு அழுதாள். வேறு என்ன தான் செய்வது. பக்கத்துக் கட்டிலில் இருந்த ஒரு பெண் இவள் அழுவதைப் பார்த்து தாதியரை அழைக்கும் அழுத்தியை அழுத்தியவுடன் தாதி வந்து இவளை சமாதானப் படுத்தினாள். உன்கணவருக்கு அறிவித்துள்ளோம் இப்போது வருவார் என்று கூறும்போதே சுகந்தன் தமக்கையுடன் உள்ளே வந்தான்.

சுகந்திக்கு அவனைக் கண்டதும் ஆவேசம் வந்தது. இரண்டுபேரும் வெளியில் போங்கோ. எனக்கு உங்களைப் பாக்க விருப்பமில்லை என்று கத்தினாள். தாதிக்கு ஒன்றும் விளங்கவில்லை. என்ன பிரச்சனை. இப்பிடி நீ கத்துவது கூடாது என்று கூறிவிட்டு, நீங்கள் யார் என்று சுகந்தனைப் பார்த்துக் கேட்டாள். நான் இவள் கணவன், இவ என் அக்கா என்றுவிட்டு சுகந்தியைப் பார்த்தான். இவர்களைப் பார்க்கப் பிடிக்கவில்லை என்று ஜேர்மன் மொழியில் தாதியிடம் கூறியவுடன் தாதி அவர்களை வெளியே போகும்படி கூறிவிட்டு, நீ உப்பிடிக் கத்தக்கூடாது என்று இவளுக்குச் சொல்லிவிட்டு வெளியே சென்றாள். தாதி சென்று ஐந்து நிமிடங்கள் செல்ல சுகந்தன் மட்டும் தனியே உள்ளே வந்தான்.

அவனும் ஜேர்மன் மொழியில் நன்றாகக் கதைப்பானாகையால் தாதியிடம் என்ன கூறினானோ மீண்டும் தாதி அவனை அனுமதித்துவிட்டாள். என்னத்துக்கு வந்தனீங்கள் நான் செத்திட்டனோ எண்டு பாக்கவோ. நான் உங்கட ஆசைக்கெல்லாம் சாகமாட்டன். வெக்கம் இல்லையே இங்க வர எண்டு பொரிந்து தள்ளினாள். சுகந்தி நான் சொல்லுவற்றைக் கேள்வும். நான் வேணுமெண்டு செய்யேலல். அந்தச் சப்பட்டைதான் மாறி விளங்கிக் கொண்டு தந்திட்டாள். நான் வேணுமெண்டால் சத்தியம் செய்யிறன் என்று கூறி அழுவாரைப்போல் நின்றான்.

உங்களுக்கு என்னெண்டு தெரியும் நான் சொல்லாமல். இப்பதான் வாறிங்கள் என்று இவள் சந்தேகத்துடன் கேட்க, உம்மை அம்புவன்சில் இங்க அனுப்பிப்போட்டு உமது வைத்தியர் எனக்கு அடிச்சுச் சொன்னவர் என்றான். இப்ப சுகந்திக்கு சந்தேகம் வந்துவிட்டது. கணவன் கூறுவது சிலநேரம் உண்மையாக இருக்குமோ என. அதனால் ஒன்றும் கூறாது படுத்திருந்தாள். எனக்கு உம்மில எவ்வளவு அன்பு இருக்கு என்று உமக்குத் தெரியாது என்று கூறியவாறு கிட்ட வந்து சுகந்தியின் தலையைத் தடவினான். அவனின் அருகாமை அவளின் கோபத்தைத் தணிக்க ஒன்றும் கூறாவிட்டாலும் முகம் இயல்பு நிலைக்கு

வர சுகந்தனுக்கு விளங்கிவிட்டது சுகந்தியின் நிலை.

சுகந்தியின் மனதில் வேறு ஒன்று ஓடிக்கொண்டிருந்தது. இன்னும் இரண்டு நாள் இருக்க வேணுமாம் என்று அவன் சொல்ல, நீங்கள் உடன் எங்கையாவது ஒரு வீடு பாருங்கோ. நான் திரும்ப உங்கட அக்காவிட்ட வரமாட்டன். எனக்கு தனிய நின்மதியா இருக்க வேணும். அவவுக்கு நான் என்ன அடிமையே அவவினர் விருப்பத்துக்கு இருக்கவும் சமைச்சூச் சாப்பிடவும் எனச் சுகந்தி கூறிக்கொண்டிருக்கும் போதே சுகந்தன் இடைமறித்து, அக்காக்கள் என்ன நினைப்பினம் என்றான். உங்கட அக்கா என்ன நினைச்சாலும் எனக்குக் கவலை இல்லை.

உங்களுக்கு அக்காவோடை இருக்க விருப்பம் எண்டால் போய் இருங்கோ. நான் தடுக்கவில்லை. ஆனால் நான் நீங்கள் மருந்து தந்த விஷயத்தை இங்க சொன்னன் எண்டால் நீங்கள் ஜெயில்லையும் போய் இருக்கலாம் என்றாள். சுகந்தனின் முகம் இரண்டு போவதை ஒருவித சந்தோசத்துடன் பார்த்தவன், போங்கோ இங்க நிக்கிற நேரம் வீடு பாக்கிற அலுவலைப் பாருங்கோ என்று கூறிவிட்டுத் திரும்பிப் படுத்துவிட்டாள். சிறிது நேரம் சுகந்தன் அங்கேயே நின்றுவிட்டு போவது தெரிந்தது. மனதுக்குக் கஷ்டமாகத்தான் இருந்தது அவளுக்கு. ஆனாலும் என்ன செய்வது. இதைவிட வேறு நல்ல சந்தர்ப்பம் வராது என எண்ணி அமைதியடைந்தாள். சுகந்தன் ஜெயிலுக்குப் போகவேண்டும் என்ற பயத்திலோ என்னவோ உடனேயே வீடு தேடி எடுத்துவிட்டான்.

தங்கள் இருவரின் பொருட்களை எல்லாம் புதிய வீட்டுக்கு மாறிவிட்டே சுகந்தியை மருத்துவமனையிலிருந்து அங்கு கூட்டிக்கொண்டு போனான். ஒரு படுக்கை அறை கொண்ட வீடுதான் என்றாலும் தானும் கணவனும் மட்டும் இருக்கப் போகிறோம் என்னும் நினைப்பே சுகந்திக்கு புத்துணர்வைத் தந்தது. அதுவே அவளை மீண்டும் பழைய நிலைக்கு விரைவில் கொண்டும் வந்தது. சுகந்தன் மறந்துபோய் தன்னும் தமக்கை ஆட்களைப் பற்றிக் கதைக்கவில்லை. கொஞ்சநாள் போக சுகந்தியும் வேலைக்குப் போக வேண்டும் என எண்ணி வேலை தேடியபோது, பக்கத்து நகரில் ஒரு பெரிய நிறுவனத்தில் நிறையப்போரை வேலைக்கு எடுக்கிறார்கள் எனக் கேள்விப்பட்டு விண்ணப்பித்தாள். நேர்முகத் தேர்வுக்கு அழைப்பு வந்ததும் சுகந்தன் இவ்வளவு தூரத்துக்கு வேலைக்குப் போகப் போற்றோ என்றாள். பக்கத்தில் ரெயின் ஏறினால் அங்கும் பக்கத்தில் வேலை. இதில் உங்களுக்கு என்ன கஸ்ரம் என்று சிரித்துவிட்டு சுகந்தி கிளம்பினாள். அங்கு சென்றவுடன் பார்த்தால் ஒரு முப்பது நாற்பது பேராவது இருக்கும்.

கடவுளே எனக்கு வேலை கிடைச்சிடவேணும் என கடவுளை வேண்டியபடி காத்திருக்க உள்ளே அழைத்து அதிக கேள்விகேட்டு பதட்டப்பட வைக்காமல் ஐந்து மாதங்கள் வேலைக்கு பதிந்தனர். நன்றாக வேலை செய்பவர்களைப் பார்த்து நிரந்தரமாக்குவார்கள். அது ஒரு பிஸ்கட் மற்றும் சொக்காற் செய்யும் தொழிற்சாலை.

கிட்டத்தட்ட முவாயிரம் பேர் வேலை செய்கின்றனர். இரண்டு நாட்கள் செல்ல முதல் நாளாக வேலைக்குச் சென்றவருக்கு, அங்கு இன்னும் இரண்டு தமிழ் பெண்களைக் கண்டதும் மகிழ்ச்சி பெருகியது. அவர்கள் இருவரும் இவளைப் பார்த்துச் சிரிக்க இவளும் சிரித்தாள். கிட்டப் போய் கதைக்கவேண்டும் போல் இருந்தாலும் இதனை பேர் நிற்கையில் போய் கதைப்பதற்கு ஒருமாதிரி இருந்தது. ஆனால் அந்த இருவரில் ஒருபெண் துணிவாக இவள் அருகே வந்து நீங்கள் எங்கே இருக்கிறீர்கள். நான் இங்கு இருப்பதில்லை பக்கத்து நகரில் இருக்கிறேன் என்றுகூறிவிட்டு நட்பாகச் சிரித்தாள். சுகந்திக்கு அவளை நன்கு பிடித்துவிட்டது.

தன் பெயர் நித்தியா எனக் கூறி சுகந்தியின் பெயரையும் அறிந்துகொண்டாள் அவள். உங்களுக்குத் திருமணம் ஆகிவிட்டதா எனச் சுகந்தி கேட்க ஏன் கேட்கிறீர்கள் வந்ததும் வராததுமா. கவியாணத் தரகர் வேலை பார்க்கிறீர்களோ எனச் சிறித்தபடியே கேட்க இல்லை எனக்கு ஒரு அண்ணன் இருக்கிறான். உங்களுக்குத் திருமணம் ஆகவில்லை என்றால் அவனுக்கு உங்களைக் கட்டி வைக்கலாம் என்று உங்களைப் பார்த்தவுடனேயே என் மனதில் ஆசை தோன்றியது. அதுதான் கேட்டேன் என்று கூறிவிட்டு நித்தியாவைப் பார்த்தாள். எனக்கு இரண்டு வருடங்களின் முன்பே திருமணம் ஆகிவிட்டது என நித்தியா கூற, இருவரும் சிரிக்க ஆரம்பித்தனர்.

இப்படியாக ஆரம்பித்த அவர்கள் உறவு சுகந்தி தன் உள்ளக்கிடக்கையை எல்லாம் நித்தியாவுக்குக் கொட்டித் தீர்க்கும் அளவு நெருக்கமானது. அதற்கு இன்னொரு காரணம் அவர்கள் இருவரும் ஒரே பகுதியில் ஒருவருக்கு முன் ஒருவர் இருந்து கதைக்கக் கூடியதாக இருந்ததும் காரணம் நித்தியாவைச் சந்தித்ததன் பின்னர், சுகந்தியின் மனச்சுமைகள் குறைந்துபோயின. சுகந்தனிடம் கூட மாற்றம் தெரிவதாகப் பட்டது சுகந்திக்கு. எப்படி ஜந்து மாதங்கள் ஓடிப்போனது என்று தெரியவில்லை. சுகந்திக்கு ஏனோ தெரியவில்லை வேலை நிரந்தரமாக்கப் படவில்லை. நித்தியாவுடனான நட்பின் நெருக்கம் இப்போது அதிகரித்துவிட்டதால் வேலையை விட்டு நிற்பதிலும் நித்தியாவுடனான அந்த நேரம் இல்லாமற் போகிறதே என்ற வருத்தம் தான் சுகந்திக்கு. ஆனாலும் என்ன தொலைபேசியில் கதைக்கலாம் தானே என மனதைத் தேற்றிக் கொண்டாள் சுகந்தி. அதெடுத்தது வாரங்களில் நித்தியா சுகந்தியின் வீட்டுக்கு வருவதாகக் கூறியதில் மனம் கொஞ்சம் ஆறுதலைடைந்தது. நித்தியாவுக்கும் சுகந்தி சுகந்தனைப் பற்றிக் கூறியதில் இருந்து சுகந்தனை ஒருமுறை பார்த்துப் பேசவேண்டும் போல் இருந்தது. தன் கணவனையும் கூட்டிக்கொண்டு சுகந்தியின் வீட்டுக்குச் சென்றால், திறுநீற்றுப் பூச்சோடு சிரித்த முகத்துடன் வாங்கோ என வரவேற்ற சுகந்தனைப் பார்த்ததும் சுகந்தி கூறியது பொய்யோ என ஒருகணம் நித்தியாவுக்குச் சந்தேகம் ஏற்பட்டது.

சுகந்தியிலும் பார்க்க சுகந்தனே ஓடியோடி உபசரித்தான். நித்தியா கொஞ்சநேரம் திக்குமுக்காடித்தான் போனாள். இதில் சுகந்தி கூறுவது உண்மையா அல்லது சுகந்தனுக்குப் பல முகங்கள் இருக்கா என ஒருவிதக் குழப்பம் மனதை ஆட்டுக்கொள்ள குழப்பத்துடன் அவன் கணவரும் சுகந்தனும் சுவாரசியமாக உரையாடுவதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சுகந்தி எல்லோருக்கும் தேநீரைப் பரிமாறிவிட்டு, வாங்கோ நித்தியா நாங்கள் சமைத்துக் சமைத்துக் கதைப்போம் எனக் கூப்பிட்டதில் நின்மதியாகி எழுந்து அவளுடன் சென்றாள். குசினிக்குள் சென்றதுமே என்ன சுகந்தி அக்கா நீங்கள் கூறியதுக்கும் உங்கள் கணவருக்கும் சம்மந்தமே இல்லைபோல் இருக்கே என தன் சந்தேகத்தைக் கேட்டேவிட்டாள். உண்மைதான் நித்தியா. அவர் மற்றவர் முன்னால் தன்னை நல்லவன் என்று காட்டிக் கொள்ள என்னவும் செய்வார் என்றாள். சுகந்தியிலும் நித்தியா நான்கு வயது இளையவளாதளால் என்னதான் நட்பாக இருந்தாலும் அக்கா என்னும் பதத்தைப் பாவிக்கத் தவறுவதில்லை. நித்தியா இத்தனை நாட்களாக நான் யாரிடமும் எதையும் சொல்லி மனதை ஆற்ற முடியாமல் இருந்தேன். இப்ப உங்களைச் சந்தித்தபிற்கு எனக்கு எவ்வளவு நின்மதியாக இருக்குத் தெரியுமா என்றாள். சரி எனக்குப் பிரச்சனை இல்லை.

நீங்கள் எது என்றாலும் என்னிடம் கதைக்கலாம் என்று கூறி அதன்பின் பொதுவான விடயங்களைப் பேசி மகிழ்ந்தனர். சுகந்தியின் பிரச்சனைகள் எதனையும் நித்தியா கணவனிடம் ஒழிக்காது கூறியிருந்தபடியால், வீட்டுக்குப் போகும்போது அவள் கணவன், என்ன நீர் சொன்னதுக்கும் சுகந்தனுக்கும் தொடர்பே இல்லைப்போல் இருக்கே என்று தன் சந்தேகத்தைக் கூறினான். நானும் சுகந்தி அக்காவிடம் அதைத்தான் கேட்டேன். அவர் மற்றவர் முன்னால் இப்படித்தான் வேடம் போடுவார் என்று அவ கூறினா என்றதற்கு, சரி போகப் போக எங்களுக்கே விளங்கும்தானே என்று அத்தோடு அவர்கள் கதையை விட்டனர் இருவரும் மூன்றாவது தடவை சுகந்தி கர்ப்பமானாள். இம்முறை மகிழ்வை உடனே கணவனிடம் பகிர்ந்துகொள்ளாது நித்தியாவிடம் மட்டும் கூறினாள் சுகந்தி.

மூன்று மாதம் முடியும் வரை சுகந்தனுக்குக் கூறவேண்டாம் என்ற அறிவுரையை சுகந்தி கேட்டாளாயினும் மனம் சுகந்தனிடம் இன்னும் கூறவில்லையே என குறுக்குறுக்கத்தான் செய்தது. ஆனாலும் இம்முறை குழந்தையை நல்லபடியாகப் பெற்றே தீருவது என்று கங்கணம் கட்டிக்கொண்டு அமைதியாக இருந்தாள். சுகந்தனும் அதற்கிடையில் நல்ல வேலை ஒன்றை எடுத்துவிட்டதனால் அந்த வேலைப் புலாதியில் இவளைக் கவனிக்கவில்லை. இவளுக்கு அது வசதியாகப் போயிற்று. மூன்று மாதங்கள் கழிந்தபின் வைத்தியரிடம் சென்று நிட்சயம் செய்தபின் சுகந்தனிடம் கூறினாள்.

அவன் பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவுமில்லை. எதிர்மறையாக

எதுவும் கூறவும் இல்லை. சாதாரண செய்தி ஒன்றைக் கேட்பதுபோல் கேட்டுவிட்டு இருந்தான். அதன்பின் அவன் கொஞ்சம் மாறியதுபோல் இருந்தது. உமக்கு என்ன விருப்பம் சொல்லும் வாங்கிக் கொண்டு வாறன் என்பான். வாரும் வெளியே நடந்துபோட்டு வருவோம் என்பான். சில நேரம் தானே சமைக்கிறேன் என்பான். சுகந்திக்குச் சந்தேகம் உடனே வரும். ஏன் மருந்து எதும் சாப்பாட்டுடன் போட்டுத் தரப்போற்களோ என் நேரடியாகவே தாக்குதல் தொடுத்தாள்.

நீர் என்னை இன்னும் நம்புகிறீர் இல்லை முந்தி அக்காவின்ர சொல்லைக் கேட்டு நான் உம்மோட அப்பிடி நடந்திட்டன். இப்ப நான் அக்காக்களோட கதைக்கிறதே இல்லையே. பிறகும் ஏன் சந்தேகப் படுறீர் என்று கேட்டதன் பின் சுகந்தி அவனைக் காயப்படுத்துவதில்லை. குழந்தை வயிற்றில் வளர வளர சுகந்தியும் பூரித்து சுகந்தனுடன் ஒன்றி வாழப் பழகிக் கொண்டாள். பத்து மாதத்தில் அழகான ஆண் குழந்தை ஒன்றும் பிறந்தது.

குழந்தை பிறந்து இரண்டாம் நாள் சுகந்தன் வந்தபோது, சுகந்தி கோவிக்காதையும் அக்கா பிள்ளையைப் பார்க்க வரப்போகிறாவாம். நான் உம்மட்டைக் கேட்டுப்போட்டுச் சொல்லுறந் எண்டனான். வரச் சொல்லட்டோ என்றான். அவவை என்னத்துக்கு. அதுதான் வேண்டாம் என்று, விட்டாச்சே. பிறகென்ன என்றதற்கு, இல்லை சுகந்தி அவ எனக்கு அக்கா. என்னதான் கோபதாபம் என்றாலும் இப்பிடியான நேரத்தில தான் ஒன்று சேருறது. என்னில் சின்னனிலை இருந்தே சரியான அன்பு. பிள்ளையைப் பாக்கப்போறன் எண்டு சொல்லேக்கை எப்பிடி வேண்டாம் என்று சொல்லுறது என்றதற்கு மேல் சுகந்தியும் தடுக்கவில்லை. சரி உங்களுக்காக அவவை வர விடுறன்.

ஆனால் அதுக்காக வீட்டை வந்து சொந்தம் கொண்டாட விடமாட்டன் என்று கறாராகக் கூறினாள். சுகந்தனும் சம்மதிக்க, அடுத்தநாள் தமக்கையும் கணவனும் வந்தார்கள். அவர்கள் வருவதைக் கண்டதும் இவளை அறியாமல் வாங்கோ என்று வரவேற்று விட்டாள் என்றாலும் மேற்கொண்டு என்ன கதைப்பது என்று தெரிய வில்லை. குழந்தை எங்கே என்று தமக்கைதான் கேட்டார். பொறுங்கோ எடுத்துக்கொண்டு வருகிறேன் எனக்கூறித் தாதிமாரிடம் சென்று குழந்தையை வாங்கிவந்து அவர்களிடம் காட்டினாள். தமக்கையை வரச் சொல்லிவிட்டு இந்தாள் எங்கே போய்த் தொலைந்தார் என்று எரிச்சல் ஏற்பட்டது. நல்ல காலம் அவர்களுக்கும் இவளுடன் என்ன பேசுவது என்று தெரியாததால் என்ன பெயர் வச்சிட்டியனோ? எத்தினை கிலோ? இப்பிடிப் பொதுவாகக் கேட்டுவிட்டுக் கிளம்பிவிட்டனர்.

இவள் முருகனைத்தான் தினமும் வணங்கி தனக்கு பிள்ளை ஒரு குறையும் இன்றிப் பிறக்கவேண்டும் என்று கும்பிட்டதால் அவனின் பெயரையே பிள்ளைக்கும் வைத்தாயிற்று. குழந்தை பிறந்தபின் சுகந்தனும் வேலை நேரம்போக மிகுதி எல்லாம் மகனுடனும் மனைவியுடனுமே

கழித்ததால், கடவுள் கண்ணைத் திறந்துவிட்டார் என்று சுகந்தி கடவுளுக்கு நன்றி சொல்வதும் தீபம் காட்டி வழிபடுவதும் தொடர்ந்தது. தொடர்ந்து வந்த இரண்டு வருடங்கள் சுகந்திக்கு சுகந்தகாலமானது. இன்னொரு பெண் குழந்தையும் பிறந்து நித்தியாவுடனான நட்பும் நெருக்கமாகி, இவள் இரண்டாவது குழந்தைப் பேற்றுக்கு வைத்தியசாலைக்குச் சென்றபோது நித்தியாவே கணவனுடன் இவள் வீட்டில் வந்து நின்று இவள் முதல் மகனை ஒரு வாரங்கள் பார்க்குமளவு வளர்ந்தது. சுகந்தன் வேலை ஒன்று மாறிய படியால் லீவு எடுக்கும் பிரச்சனை இருந்தது. சாரி முன்பு சுகந்தன் எப்படியோ. இப்போது நல்லா மாறிவிட்டான். வீடு வாசல் கூட முன்பு இருந்ததைவிட வசதியாக, நன்றாகத்தான் சுகந்தியை வைத்திருக்கிறான். உண்மையில் திருந்தித்தான் விட்டான். ஒருவன் தவறுசெய்தால் அவனை எப்போதும் குற்றவாளியாகவே பார்ப்பதும் தவறு என எண்ணிக்கொண்டு நித்தியாகூட அவனை மதித்து இயல்பாய்க் கதைக்கத் தொடங்கினாள்.

சுகந்தனுக்குக் கொஞ்ச நாட்களாகவே ஒரு கடை எடுத்து நடத்தினால் என்ன என்ற எண்ணம் எழுந்திருந்தது. சும்மா மற்றவனிடம் போய் கை ஏந்துவதிலும் நாமே எம்மிடம் வேலை செய்வது சுதந்திரமானது என எண்ணி சுகந்திக்கும் அதைச் சொன்னான். சுகந்திக்கும் அதைக் கேட்டதும் ஆசை தோன்றிவிட்டது. இங்கு தமிழர்கள் ஒருசிலர் தான் கடை நடத்துகிறார்கள். நாங்களும் நடத்தினால் நல்ல காசு வரும் என நினைத்துக்கொண்டு கணவன் கடை எடுப்பதற்கு உதவினாள். கடை என்றால் சும்மாவா?? முதலும் வேண்டும்தானே. நானும் கொஞ்சம் மாறிறந் தீயும் உனக்குத் தெரிஞ்சவையிட்டைக் கேட்டுப் பார் என்றான் சுகந்தன். கணிசமான முதலை வைத்துக்கொண்டு ஒரு தொழிலைத் தொடங்கவேண்டும் என்னும் அடிப்படை அறிவுகூட இல்லாது சுகந்தியும் தனக்குத் தெரிந்த சிலரிடம் விசாரித்தாள்.

யாரும் பணம் கொடுப்பதாக இல்லை. வேறு வழியின்றி நித்தியாவிடம் கொஞ்சம் கேட்டபோது நித்தியா தருவதற்கு ஒப்புக்கொண்டாள். சுகந்தனும் தான் கொஞ்சம் மாறியதாகக் கூறியபோதிலும் யார் எவரிடம் என சுகந்தியும் கேட்கவில்லை. கடை திறந்துவிட்டனர். கடைக்கு மேலேயே வீடும் இருந்ததால் சுகந்தியும் கடையில் நிக்க வசதியானது. சுகந்தனைப் பார்த்து எல்லோரும் பொஸ் என்று கூப்பிடுவது அவனுக்குப் போதையைத் தந்தது. அப்படிச் சொல்லியே பலர் அவனிடம் கடன்வாங்கினார்கள்.

அதைத் திரும்பக் கொடுக்காமலும் விட்டனர். அதனால் பலர் கடைக்கு வராமல் வேறு கடைக்குச் சென்றனர். முதல் மாதம் எல்லாம் குழப்பமாக இருந்தது. இரண்டாம் மாதம் கடை பெரிதாக லாபம் பார்க்கவில்லை என்று புரிந்தது. மூன்றாம் மாதம்தான் தான் யாரிடமோ வட்டிக்குத்தான் பணம் வாங்கினேன் என்ற விடயத்தை சுகந்திக்குக் கூறினான் அவன். வட்டிக்கு வாங்கி யாராவது கடை நடத்த முடியுமோ என்று ஏங்கிப் போனாள் சுகந்தி. மேற்கொண்டு கணக்குப் பார்த்ததில்

கடை நட்டத்தில் ஓடுவது புரிய கடையை இழுத்து மூடிவிட்டு மீண்டும் சுகந்தன் வேலைக்குப் போனான். சுகந்தி நித்தியாவிடம் எடுத்துப் புலம்ப, வட்டிக்குக் காசு வாங்கிக் கடை போடுகிற்கள் என்றால் நான் வேண்டாம் என்றுதான். கூறியிருப்பேன். அப்படிக் கூறியிருந்தாலும் நான் எரிச்சலில் கூறுவதாகவே நீங்கள் எண்ணியிருப்பீர்கள் என்று சொல்லி நிறுத்தினாள் நித்தியா. என்ன நித்தியா நான் உங்களை அப்பிடி நினைப்பேனா? நீங்கள் என்ன புத்திமதி என்றாலும் சொல்லலாம் என்று கூறினாள். பிள்ளைகள் வளர்ந்து பாடசாலைக்குச் செல்லத் தொடங்கியதும் சுகந்தியும் வீட்டிலிருக்காது முழுநேர வேலை செய்து கொஞ்சம் பணம் சேர்த்து நித்தியாவின் பணத்தைத் திரும்பக் கொடுத்தனர். வட்டிப்பணம் எல்லாம் அடைத்தாயிற்று. கொஞ்சம் கையில் பணம் சேரத் தொடங்கியது. சுகந்தனும் தன் தமிழி தங்கையைக் கூப்பிடவேணும் என்று கூற, சுகந்தியும் சம்மதித்தாள். ஒவ்வொரு மாதமும் அவர்களுக்குப் பணம் போகிறது. தம்பியார் வந்தாலாவது இவர்கள் பணம் அனுப்புவதை நிப்பாட்டலாம் என்ற எண்ணம் அவனுக்கு. இதற்குள் தமக்கை தொலைபேசி எடுத்து தம்பி அம்மா அப்பா ஆட்களையும் ஒரேயடியாகக் கூப்பிடுவும் நானும் காசு தாறன் என்றதில் சுகந்தன் நான்கு பேரையும் ஒன்றாகக் கூப்பிட ஒழுங்குகள் செய்தான்.

ரஸ்சியாவில் இங்கு வருவதற்கு வந்து அவர்கள் நின்றபோது சுகந்தனின் தந்தை மாரடைப்பால் இறந்துவிட சுகந்தன் மனைவி பிள்ளைகளுடன் அங்கு சென்று தந்தையின் இறுதிச் சடங்கை நடத்தும் அலுவலைப் பார்த்தான். சுகந்தன் குடும்பத்துடன் சென்றதைக் கேள்விப்பட்டு தமக்கையும் கணவன் பிள்ளைகளுடன் போய் இறங்கினாள். அப்பாவின் இறுதி நிகழ்வை நல்லபடியா நடத்த வேணும் என்று தமக்கை சுகந்தியிடம் கூறியதை, சுகந்தி என்னிடம் இப்படிக் கூறுகிறாரே இன்னும் வடிவா நடத்திக் காட்ட வேணும் என்று, எல்லோரும் ஒருவாரம் தங்க வசதியான வீடு, சமையல் செய்ய ஆள், எல்லோருக்கும் ஒரே மாதிரி கறுப்பு ஆடைகள், காலனிகள், விலை கூடிய சவப்பெட்டி, குதிரையில் ஊர்வலம் என காசை தன்னீராக இறைத்தனர். ஆனால் குதிரை வண்டிக்குப் பின் போனது இந்த இரு குடும்பமும் மட்டும்தான்.

சுகந்தனோ சுகந்தியே இப்படி முன்னின்று எல்லாம் செய்வாள் என எதிர்பார்க்காததால் தினைத்தான் போனான். போதாதற்கு தமக்கையும் தங்கையும் அண்ணி அண்ணி என்று எல்லாவற்றிற்கும் சுகந்தியை அழைத்ததில் சுகந்திக்கு போதை கண்ணை மறைத்தது. தமக்கை கொடுப்புக்குள் சிரிப்பதை இருவருமே கவனிக்காது எல்லாமே தங்கள் கடமை என எண்ணி அங்கு நின்றே எல்லோரையும் அனுப்பிவிட்டு வந்து சேர்ந்தனர். ஒரு வாரத்தின் பின் வங்கியிலிருந்து மேலதிகமாகப் பணம் எடுத்ததற்கான வட்டியுடன் கடிதம் வந்திருந்தது. அதைப் பார்த்ததும் தான் போதை தெளிந்தது இருவருக்கும். சுகந்தன்

தமக்கையிடம் நீங்கள் அம்மா அப்பாவைக் கூப்பிடத் தாறன் என்டு சொன்ன காசைத் தாங்கோ அக்கா. வங்கிக்குப் பணம் கட்டவேண்டும் என்று கேட்க, இரண்டு பேரையும் எங்க கூப்பிட்டனி. அம்மா மட்டும்தானே வந்தவ. அப்பாவின்ர செத்தலீட்டுக்கு நாங்கள் வந்த சிலவே எனக்குக் கடன். உன்ற கடமைதானே பெத்தவையைக் கூப்பிடுறது என்று கூசாமல் சொல்லிவிட்டுப் போனை வைத்துவிட்டாள் தமக்கை.

சுகந்தன் வேறு ஒன்றும் செய்ய முடியாது அழுவார் போல் மீண்டும் சுகந்தியிடம் வந்து நின்றான். சுகந்தி ஒன்றும் செய்ய முடியாது தன்னிடம் இருந்த நகைகளை மீண்டும் இழக்கவேண்டியதாயிற்று. சரி சுகந்தி அடுத்த வருடம் நான் இரண்டு மடங்காச் செய்து தாறன் என்று சுகந்தன் கூறியது போலவே செய்தும் கொடுத்ததில் சுகந்திக்கு சுகந்தன்மேல் அன்பு பெருகியது. சுகந்தியின் ராசியோ என்னவோ ஒரு வேலை விட்டால் நான்கு வேலை வாசலில் வந்து நிற்கும். எங்கு சென்றாலும் என்ன கடினமான காரியமென்றாலும் செய்துகொண்டு வந்துவிடுவாள். சுகந்தன் எது செய்ய ஆரம்பித்தாலும் சாண் ஏற முழும் சறுக்கும். இம்முறை ஒழுங்காக ஒன்று செய்து என்னாலும் செய்ய முடியும் என்று காட்டவேண்டும் என மனதில் நினைத்துக்கொண்டான்.

இப்போது சுகந்தன் ஒரு தங்கு விடுதியில் நெட் ஓடிற்றர் வேலை. நல்ல வெட்டுக்கொத்து. கையில் கொஞ்சசம் காச சேர்ந்தது. இம்முறை சுகந்தியை ஆச்சரியத்தில் ஆழ்த்தவேண்டும் என முடிவுகட்டினான். சுகந்திக்குத் தெரியாமலே எல்லா அலுவலையும் முடித்துவிட்டான். இன்னும் ஒன்றுதான் மிச்சம். அவள் செய்து முடிக்கும் வேலைகள் எல்லாம் நான் செய்ததில் அடிப்பட்டுப்போய்விடும் என கனவு கண்டுகொண்டு நாலாம் நாள் சுகந்தியை ஓரிடத்துக்குப் போகவேண்டும் வா என்றான். அவள் எங்கே என்று கேட்டதற்கு, நீர் நினைத்துப் பார்க்க முடியாத பரிசு ஒன்று உமக்குத் தரப்போறன். பேசாமல் வா என்றும் எதோ நகையோ உடையோ வாங்கித் தரப் போகிறான் என்றுதான் அவள் நினைத்தாள். வக்கீலிடம் கூட்டிக்கொண்டு சென்றபோது என்ன இங்க வந்திருக்கிறம் என்றாள் அவள் யோசனையுடன். வந்ததுதான் வந்தீர் கொஞ்சசம் பொறுமன் என்றும் அவளும் சரி தானாத் தெரிய வரும் தானே என பேசாதிருந்தாள். சிறிது நேரத்தில் உள்ளே அழைக்கப்படப் போனால் சுகந்தன் இவர்கள் பெயரில் ஒரு வீடு வாங்க ஒழுங்கு செய்திருந்தான்.

இன்றுதான் ஒப்பமிட்டு தமதாக்கிக் கொள்ளப் போகின்றனர். சுகந்தி வாயைப் பிளக்காத குறைதான். தன் கணவன் இத்தனை கெட்டிக்காரனா. முச்சவிடாது இந்தனை பெரிய வேலையைச் செய்து முடித்திருக்கிறானே என எண்ணியதில் ஏற்பட்ட மகிழ்வில் முச்சுத் திணைறியது. வெளியே வந்ததும் வாய்விட்டே அவனிடம் அதைக் கூறினாள். அவளின் புகழூரத்தைக் கேட்டதும் சுகந்தனுக்கும் தலைகால் புரியவில்லை. இருவரும் புதிய காதலர்கள் போல் காதலோடு ஒருவரை

ஒருவர் பார்த்துக் கொண்டனர். கையோடு ஒரு சிறந்த உணவகத்துக்கும் அவளை அழைத்துக் கென்று அந்த சந்தோசத்தைக் கொண்டாடிவிட்டுப் புதிய வீட்டைக் காட்ட சுகந்தன் அவளை அழைத்துப் போளான். வீட்டைப் பார்த்ததும் சுகந்திக்குக் கொஞ்சம் ஏமாற்றம்தான். இவன் புதுவீடு தான் வாங்கிவிட்டான் என்று கட்டிய கோட்டையில் மன் விழுந்ததில் சோர்வு ஏற்பட்டது. சரி இதையாவது வாங்கினானே என ஒருவாறு மனதைத் தேற்றிவிட்டு நித்தியாவுக்கு தொலைபேசியில் விபரம் கூறி வரும்படி அழைத்தாள். நித்தியாவும் கணவனும் வந்தனர்.

வீட்டின் விபரங்கள் எல்லாம் கேட்டுவிட்டு அவசரப்பட்டுவிட்டார்கள் சுகந்தன். இப்பிடிப் பெரிய சொத்தை வாங்கும்போது நாலு பேரிட்டைக் கேட்கவெல்லோ வேணும். பழைய வீடுகள் யேர்மனியில் போகப்போக விலை குறைந்துகொண்டு போகுமே. புதுவீடாக வாங்கியிருக்கலாமே. அதற்கு அரசாங்கமும் பணம் கொடுக்கிறதே என்று நித்தியாவின் கணவன் கூறியதைக் கேட்டதும் சுகந்திக்கு தலை கற்றியது. இப்ப என்ன கொஞ்ச நாள் போக இதை வித்துப்போட்டு புதிதாய் ஒன்றை வாங்கலாம் என்று சுகந்தன் கூறிய மழுப்பல் கதைக்குப் பின் நித்தியாவும் கணவனும் வீடு பற்றிக் கதைக்கவே இல்லை. கணவன் வேலைக்குப் போனபின் சுகந்தி பத்திரிகை வாங்கி வீடுகள் பற்றி எல்லாம் ஆராய்ந்ததுடன் மட்டுமல்லாது, தெரிந்த சிலரிடம் தாம் வீடு வாங்கிய விடயத்தைக் கூறாது விசாரித்ததில் சுகந்தன் பார்த்திருக்கும் மடை வேலை புரிந்தது. அவனால் ஏற்பட்டிருந்த பூரிப்பும், அவன்மேல் இருந்த மதிப்பும் இறங்க அடுத்து வந்த நாட்கள் ஒரே வாய்த்தர்க்கத்தில் கழிந்தது. முன்புபோல் இல்லாமல் சுகந்தனிடம் குடிப்பழக்கமும் புகைப்பிடிக்கும் பழக்கமும் அதிகரித்தது.

இவன் அதற்கும் சண்டை போட்டாள். குழந்தைகள் இருக்கும் வீட்டில் புகை பிடிக்கவே கூடாது என அங்கு பிடிப்பதைத் தடை செய்தாள். கையில் காசு புழங்கியதால் இவர்களை அடிக்கடி விலை உயர்ந்த உணவகங்கள் மற்றும் இடங்கள் சுற்றிப் பார்க்க என்றும் விதவித ஆடைகள் விளையாட்டுப் பொருட்கள் என்றும் வாங்கிக் குவித்தான். சுகந்தியும் எவ்வளவோ சொல்லிப் பார்த்தும் அவன் கேட்பதாக இல்லை. நித்தியாவிடம் புலம்பியபோது மாதா மாதம் நம்பிக்கையானவர் களிடம் சிட்டுப் போடும்படியும் அவனைச் சொல்லி அந்தக் காசைக் கட்டும்படியும் யோசனை கூறினாள். அது பலிக்கவே செய்தது. அதற்கிடையில் சுகந்தியின் தாய் அவளின் தம்பியார் அங்கிருக்கப் பயம் ஆழி பிடிச்சுப்போடுவான் எனக் கூறியதில், சுகந்தி தனக்கு அந்தக் கடமை இருக்கு என்று தம்பியாரைக் கூப்பிட்டு விட்டு நிமிர தங்கை வந்து கொழும்பில் நின்றாள். சுகந்தன் எதுவுமே கதைக்காதது சுகந்திக்கு ஆச்சரியமாக இருந்தது. அவரின் சகோதரர்களையும் கூப்பிட்டதுதானே. அவர் என்ன சொல்வது என எண்ணிக்கொண்டு வேலைக்குக் கிளம்பினாள் சுகந்தி.

சகோதரர்களை அழைத்தவுடன் சுகந்திக்கு கடன் மீண்டும் ஏறியது. இம்முறை சுகந்தியே வட்டிக்குப் பணம் மாறி, வட்டி கட்டியே கடன் கூடியது. மீண்டும் நித்தியாவிடமே பணம் வாங்கிக் கொஞ்சக் கடனை அடைத்தாயிற்று. சகோதரர்கள் வெளிநாடு வரும் வரைதான் அக்கா அக்கா என்றார்கள். நாடு பிடிபட்டவுடன் நாங்கள் யாரோ நீ யாரோ என சுகந்தியின் கடன் அடைக்க உதவி செய்யக் கூட வரவில்லை. தம்பாட்டிலேயே தம் வாழ்வையும் அமைத்துக்கொண்டு மூன்றாம் மனிதருக்கு கூறுவதுபோல் கூறியது சுகந்தியை சொல்லாணாத் துன்பத்தில் ஆழ்த்தியது. என்ன மனிதர்கள் இவர்கள். கூடிப் பிறக்க கோடிதவம் செய்யவேண்டும் என்று கூறுவதெல்லாம் பொய்தான். பணத்தைக் கண்டதும் எல்லாமே மறக்குமோ என எண்ணிக்கொண்டாள். சுகந்தனுக்கு இப்ப வேலை செய்யுமிடத்தில் புதிதாய் ஒரு நட்புக் கிடைத்திருந்தது.

இப்ப அந்த இரு குடும்பமும் மிக நெருக்கமாகிவிட்டனர். சுகந்திக்கும் பொழுது போவதற்கு இப்படி ஒன்று தேவையாகவும் இருந்தது. சுகந்தி வீட்டுக்கு ஒருமுறை நித்தியா சென்றிருந்தபோது அந்தக் குடும்பமும் வந்திருந்தது. அளவுக்கு மீறிக் குழைவுடன் அவர்கள் பழுதை நித்தியாவுக்கு யோசனையைத் தந்தது. மீண்டும் குசினுக்குள் சென்று இருவரும் கதைத்தபோது, எதுக்கும் கவனமா இருங்கோ. எனக்கெண்டால் அவர்கள் நல்லவர்கள் போல் தெரியவில்லை என்று நித்தியா கூறியதை ஒரு சிரிப்புடனேயே தட்டிக்கழித்தான் சுகந்தி. ராஜனுக்கு அக்கா அக்கா என்று என்னில் சரியான அன்பு. உங்களுக்கு யாரைப் பார்த்தாலும் சந்தேகம்தான் என்று கூற, எனக்கு ஒன்றும் இல்லை. பிறகு பிரச்சனை என்று எனக்கு போன் செய்யக் கூடாது என்று நித்தியாவும் பகிடிபோல் கூறியதில் பேச்சு நின்றது.

இரு மாதங்கள் செல்ல மீண்டும் வசந்தி ராஜனுடன் சேர்ந்து கடைபோடப் போவதாகவும் பண உதவி செய்யும்படியும் நித்தியாவிடம் வந்து நின்றாள். எனக்கு ராஜனில் நம்பிக்கை இல்லை சுகந்தி அக்கா. எனக்கு உங்களில் எந்த எரிச்சல் பொறாமையும் இல்லை. வடிவாயோசிச்சுச் செய்யுங்கோ என்று கூறிப் பணத்தையும் கொடுத்தாள். நித்தியாவின் கணவரோ ஒரே ஏசுக்கதான். உப்பிடி ஆக்களிட்டைக் கடன்வாங்கி என்ன செய்யப் போயினம். ஒழுங்கா வேலை செய்தாலே வடிவாக் காசை மிச்சம் பிடிக்கலாம் என்றார். எல்லாருக்கும் எல்லா நேரமும் புத்தி சொல்ல ஏலாதப்பா என்றதும் இனிமேல் உன் நண்பி கடன் கேட்டால் இல்லை என்று சொல்லிவிடு. இல்லை என்றால் ஒரு கோபம் தான். பிறகு கடனால் உங்களிடையே நிரந்தரப் பிரிவு வந்துவிடும் என்றார். நித்தியாவுக்கே கணவன் கூறுவது சரி என்றுதான் பட்டது. சுகந்தியின் கடை நான்றாகப் போனது. கடை வைத்தவுடன் பல புதிய நட்புக்கள் கிடைத்தது. இவர்களைக் கடைக்காரர் என்று அழைத்ததில் சுகந்திக்கும் உச்சி குளிர்ந்து போனது. பிள்ளைகளுக்கும் வயது பத்தும் பண்ணிரண்டும் ஆனதால் சுகந்திக்கு பிள்ளைகளை இந்த

நாட்டில் வைத்து வளர்ப்பது சரியாகப் படவில்லை. அத்தோடு கடைக்கு அடிக்கடி வரும் நிரஞ்சனின் மனைவியும் பிள்ளைகளும் கூட இந்தியாவில்தான். சுகந்திக்கும் இந்தியாவில் போய் இருக்கும் ஆசை பிடித்தது. வழமைபோல் நித்தியாவிடம் தான் தன் எண்ணத்தைக் கூறினாள். ஏன் அக்கா இந்த வசதியை விட்டுப் போட்டு யாராவது அங்க போவின்மா?? இங்கேயும் இவ்வளவு பிள்ளையள் வளருத்தானே என்று சொல்லிப் பார்த்ததாள். சுகந்தி கேட்பதாக இல்லை.

சுகந்தி அக்கா நீங்கள் போக முதல் என்ற காசையும் தந்திட்டுப் போங்கோ என்றாள். போக முதல் எல்லாப் பிரச்சனையளும் முடிச்சிட்டுத்தான் போவேன் என்று கூறிய சுகந்தி கூசாமல் சுகந்தன் உங்கட காசைத்தருவார் என்றுவிட்டு போயே விட்டாள். இங்கு நித்தியாவின் கணவரிடம் நித்தியா கேட்ட குத்தல் கதைகளை சொல்லி முடியாது. ஒரு மாதம் செல்ல சுகந்தி தாங்கள் வசதியாக இந்தியாவில் குடிகொண்டாயிற்று என்றும் நித்தியாவையும் வரும்படியும் அழைத்தாள். ஒரு நிமிடம் நித்தியாவுக்கும் அந்த ஆசை வந்ததான் போனது. இருந்தும் கணவனை விட்டுப் போய் அங்கிருப்பதை அவள் மனது ஒப்பாத்தால் அதன் பின் அவள் அதுபற்றி ஆசை கொள்ளவில்லை. சுகந்தி போய் நான்கு, ஆறு, பத்து என மாதங்கள் ஓடியதே அன்றி நித்தியாவின் பணம் கொடுக்கப்படவே இல்லை. மறுபடியும் நித்தியாவே தொலைபேசி எடுத்து எனக்கு அவசரம் பணம் உடனடியாகத் தேவை என்றவுடன் தான் சுகந்தனுக்குச் சொல்வதாகவும் சுகந்தி கூறியதை நம்பி நித்தியாவும் நாட்களைக் கடத்தியதுதான் மிச்சம். பணம் வரவில்லை. கணவனின் திட்டு ஒருபுறம், நம்பி உதவியதற்கு இப்படிச் செய்கிறார்களோ என எண்ணியதில் கோவம் வந்து நித்தியா சுகந்தியுடன் தொடர்புகொண்டு கொஞ்சம் காரசாரமாகவே ஏசிவிட்டாள்.

அதன்பின் ஒரு வாரத்தில் பணம் வந்ததுதான் ஆயினும் கொண்டுவந்த சுகந்தன் எதோ இவர்கள் கேட்கக் கூடாததை அவர்களிடம் கேட்டது போல் நடந்ததுதான் மனவருத்தத்தை உண்டாக்கியது. கணவர் கறாராகவே கூறினார். இனிமேல் ஒருவருக்கும் கடன் கொடுப்பதில்லை என்று. இப்ப உங்கட காசைத் தராமல் விட்டவையே என இவரும் வக்காலத்து வாங்கினாள். அதன்பின் பெரிதாக சுகந்தியோ சுகந்தனோ இவர்களுடன் கதைப்பதில்லை. இவருக்கு மனதில் ஏமாற்றம் இருந்தாலும் வலிந்து ஒருவரிடம் சென்று கதைக்க மனம் இடம் தராததால் அமைதியாகவே இருந்தாள். சுகந்தி இந்தியா சென்று வருடம் ஒன்று ஓடிப்போனது.

நித்தியா இருக்கும் இடத்தில் தாயக உணவுப் பொருட்கள் இல்லாததால், இவர்கள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து இருபத்தி ஐந்து கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருக்கும் எம்மவர் கடைக்கு மாதத்தில் ஒருமுறை சென்று பொருட்களை வாங்கி வருவர் கணவனும் மனைவியும். ஒரு நாள் அப்படிப் போன்போது கணவன் கிட்ட வந்து உடனே திரும்பிப் பார்க்காதே. உனது நண்பி தன் சகோதரியுடன் நிக்கிறார்

என்றதும் உடனே திரும்பிப் பார்த்தாள் நித்தியாதிரும்பிப் பார்த்த நித்தியாவுக்கு விழிகள் ஆச்சரியத்தோடு விரிய கோபம் எட்டிப் பார்த்தது. சுகந்தி தன் தங்கையுடன் நின்றிருந்தார். அவர்கள் இவர்களைக் காணவில்லை. என்னப்பா சுகந்தியக்கா எப்ப இங்க வந்தவ. எனக்குச் சொல்லவில்லையே என்று கணவரைப் பார்த்துக் கேட்க, கணவர் உனக்கே தெரியாத விஷயம் எப்பிடி எனக்குத் தெரியும் என்றார்.

அவ தங்கையுடன் கதைக்காமல் எல்லோ இருந்தவ. லீவுக்கு வந்திருக்கிறா போல என ஆதங்கத்துடன் கணவனுக்குக் கூற கணவன் தலை ஆட்டி தெரியாது என்றுவிட்டு நின்றுவிட்டார்.இப்ப நித்தியாவுக்கு என்ன செய்வது என்று புரியவில்லை. பொருட்களுக்குப் பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு வெளியே வந்து காரில் ஏறிய பின்னும் படபடப்பு அடங்கவில்லை. இருந்தாலும் சுகந்தியுடன் கதைக்காமல் செல்லவும் மனம் இடங்கொடுக்கவில்லை. என்னப்பா செய்வது என்று கணவனைக் கேட்டாள். நீயே முடிவெடுத்துக் கொள்.

பிறகு நீதான் சொன்னது என்டு பழியை என்னில் போடுவாய் என்றுவிட்டு ஒதுங்க, காணாமல் விடுவது வேறு. கண்டுவிட்டு கதைக்காது சென்றால் என் மனச்சாட்சியே என்னை விடாது என என்னியவளாக நித்தியா இறங்கி சுகந்தியிடம் சென்றாள்.நித்தியாவை அங்கு எதிர்பார்க்காததால் சுகந்திக்கு சிறு அதிர்ச்சி முகத்தில் தெரிந்ததுதான். ஆனால் உடனே சமாளித்துக்கொண்டு எப்பிடி இருக்கிறியள் என்று கேட்டாள். எப்ப வந்தனீங்கள். தங்கையுடன் இப்ப கதைக்கிறீங்களா? ஏன் எனக்கு போனே பண்ணவில்லை என்று கேள்விகளைத் தொடுத்தாள். உங்களுக்கு எந்த மூஞ்சியை வச்சுக்கொண்டு போன செய்யிறது எண்டுதான் எடுக்கேல்லை. என்னத்தைச் சொல்லுறது நித்தியா நான் இந்தியாவில் இருந்து பிள்ளைகளையும் கூட்டிக்கொண்டு இங்கேயே வந்திட்டன். இங்க எல்லாம் தலைகீழாப் போச்ச. கடையும் இப்ப இல்லை.

நீங்கள் சொன்னீங்களே நித்தியா. ராஜன் நல்லவன் இல்லை எண்டு. நான் நம்பவே இல்லை. அவன் இவருக்குக் குடிக்கக் கொடுத்து கடையில்லும் காசைச் சுருட்டி, வீட்டுக் காசும் கட்டாமல் வீடும் இப்ப எங்களிட்டை இல்லை. சுகந்தன் குடிச்சிட்டு எங்களுக்கும் போன செய்யாமல் இருக்க நான்தான் தங்கச்சியை போய் பாக்கச் சொன்னான். அவன் சொல்லித்தான் நாங்கள் உடன இங்க வந்தது. கொஞ்சம் எண்டால் இவர் குடிச்சே செத்திருப்பார். இப்ப தங்கச்சி வீட்டிலதான் இருக்கிறம். அதுதான் உங்களுக்கு அடிக்கவில்லை என்று முடித்தாள். நித்தியாவுக்கு சுகந்தியின் நிலையைக் கேட்டதும் பரிதாபமாகி கோபம்கூட அடங்கிவிட்டது.

மீண்டும் சுகந்தி முதலிலிருந்து எல்லாம் தொடங்கவேண்டியதாகிவிட்டது. சுகந்தன் இன்னும் மீளவில்லை ஆதலால் சுகந்தி உடனடியாக ஒரு வேலை தேடிகொண்டாள். சுகந்தனை வெறுத்து ஒரேயடியாக

ஒதுக்கவும் முடியவில்லை. உதவிப்பணத்தில் வாழ்க்கை ஓடிக்கொண்டிருந்தது. பதியாமல் வேலை செய்தபடியால் கொஞ்சம் கடன்களை அடைக்கக் கூடியதாக இருந்தது. சுகந்தன் குடிப்பதும் சிகரெட்டுக்களை ஊதித் தள்ளுவதுமாக நாட்களைக் கழித்தான். அவனை அப்படி ஆக்கியதில் முத்த தமக்கையின் பங்கும் இருந்ததை சுகந்தன் ஒருநாள் குடித்துவிட்டு உளறும்போது சுகந்தியால் அறிய முடிந்தது. தமக்கையின் எண்ணம் சுகந்தியைப் பழிவாங்கிவிட்டதாக. சுகந்தனிடம் காசும் கொஞ்சம் வாங்கிக் கொண்டு தன் கணவனைக் கொண்டே குடிப்பதற்கும் வாங்கிக் கொடுத்து..... என்ன மனிதர்கள் இவர்கள் என சுகந்தியின் மனதில் வெறுப்புடன் வெராக்கியமும் எழுந்தது. ஒருவாறு எட்டு மாதங்களில் சுகந்தன் வேலை செய்ய ஆயத்தமானான். திரும்பவும் ஹோட்டல் ஒன்றில் வேலை கிடைத்தது. சுகந்தி மீண்டும் நிமிர்ந்துவிட்டாள்.

ஆனால் சுகந்தன் மீண்டும் சுகந்தியை வேலையை விட்டுவிடும்படி கூறியதை சுகந்தி தன்னில் இரக்கத்தில் கூறுகிறான் என்றுதான் எண்ணினாள். அனால் அவனோ எப்பொழுதும் சுகந்தி தனக்குக் கீழேயே இருக்கவேண்டும் என எண்ணியதும், மீண்டும் சகோதரர்களுடன் கதைப்பதும் பிடிக்காது, நான் எல்லாரையும் விட்டிவிட்டுத்தானே இருக்கிறன். எங்களுக்கு ஒருத்தரும் வேண்டாம். நீரும் விட்டுவிட்டு இரும் எனக் கூறிவிட்டான். சுகந்தி இந்தியாவிலிருந்து திரும்ப ஒன்றுமில்லாமல் வந்தபோது தங்கையின் வீட்டில் தங்கியதையும் மறந்து இனி ஒருத்தரும் என்னோட கதைக்காதேங்கோ.

மனிசன் ஒருத்ரோடும் கதைப்பதில்லை. அதனால் நானும் உங்கள் எல்லாரையும் விட்டுவிட்டு இருக்கப் போகிறேன் என்று கூறியபோது சுகந்தி பகிடியாகத்தான் சொல்கிறான் என எண்ணிச் சரி இரன் என விட்டுவிட்டனர். நாட்கள் செல்லச் செல்ல சுகந்தி அவர்களுடன் உண்மையிலேயே கதைக்காது விட்டவுடன் சுகந்திக்குத் திமிர் என எண்ணி அவர்களும் தம்பாட்டில் இருந்து விட்டனர். ஒரு ஆறு மாதங்கள் சென்றிருக்கும். மற்றவர்களுடன் கதைக்காது விட்டதனால் மற்றவர்களும் இவர்களை கண்டு கொள்ளாமல் வீதியில் கண்டால்கூட முகத்தை திருப்பிக் கொண்டு போக சுகந்திக்கு அது பெரிய அவமானமாக இருந்தது. இதற்குள் சுகந்தன் இரவு வேலையில் எதோ தில்லுமூல்லு செய்ததில் வேலையும் போய்விட மற்றவர்கள் தம்மைப் பார்த்துச் சிரிப்பதாய் எண்ணியதில் சுகந்தி மனநிலை பாதிக்கப்பட்டு சிறிதுகாலம் வைத்திய சாலையில் இருந்தாள்.

சுகந்தன் மீண்டும் குடியும் புகையும் வீடு குழ பிள்ளைகள் பற்றிக்கூட்ட எண்ணாமல் காலம் கழித்தான். நித்தியாவுக்கு பிள்ளைகளைப் பார்க்கத்தான் பாவமாக இருந்தது. வைத்திய சாலையில் சுகந்தியைப் பார்க்கச் சென்றபோது நீங்கள் இந்த இடத்தை விட்டு வேறு எங்காவது மாறிப் போய் இருந்கோ.

சில நேரம் அது உங்களுக்கு நல்லதாக இருக்கும் என்றதை உடனே பிடித்துக்கொண்டு வண்டனுக்குப் போக வெளிக்கிட்டனர் இருவரும். நித்தியாவுக்கு அதைக் கூறியதும் அங்குள்ள நிலவரங்களை தனக்குத் தெரிந்தவர் மூலம் அறிந்து, நீங்கள் அங்கு செல்வதாயின் கடைசி மூன்று மாதங்களுக்கு வீட்டுவாடகை உணவு மற்றும் இதர செலவுகளுக்கு கையில் கொஞ்சம் பணம் கொண்டு போக வேண்டும் என்றாள். அவர்களிடம் ஒரு வாரத்துக்குத் தேவையான பணம் கூட கையில் இல்லை. நித்தியாவிடம் கேட்டபோது நித்தியா இம்முறை மறுத்துவிட்டாள். சுகந்திக்கு நித்தியாவில் மனஸ்தாபம் தான். ஆனாலும் வெளியே காட்ட முடியவில்லை. எப்பிடியாவது மற்றவர்கள் முன் நன்றாக வாழ்ந்து காட்டவேண்டும் என்னும் ஆசை மட்டுமே கண்முன் விரிந்தது. ஆசை மட்டும் இருந்தால் போதாது. விடாமுயற்சியும் சரியான திட்டமிடலும் வேண்டும் என்பது சுகந்திக்கு மறந்து போனது.

வண்டன் போக முடியாததால் சுகந்தி எங்கேயாவது போயே தீருவது என முடிவெடுத்து, மற்றைய ஐரோப்பிய நாடுகளில் எல்லாம் தெரிந்தவரிடம் விசாரித்தாள். அதில் அவர்கள் இலகுவாகச் சென்று வசிக்கக் கூடியதாக டென்மார்க்கே இருந்தது. பிள்ளைகளும் வளர்ந்துவிட்டபடியால் அவர்களும் வேறு இடம் செல்வதற்கே ஆசை கொண்டனர். அல்லது தாயின் ஆசைக்கு அவர்களும் உடன்பட்டனர். ஓன்பதாம் வகுப்பும் பத்தாம் வகுப்பும் பதித்துக்கொண்டு இருந்த பிள்ளைகள் டென்மார்க்கின் எல்லையில் உள் யேர்மன் பாடசாலையில் கல்விகற்க முடிவெடுக்கப்பட்டு எல்லா ஒழுங்குகளும் செய்யப்பட்டு நித்தியாவிடம் சுகந்தி தாங்கள் போவது பற்றிக் கூறினாள். நித்தியாவுக்கு ஒருவகையில் நின்மதிதான். அங்கு சென்று சென்று சேர்ந்ததும் தனக்கு அறிவிக்கும்படி கூறிவிட்டாள். அவர்கள் டென்மார்க் செல்ல, சூழ்நிலை காரணமாக நித்தியாவும் வண்டனுக்கு இடம்பெயரவேண்டி ஏற்பட்டது.

சுகந்தி சென்று ஒருவருடம் கழிந்திருக்கும். எல்லாம் வாழ்வு மகிழ்வாகப் போவதாகவும், பிள்ளைகளை இன்டர் நேஷனல் பள்ளியொன்றில் சேர்த்திருப்பதாகவும் சுகந்தி கூறியபோது பள்ளிக்கு எப்படிக் காசு கட்டுவீர்கள் என நித்தியா கேட்டாள். பிள்ளைகள் கெட்டிக்காரர்களாக இருப்பதால் எல்லாக் காசம் நாம் கட்டத் தேவை இல்லை. நானும் இவரும் வேலை செய்வதால் கட்ட முடிகிறது. நீங்களும் இங்கேயே வந்திருக்கலாம் என கூறிய சுகந்திக்கு சிரிப்பை மட்டும் பதிலாகத் தந்தாள் நித்தியா. ஒரு இரண்டு மாதங்கள் சென்றிருக்கும். அங்கு ஒரு பெரிய வீடு விற்பனைக்கு இருப்பதாகவும் தாம் ஏற்கனவே வாடகைக்காகக் கொடுக்கும் காசின் அளவு மாதாமாதம் கட்டினால் போதும். வீடு பத்து வருடங்களில் தமக்குச் சொந்தமாகிவிடும் என்றும் இரண்டாயிரம் பவுன்ஸ் நித்தியா தந்தால் தான் தன்னிடமுள்ள நகைகளை விற்று தம்பியாரிடமும் கேட்டுள்ளேன். அதை

வைத்துக்கொண்டு வீட்டை வாங்கிவிடலாம் என்றும் சுகந்தி கேட்டபோது, நானும் இங்கு வந்ததில் எனக்குக் காசத் தட்டுப்பாடு என நித்தியா கூறியதை சுகந்தி கேட்காமல் மீண்டும் மீண்டும் நச்சரித்தாள்.

நீங்கள் எப்படி கடன் காசை திருப்பித் தர முடியும் என்று நித்தியா கேட்டதற்கு, தான் அங்கு ஒரு சீட்டுப் போடுவதாகவும் ஒரு வருடத்தில் கட்டாயம் அந்தக் காசைத் திருப்பித் தருவதாகவும் கூறியபின் நித்தியாவாலும் மறுக்க முடியவில்லை. சரி பாவம் சுகந்தி. கடைசி கடைசியாக இந்த உதவியைச் செய்துவிடுவெம் என என்னிக் கணவனுடன் கதைத்தபோது, கணவனிடம் வாங்கிய திட்டுக்கு அளவில்லை. இருந்தாலும் ஒருவாறு சுகந்திக்கு காசை அனுப்பிய பின்தான் நித்தியாவுக்கு நின்மதியாக இருந்தது.அறு மாதங்கள் செல்ல தங்கையின் மகளின் வீட்டு விசேடத்துக்கு சுகந்தியும் மகளும் வந்திருந்தபோது நித்தியாவிடமும் சென்றிருந்தனர்.

சுகந்தியின் முகமே சுகந்தி நன்றாக வாழ்வதாகக் காட்டியதில் நித்தியா நின்மதியானாள். அவர்கள் வசிக்கும் வீட்டையும் வீடியோ எடுத்துக்கொண்டு வந்து காட்டினாள் சுகந்தி. வீட்டின் பிரமாண்டத்தைப் பார்த்து நித்தியா வாய் பிளந்ததோடு, நாம் என்ன தான் கஸ்ரப்பட்டாலும் சுகந்திபோல் எமக்கு வாய்க்குதில்லையே என நித்தியாவுக்கு சுகந்திமேல் ஒருசிறு பொறாமை எட்டிப் பார்த்தது உண்மை. சொன்னதுபோலவே ஒரு வருடத்தில் நித்தியாவின் பணத்தை சுகந்தி திரும்பக் கொடுத்தபோது நித்தியாவுக்கு நின்மதி ஏற்பட்டது. அடுத்த இரு மாதங்களில் சுகந்தி ஒரு கடை ஒன்றை எடுத்து நடத்த ஆரம்பித்திருப்பதாக கூறியபோது நித்தியாவுக்கு மீண்டும் சுகந்தியின்பால் சலிப்பே ஏற்பட்டது. ஏன் சுகந்தி அக்கா, நின்மதியாகத்தானே உங்கள் வாழ்க்கை போய்க்கொண்டு இருக்கு. பிறகு ஏன் உப்பிடி ரிஸ்க் எடுக்கிறியள் என்றபோது, இங்கு கடை நடத்திக்கொண்டு இருக்கும் ஒருவர் எங்களைச் சரியாகப் பிடித்துப் போனதால் தான் நடத்திக்கொண்டு இருந்த கடையை தருகிறார். அவருக்கு மாதாமாதம் வரும் பணத்தில் கொடுத்து முடிக்கலாம் என்றங் பின் நித்தியா ஒன்றும் கூறவில்லை.

தன்னிடம் பணம் கேட்டுத் தொந்தரவு செய்யாததே பெரிய விடயம் என்று விட்டுவிட்டாள். தொலைபேசியில் கதைக்கும் நேரங்களில் சுகந்தி வியாபாரத்தையும் லாபத்தையும் பற்றித் தற்பெருமை பேசியே நித்தியாவைக் கடுப்பாக்கினாள். சிறிது சிறிதாக தொலைப்பேசி அழைப்புக் குறைய சுகந்தி பிசியாகிவிட்டதாக நித்தியா என்னிக்கொண்டிருக்க சுகந்தியிடமிருந்து வந்த தொலைபேசி அழைப்பில் வந்த செய்தி நித்தியாவுக்கு தலை வலியைத்தான் தந்தது.

சுகந்தி சுகந்தனை விட்டுவிட்டு பிரித்தானியாவுக்குப் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு வரப்போவதாகக் கூறியதில் நித்தியாவுக்கு உடனே என்ன சொல்வது என்று புரியவில்லை. என்ன நடந்தது என்றாள்.

கடையை நடத்தத் தெரியாமல் சுகந்தன் நடத்தியதில் நட்டம் ஏற்பட்டு, திரும்ப ஒன்றும் இல்லாமல் நடுத்தெருவில் நிக்கிறோம் என்றவனை இடைமறித்து ஏன் நீங்கள் அதில் தலையிடாது ஒதுங்கி இருந்தீர்களா. முதலே சுகந்தனைப் பற்றித் தெரிந்த நீங்கள் எப்படி அவரை மட்டும் நம்பிக் கடையை ஒப்படைத்தீர்கள் என்றதற்கு, கடை கொஞ்சம் ஒடத் தொடங்க, நீங்கள் ஓய்வெடுங்கோ சுகந்தி. நான் கடையைப் பாக்கிறேன் எண்டு சொன்னதால் நானும் கொஞ்சம் ரிலாக்ஸ் எண்டு வீட்டில் இருக்க வெளிக்கிட்டன.

கையில் காசு புரள கடை நல்லா ஒடுது என்று பேசாமல் இருந்திட்டன. மூன்று பேரை வேலைக்கு வைத்திருந்தனாங்கள். மூன்றுபேரையும் பதிஞ்சுதான் வச்சிருக்கிறன் என்று இவர் சொன்னதை நம்பி நானும் விட்டிட்டன். கவுன்சிலால் வந்து பிடிச்சிட்டாங்கள். எக்கச்சக்கமா பைன் அடிச்சிட்டாங்கள். இப்ப கடை நடத்த முடியாமல் கடையைக் குடுத்துத்தான் அந்தக் காசு கட்டினது. திரும்ப வேலைக்குப் போங்கோ எண்டாலும் போறார் இல்லை. வீட்டில் ஒவ்வொரு நாளும் பிரச்சனை. என்னால் தொடர்ந்து இங்க இருக்க முடியாது. நீங்கள் உங்க எனக்கு ஒரு வீடு பாருங்கோ என்று கூறி முடித்தவள் நித்தியாவின் பதிலுக்குக் காத்திருந்தாள். வீடு பாக்கிறது பிரச்சனை இல்லை சுகந்தி அக்கா. வந்த உடன் அடவான்ஸ் குடுத்து வாடகையும் குடுக்க காசு இருக்கோ உங்களிட்டை என்றதற்கு நீங்கள் தரமாட்டியளோ என்றாள்.

நீங்கள் கேட்கும்போதெல்லாம் காசுதர நான் என்ன உங்கள் வங்கியோ என்று நித்தியா கொஞ்சம் கோபமாகவே கேட்டாலும், கேட்டபின் அப்படிக் கேட்டிருக்கக் கூடாதோ என வருந்தத்தான் செய்தாள். சுகந்திக்குச் சுட்டிருக்க வேண்டும். நீங்கள் எத்தனையோ தரம் தந்த நீங்கள் தானே என்று கூற நித்தியாவுக்குப் பாவமாகப் போய்விட்டது. குறை நினைக்காதேங்கோ இவர் சம்மதிக்க மாட்டார் என்று கூறிவிட்டு, பிரச்சனை இல்லை வீடு பாக்கிறன். ஆனால் நீங்கள் ஒரு ஜயாயிரம் பவுன்ஸ் ஆவது கொண்டுவந்தால் ஒழிய இங்க வாற்றதைப்பற்றி யோசிச்சுப் பயனில்லை. எப்படியும் சுகந்தனை வேலைக்கு அனுப்பப் பாருங்கள். இங்கு வந்தால் மீண்டும் பிள்ளைகளின் படிப்புப் பாதிக்குமே என்றாள்.

பிள்ளைகள் இன்டர்நேஷனல் பள்ளியில் படித்ததனால் ஆங்கிலம் நன்றாகக் கதைப்பார்கள். உடனேயே பல்கலைக்கழகத்துக்கு விண்ணப்பிக்கலாம் என்ற சுகந்திக்கு, இப்ப வெளிநாட்டினர் இங்கு வந்தால் மூன்று வருடங்களின் பின்னர்தான் படிப்பதற்கான உதவித்தொகை கிடைக்கும். அதனால் வடிவா யோசியுங்கோ. நீங்கள் அவசரப்பட்டு திரும்பத் திரும்ப ஒரே பிழையை விடுறீங்கள். என்னில் கோவிக்காதைங்கோ. உங்கட நன்மைக்குத்தான் சொல்லுறந் என்று முடித்தாள் நித்தியா. நித்தியா கணவனிடம் சுகந்தி பற்றிக் கூறுயபோது நீ சுகந்தியை இங்கே கூப்பிடாதை. அது எமக்குக் கரைச்சல். இத்தனை வருடங்கள் பட்டும் சுகந்தியும் திருந்தவில்லை. சுகந்திவிடயத்தில் நீயும்

திருந்தவில்லை. இம்முறையாவது நான் சொல்வதைக் கேள். வேலியில் போகும் ஓணானெனப் பிடித்து வீட்டுக்குள் விட்ட கதையாகிவிடும். எத்தனைபேருக்கு எவ்வளவு நல்ல நண்பர்கள் இருக்கின்றனர். உனக்கு வாய்ப்பதெல்லாம் இப்பிடியாக இருக்கிறது. இவ்வளவு நாளும் நீயும் பட்டு என்னையும் படுத்தினது போதும். பேசாமல் இரு என்றார். கண வன் கூறு வதும் சரி போல் நிதி தியாவுக்கு இருந்தாலும் மனச்சாட்சி உறுத்திக்கொண்டே இருந்தது. அதனால் சுகந்திக்கு தானாகத் தொலைபேசி எடுக்காது தவிர்த்தாள் நித்தியா. இரு மாதங்களில் சுகந்தியிடமிருந்து மீண்டும் தொலைபேசி அழைப்பு வந்தது ஸண்டனிலிருந்து. சுகந்தனுக்கு ஒரு வேலை ஒழுங்குசெய்து கொடுத்துவிட்டு தானும் பிள்ளைகளும் வந்துவிட்டதாகக் கூறியதும் அடுத்து என்ன கேட்கப் போகிறாவோ எண்டு நெஞ்சு தடத்தத்து.

எங்கே இருக்கிற்கள் எனச் சரத்தில்லாது கேட்டாள் நித்தியா. இவள் இருக்கும் இடத்திலிருந்து இருபத்தி ஐந்து மைல்கள் தள்ளி இருப்பதாகக் கூறியதும் ஒரு நின்மதி ஏற்பட்டது நித்தியாவுக்கு. எப்ப வாற்கள் என்னிடம் என சுகந்தியே கேட்க விரைவில் வருவதாகக் கூறி தொலைபேசி என்னையும் விலாசத்தையும் வாங்கிக்கொண்டு கதையை நீட்டாது முடித்தாள் நித்தியா. ஒரு மாதம் சென்ற பிறகே சுகந்தியிடம் போவதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தது நித்தியாவுக்கு. அவள் வருவதற்கு உதவவில்லையே என்னும் குற்ற உணர்வுடனே அங்கு சென்ற நித்தியாவுக்கு அவர்களின் வீட்டுக்குள் காலடி எடுத்து வைத்தவுடன் குற்ற உணர்வே இல்லாது போய் எரிச்சல் தான் வந்தது. வீடு மிகவும் பெரிதாக இருந்தது. நான்கு படுக்கை அறைகள், குசினி, உணவு அறை பிறதாக, conservatory என பிரமாண்டமாக இருந்தது. வாடகை எவ்வளவு என்று கேட்டதற்கு 1500 பவுன்ஸ் என்று சாதாரணமாகக் கூறினாள் சுகந்தி. அதனினும் மேலாக ஒரு பெரிய நாய். அங்கு வளர்த்தார்களாம். அதை விட மனமின்றி இங்கும் கொண்டுவந்தார்களாம் என்றபோது நித்தியா கொஞ்சம் கோபத்துடனேயே கேட்டாள். சுகந்தி அக்கா நீங்கள் திருந்தவே மாட்டார்களா?? நான் சுகந்தனில்தான் முழுப் பிழையும் என என்னியிருந்தேன்.

ஆனால் இப்பதான் தவறுக்கு நீங்களும் காரணம் என்று தெரியது. மாதம் இவ்வளவு வாடகைக்கு இந்த வீடு உங்களுக்குத் தேவை தானா?? அதுகும் புதிதாக இந்த நாட்டிற்கு வந்துள்ளீர்கள். பணப் பிரச்சனை பெரிதாக இருக்கும். ஒவ்வொரு சதத்தையும் கணக்குப் பார்க்க வேண்டுமே தவிர இப்படி ஊதாரித்தனம் செய்வதா? உங்களுக்கு உடனே உதவித் தொகையும் கிடைக்காது. இப்ப சுகந்தனும் இல்லாதபடியால் இரு படுக்கை அறை கொண்ட வீட்டை எடுத்துக் காசை மிச்சம் பிடித்திருக்கலாம் என்றுவிட்டு சுகந்தியைப் பார்த்தபோது சுகந்தியின் முகத்தில் சிரிப்புத் தொலைந்திருந்தது. மூன்று நான்கு வீடு பார்த்தது நித்தியா. எனக்கும் பிள்ளைகளுக்கும் பிடிக்கவில்லை அதுதான் என்று இழுத்தார். நீங்கள் சொந்த வீடா வாங்கினீர்கள் பிடிப்பதற்கு வசதியாக

மட்டும் இருக்கவேணும் என்று பார்த்த நீங்கள், உந்த வீட்டுக்கு தொடர்ந்து எப்படி வாடகை கட்டப்போகிற்கள் என்று யோசித்திர்களா ??என்றுவிட்டு நிறுத்தினாள். நீங்கள் சொல்லுறதும் சரிதான். ஆனால் இங்க வாற குழப்பத்தில நான் உது ஒண்டையும் யோசிக்கவில்லை. இவர் அங்கே இருந்து காச அனுப்புவார் தானே என்றாள். உங்களுக்குக் கடவுள் எத்தனையோ வழிகளைத் திறந்து விட்டும் நீங்கள் அதைச் சரியான முறையில் பயன்படுத்தவில்லை. முதலில் இந்த வீட்டை விட்டுவிட்டு சிறிய வீடாப் பார்த்து மாறுங்கோ. செட்டில் பண்ணிய பிறகு நல்ல வீடாப் பார்த்து மாறலாம் என்றாள். ஏற்கனவே ஆறு மாத அகரிமெண்ட் எழுதியாச்சு.

ஒண்டும் செய்ய முடியாது நித்தியா. ஆறு மாதம் முடியப் பாப்பம் என்று வசந்தி விட்டேந்தியாகப் பதில் கூறியதும் நித்தியா அதன் பின் எதுவும் கதைக்கவில்லை.அதன்பின் சுகந்தி பலதடவை நித்தியாவுடன் போனில் கதைத்தாளாயினும் தன் வாழ்க்கை நிலையைப் பற்றி பெரிதாக அலட்டிக் கொள்ளவில்லை. மகன் மூத்தவன். ஆனபடியால் அவனை மட்டும் படிக்க அனுப்பிவிட்டு மகளை வேலைக்கணுப்பினாள் சுகந்தி. ஏனெனில் இருவரும் பல்கலைக்கழகம் செல்ல வேண்டியது. பண்த தட்டுப்பாட்டால் எந்த உதவியும் கிடைக்காத நிலையில் ஒருவரையாவது கற்பிக்கவேண்டும் என்று எடுத்த முடிவு அது. சுகந்தியின் பிள்ளைகள் இருவருமே மிகவும் கெட்டிக்காரர்கள். அதுகும் மகள் எள் என்றால் என்னையாக நிற்பவன். நித்தியாவுக்கு அவனை நினைக்கத்தான் பாவமாக இருந்தது. ஆனாலும் என்ன தான் செய்வது.சுகந்திக்கு கரண்ட் பில், கவுன்சில் டக்ஸ், மகனின் படிப்பு என்று காச கரையக் கரைய இருந்த நகைகள் ஒவ்வொன்றும் பவன் புரோக்கர்களிடம் சென்றன. இதை சுகந்தி நித்தியாவிடம் கூறியபோது நீங்கள் நகைகளை அடைவு வைக்காது விற்பதே சிறந்தது.

ஏனெனில் நீங்கள் அவர்களுக்கு வட்டி கட்டும் காச பிறகு உங்களுக்கு சுமையாகிவிடும் என்று நித்தியா கூற நான் ஆசையாகச் சேர்த்த நகைகள். அதை விட முடியாது என்றுவிட்டாள் சுகந்தி. சரி உங்கட பிரச்சனை. எனக்குத் தெரிஞ்சதை நான் சொன்னேன் அவ்வளவுதான் என்றுவிட்டு அதன்பின் எப்போதும் சுகந்திக்குப் புத்திசொல்ல நித்தியா முயலவில்லை.ஒரு எட்டு மாதங்கள் சென்றிருக்கும். சுகந்தனும் இங்கேயே வந்துவிட்டதாகவும் தங்களுக்கு இருப்தாவது திருமண நாள் என்றும் கொஞ்ச உறவுகளுக்குச் சொல்லிச் செய்வதாகவும் வரும்படி அழைப்பு விடுத்திருந்தாள் சுகந்தி. அங்கு சென்று பார்த்தால் ஒரு பத்துக் குடும்பம் வந்திருந்தது. எல்லோரும் இவர்களின் வீட்டையும் தளபாடங்களையும் பற்றியே பேசிக் கிலாகித்துக்கொண்டிருந்தனர். நித்தியாவுக்குச் சந்தேகம். சுகந்தியை கேள்விக்குறியுடன் பார்த்தாள்.

உள்ளே வருமாறு நித்தியாவுக்கு கண் யாடை செய்ததில் நித்தியா எழுந்து சுகந்தியின் பின்னால் குசினிக்குள் சென்றாள். என்ன என்று கேட்டவருக்கு, நித்தியா வந்திருக்கிறவை எங்கட சொந்தக்காரர்.

எல்லாரும் நல்ல வசதியாக இருக்கினம். நான் இது எமது சொந்த வீடு என்று கூறியுள்ளேன். அல்லது எங்களை மதிக்கவே மாட்டினம். இவை நெடுக வரப்போவதில்லை. உங்கட மனிசனுக்கும் ஒருக்கா வாடகை வீடு என்று சொல்ல வேண்டாம் என்று சொல்லிவிடுங்கோ என்றதும் நித்தியாவுக்கு எரிச்சல்தான் வந்தது. ஒன்றுமே கதைக்காது கணவனைக் கூப்பிட்டு சுகந்தி கூறியதைச் சொன்னதும் கணவன் பார்த்த பார்வையில் நித்தியா கூசிப்போனாள்.

நித்தியாவுக்குமே சுகந்தியில் இருந்த கொஞ்சனஞ்ச மதிப்பும் ஓரேயடியாய் இறங்கிப் போயிற்று. அதன்பின் முள்ளில் இருப்பதுபோல் அன்றைய நிகழ்வில் கலந்துகொண்டுவிட்டு வந்தவள், இரு மாதங்கள் சுகந்தியுடன் கதைக்கவே இல்லை. சுகந்தனும் அங்குவந்து மீண்டும் கோட்டல் ஒன்றில் வேலை பார்த்தும் அவர்களின் கடன் கூடியதே அன்றிக் குறையவில்லை. ஒருநாள் நித்தியாவின் வீட்டுக்கு வரப்போவதாகக் கூறி சுகந்தியும் மகளும் வந்தார்கள். நித்தியாவுக்கு யோசனையாகவே இருந்தது. ஆனாலும் வரவேண்டாம் என்று எப்படிச் சொல்வது. காத்திருந்தாள். வந்தவர்கள் பலதையும் கதைத்துவிட்டு மகளின் படிப்புப் பற்றிக் கதை தொடங்கியது. அன்றி உங்களை நம்பித்தான் வந்தனான். எனக்கு யூனிக்குக் காசு கட்டவேணும். யாரிட்டைக் கேட்பது என்று தெரியவில்லை. எனக்கு ஒரு இரண்டாயிரம் தாங்கோ. அல்லது நான் தொடர்ந்து படிக்காமல் விடவேணும் என்று சுகந்தியின் மகள் கெஞ்சவதுபோல் கேட்டவுடன் நித்தியாவுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை.

இப்படிக் கூடத் தந்திரசாலிகள் இருப்பார்களா?? தொலைபேசியில் கேட்டால் மறுத்துவிடுவோம் என எண்ணி மகளைக் கொண்டு நேரடித் தாக்குதல் தொடுத்ததில் கோவம் வந்து, என்ன சுகந்தி அக்கா. நீங்கள் என்னிடம் காசு தந்தா வச்சிருக்கிறியள். இரண்டாயிரம் என்றால் சும்மாவா. என் கணவர் கடைசிவரை தரச் சம்மதிக்க மாட்டார். எத்தினை தரம் உங்களுக்கு காசு தந்திருப்பன். உப்பிடி மற்றவர்களை தொல்லைப் படுத்துவதே தவறு. உங்கள் நகைகளை விற்று மகளைப் படிப்பியுங்கோ என்று கொஞ்சம் காட்டமாகவே கூறினாள். நகைகள் எல்லாம் வட்டி கட்ட முடியாததால் அப்பிடியே போட்டுது. நீங்கள் தான் உதவ வேணும் என்று அழுத் தொடங்கினாள் சுகந்தி. நித்தியாவுக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. கொஞ்சநேரம் ஒருவரும் ஒன்றும் பேசவே இல்லை. வென்றது சுகந்தியின் உணர்வுத் தாக்குதல்தான்.

நித்தியா ஒருவாறு கணவனிடம் கெஞ்சி மண்டாடியும் கணவன் ஆயிரம் பவுண்டுகளுக்கு மேல் கொடுக்கச் சம்மதிக்கவில்லை. நித்தியாவுக்கு வேறு வழியே தெரியவில்லை. மகளின் பெயரில் போட்டிருந்த பணத்தி விருந்து ஆயிரம் பவண்டுகளை எடுத்து இரண்டாயிரமாக சுகந்திக்கு அனுப்பிவிட்டாள். நித்தியாவுக்கு கணவனைக் காணும் போதெல்லாம் மனது குறுகுறுத்தது. சொல்லிவிடலாமா என எத்தனையோ தடவை எண்ணியும் சொல்லும்

துணிவு வரவில்லை. பிறகு கணவர், இப்படி எனக்குத் தெரியாமல் எத்தனை செய்தாயோ என்று கூறிவிடுவார் என்ற பயம். எப்படியும் சுகந்தி காச தந்ததும் போட்டுவிடலாம் என்ற நம்பிக்கை. சீட்டு ஒன்று போட்டிருக்கிறேன். ஒக்டோபர் மாதம் முடியுது. அப்ப உங்கடை காசைத் தருவேன் என்ற சுகந்தி நவம்பர் மாதம் சென்றும் போனை எடுக்கவுமில்லை, காசைக் கொடுக்கவுமில்லை.

நித்தியாவின் நிலைதான் இருதலைக்கொள்ளி ஏறும்பானது. திரும்பத் திரும்ப சுகந்திக்கு போன் செய்தும் சுகந்தியிடமிருந்து பதில் இல்லை. இன்னும் இரு மாதம் செல்ல சுகந்தி ஒருநாள் போன் செய்து நித்தியாவுக்குத் தரவேண்டிய காசில் ஆயிரத்தைத் தருவதாகவும் மிகுதியை ஆறு மாதத்தில் தருவதாகவும் கூறியபோது சரி இதாவது வருகிறதே என்று நித்தியா நின்மதியானாள். ஆனாலும் சுகந்தி தரும் காசைப்பற்றிக் கணவரிடம் கூறுவதா அல்லது மகளின் சேமிப்புக் கணக்கில் போடுவதா? என நாள் முழுதும் யோசித்து, கணவனிடம் திட்டு வாங்குவதிலும் நம்பிக்கையைக் காப்பாற்றுவதே மேலென என்னி பணத்தை மகளின் கணக்கிலேயே போட்டாள். அப்பப்ப கணவனின் கதைகளைக் கேட்டு அமைதியாக இருக்கப் பழகிக் கொண்டாள் நித்தியா.ஒன்பது மாதங்களில் தருவதாகக் கூறிய சுகந்தி இரண்டு வருடங்களாகியும் பணத்தைக் கொடுக்கவில்லை. சுகந்தியிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு வராமலே விட்டுவிட்டது. ஆனால் நித்தியா அப்பப்ப போன் செய்து பார்ப்பாள்.

பலமுறை போனை யாருமே எடுக்க மாட்டார்கள். மெசேச் பாக்ஸ் புல் என்னும் செய்திதான் வரும். சரி காசதான் தரவேண்டாம் ஒரு போன்செய்து கதைத்தால் என்ன என மனம் கேட்கும். ஆனாலும் மறந்து போய்க்கூட கணவனிடம் வாய் திறப்பதில்லை. ஒருநாள் நித்தியா போன் செய்தபோது சுகந்தியின் மகள் தான் கதைத்தாள். அம்மா வைத்தியசாலையில் இருக்கிறார் என்றும் சுகந்திக்குப் பதைப்பாக இருந்தது. அடுத்தநாளே சுகந்தியைப் பார்க்கப் போய் நின்றவள் சுகந்தியின் சிரித்த முகத்தைக் கண்டதும் சிறிது ஆறுதல் கொண்டாள். சுகந்திக்கும் நித்தியாவைக் கண்டதும் சந்தோசமாகவே இருந்தது என பலதடவைகள் கூறியதில், சுகந்தியின்மேல் இருந்த கொஞ்ச நஞ்சக் கோபமும் நித்தியாவுக்கு இல்லாது போய்விட்டது.சுகந்தி தேறி வந்து மூன்று மாதங்களின் பின் சுகந்தியிடமிருந்து தொலைபேசி. சரி காசதான் தரப்போகிறா என்று நித்தியா நினைக்க தானும் சுகந்தனும் மூன்று மாதங்களாக ஒரே வீட்டுக்குள் இருந்தும் கதைப்பதில்லை. சுகந்தன் எட்டு மணித்தியால் வேலைக்கு மட்டும்தான் போகிறார். வீட்டு வாடகை மட்டும் அவர் கட்டுகிறார். ஜோப் சென்டர் தரும் தொகையும் மகளின் சம்பளமும்தான் மற்றுச் செலவுகளுக்கு. என வீடும் விடச்சொல்லிப் போட்டார்கள். ஒரு மாதத்தில் வீடு மாறவேணும். என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை என்றாள்.

நீங்கள் தான் நித்தியா ஏதும் செய்யவேணும் என்று கொஞ்சம்கூட

மனச்சாட்சி அற்றுக் கேட்பவளை என்ன செய்யலாம் என்று ஒருவினாடி யோசித்த நித்தியா, நீங்கள் குறை நினைத்தாலும் பரவாயில்லை. இனிமேல் என்னிடம் நீங்கள் எதையும் எதிர்பாக்காதேங்கோ. உங்களிடம் நட்புடன் இருந்த காலங்கள் முழுவதும் நான் நின்மதியாக இருந்தில்லை. நீங்கள் கவுன்சிலுக்கு அல்லது சிட்டிசென் அட்வைஸ் பிரோவுக்குப் போய் உங்கள் பிரச்சனையைச் சொல்லுங்கோ. தயவுசெய்து மற்றவர்களிடமும் கேட்டு அவர்களைத் தர்ம சங்கடத்துக்கு ஆளாக்காதேங்கோ. உங்களால் ஆயிரம் பவுன்சையே இரண்டு வருடங்களாகத் தர முடியாதபோது நீங்கள் என்ன துணிவில் என்னிடம் கேட்டார்கள். தயவுசெய்து எக்காரணம் கொண்டும் என்னிடம் கேட்கவே வேண்டாம் என்று கூறிவிட்டு போனை வைத்துவிட்டாள்.

இப்போது ஆறு மாதங்களாகிறது சுகந்தி என்ன ஆனாள் என்றே நித்தியாவுக்குத் தெரியவில்லை. அவர்கள் ஒருவரின் கைத்தொலைபேசி கூட ஒன்றும் வேலை செய்யவில்லை. கணவர்கூட வேலைப் பளுவில் சுகந்தியையும் கொடுத்த காசையும் மறந்து இவளிடமும் முன்போல் அது பற்றிக் கதைப்பதில்லை. அது இவருக்கு நின்மதியைத் தந்தாலும், எங்கே சுகந்தி பற்றிக் கதைத்து கணவன் மறந்திருப்பதை நினைவுபடுத்த கணவன் மீண்டும் முருங்கை மரம் ஏறிவிடலாம் என்னும் அச்சத்தில் எல்லாவற்றையும் தானே அனுபவிக்கிறாள். நான் சுகந்திக்குச் செய்தது சரியா தவறா என அவள் மனச்சாட்சி அப்பப்ப உறுத்தினாலும் வேறொன்றும் செய்யவே முடியாது எனத் தனக்குத் தானே சாமாதானமும் செய்தபடி சுகந்தியின் தொலைபேசிக்காகக் காத்திருக்கிறாள் நித்தியா.....

கதை 15

நட்பிள் கதை

ஏனது பன்னிரண்டாவது வயதில் நான் முதல் முதல் அவளைச் சந்தித்தேன். வேம்படியில் அன்றுதான் ஆறாம் வகுப்பில் சேர்கிறேன். என்னோடு ஐந்தாம் வகுப்பில் படித்த இரண்டு மூன்று பேர் வந்திருந்தாலும் புதிதாய்க் காண்பவர்களிடம் கதைப்பதற்குத்தானே மனம் அவாவும். அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்தது இன்றும் ஞாபகம் இருக்கிறது. அவள் என்னைப் பார்த்துச் சிரித்ததும் அவளை நெருங்கி என்ன பெயர் என்று கேட்டேன். யாழினி என்றாள். அவளின் ஊர் பற்றிக் கேட்டு பொதுவாகக் கதைத்துவிட்டு மற்றவளிடம் நகர்ந்துவிட்டேன். இரண்டு மணி நேரத்தில் வகுப்புகள் பிரித்து விட வகுப்பில் முன் வரிசையில் இடம்பிடித்து நான் அமர்ந்தபோது அவளாக எனக்குப் பக்கத்து இருக்கையில் வந்தமர்ந்தாள்.

நான் சரியான அலட்டல். அலட்டல் என்றால் பல அர்த்தங்கள் இருக்கு. எனக்கு கதைப்பது என்றால் மிகவும் பிடிக்கும். ஒருவரையும் விட்டுவைக்க மாட்டேன். அதனால் படிக்கும் காலத்தில் படித்ததை விட எல்லோருடனும் அலட்டியதே அதிகம். அதனால் இரண்டு ஆண்டுகள் எனக்கு நிலையான ஒரு நண்பி கிடைக்கவில்லை. நாங்கள் ஆறு பேர் ஒன்றாக இருந்து

அலட்டுவோம், சாப்பிடுவோம், எல்லாம் செய்வோம். இவனும் எம்முடன் சேர்ந்து நிற்பாள். ஆனால் மற்றவர்களுக்கு இவளைப் பெரிதாகப் பிடிக்காது. இருந்தாலும் என்னுடன் நிற்பதனால் ஒன்றும் சொல்வதில்லை. மதிய உணவு இடைவேளையில் இவள் எல்லோருக்கும் திரைக்கதை விமர்சனம் சொல்லுவாள். நாங்கள் சிலர் வாய் பிளங்கு கேட்டுக்கொண்டிருப்போம். அதில் கதாநாயகன், நாயகி அணிந்திருந்த ஆட்டகளின் நிறம் கூடச் சொல்லுவாள். அவள் வாரம் ஒரு படம் தொலைக் காட்சியில் பார்த்ததாகக் கூறுவதை நாம் நம்பத்தான் வேண்டியிருந்தது. அவளின் ஊர் அரியாலை. அவ்வுரைப் பற்றி அவள் வர்ணிக்கும் வர்ணிப்பில் எனக்கு அவளுரைப் பார்க்கப் போக வேண்டும் என்ற ஆசை வந்தது. அம்மாவிடம் கேட்டால் விடவே மாட்டார் என்பது தெரிந்ததே. அதனால் அம்மாவுக்குக் கூறாமல் அரை நேரம் பாடசாலையைக் கட்ட அடித்துவிட்டு இருவரும் செல்வதாகத் திட்டம் போட்டோம். அவள் மிதியுந்திலேயே பாடசாலைக்கு வருவாள். இன்னும் ஒரு நண்பியின் மிதியுந்தை வாங்கிக் கொண்டு நாங்கள் சென்றோம்.

உண்மையில் அவளின் ஊர் பச்சை வயற்பரப்புகள், கோயில், குளங்கள், கடல் என்று மிக அழகாகவே இருந்தது. எனக்கு அந்தக் கோயிலின் பெயர் எதுவென்று அன்று மட்டுமல்ல இன்றும் தெரியவில்லை என்பதைவிட பெயரைக் கேட்டுத் தெரிந்து கொள்ள நான் ஆர்வம் காட்டவே இல்லை என்பதும் இப்போதுதான் எனக்குப் புரிகிறது. அடர்ந்த மரங்களின் நடுவே வானமே தெரியாது காட்சியளித்த சோலைகளைடர்ந்த அந்தக் கோவில் கூட இன்றுவரை அவள் நினைவைப்போல அழியாது மனதில் நிற்கிறது.

அவளின் தாயார் எம்மை அன்புடன் வரவேற்று உபசரித்தார். மதிய உணவை உண்டுவிட்டு அவள் வீட்டு வரவேற்பறையில் பாயை விரித்து இருவரும் கைகளில் தலையை ஊன்றியபடி நீண்ட நேரம் கதைத்துக்கொண்டு இருந்தோம். அன்று தான் அவளுக்கு தந்தை இல்லை என்ற விடயம் எனக்குத் தெரிந்தது. அதன்பின் அவளிடம் எனக்கு ஒரு மேலதிக அன்பு தோன்றிவிட்டதை என் மனம் உணர்ந்து கொண்டது. அப்போதுதான் கவனித்தேன் அவளிடம் தொலைக் காட்சி கூட இல்லை என்பதை. இருந்தாலும் என்னால் கேட்காமல் இருக்க முடியவில்லை. எங்கே உன் வீட்டு தொலைக்காட்சி என்றேன். அது பழுதாகி விட்டது. அதனால் திருத்தக் கொடுத்து விட்டோம் என்றாள். பாடசாலை விடுவதற்கு இன்னும் அரை மணிநேரமே இருந்ததால் மீண்டும் பாடசாலைக்குக் கிளம்பினோம்.

வெளியே வரும்போது ஒருமுறை அவள் வீட்டைச் சுற்றிப் பார்த்தேன். என்னடி பார்க்கிறாய் என்றாள். ஒன்றும் இல்லை சும்மா பார்த்தேன் என்றுவிட்டு மிதியுந்தில் ஏறினேன். மனதுக்குள் அடி கள்ளி உன் வீட்டில் தொலைக்காட்சி இருந்திருந்தால் வெளியே உயரமான சூழாயில் அன்டெனா (உணர்கொம்புநிறை) பொருத்தப்பட்டிருக்க

வேண்டுமே. அதாவது வெறும் குழாய் கூட அங்கில்லை. என் பொய் சொன்னனி என்று கேட்க என்னியும் கேட்கவில்லை. கேட்கவில்லை என்பதைவிட கேட்டு அவள் மனதைத் துன்புறுத்த மனமில்லை என்பதனால் கேட்காமலேயே விட்டுவிட்டேன். ஒன்பதாம் பத்தாம் வகுப்புகளில் அவர்ணுடனான நெருக்கம் அதிகரித்தது. அவள் என் வீட்டுக்கு வருவதும் நான் அம்மாவிடம் கூறிவிட்டு அவளின் வீட்டுக்குப் போவதும், அவர்ணரில் இருக்கும் சிறிய குளக்கட்டில் அமர்ந்து மனிக்கணக்காகப் பேசிச் சிரிப்பதுமாக எங்கள் பொழுதுகள் ஆனந்தமாகக் கழிந்தன.

எமதாருக்கு அவள் வந்தால் ஊரிலுள்ள தோட்டங்களைப் பார்க்க ஆசைப்படுவாள். எமதாரில் எங்கும் பச்சைப் பசேல் எனத் தோட்டங்கள் என்பதனால் எனக்கு அது பெரிதாகத் தெரிவதில்லை. அவர்ணுக்காகக் கூட்டிக் கொண்டு சென்று ஒவ்வொரு இடமாகக் காட்டுவேன். காங்கேசன் துறையில் இருந்து வெளிக்கிட்டுக் கொழும்பு செல்லும் தொடருந்து என் ஊரினாடாகவும் அவளின் ஊரினாடாகவும் செல்வதுகூட எமக்குள் எதோ நெருக்கத்தை ஏற்படுத்தியது போல் இருவருமே உணர்வோம்.

எங்கள் ஊரின் ஒதுக்குப்புறம் வரையும் தோட்டங்கள் இருந்தனதான் எனினும் எனது தாத்தாவின் தோட்டத்தைத் தவிர மற்றைய தோட்டங்களுக்கு நான் மட்டுமல்ல மற்றவர்களும் செல்வதில்லை. யாழினியையும் அழைத்துக்கொண்டு நான் அந்த எல்லைவரை சென்று ஒருவித பயத்துடன் பார்த்துவிட்டு வந்தது இப்பொழுதும் நினைவில் நிற்கிறது. பின் நாம் உயர் தரம் படிக்கையில் அவள் ஆர்ட் எடுக்க நான் விஞ்ஞானம் படித்ததால் அவளின் அலட்டல்கள் குறைந்து கொஞ்சம் நின்மதியாகவும் இருந்தது எனக்கு. ஆனாலும் எமது நட்புத் தொடர்ந்துகொண்டுதான் இருந்தது. அதன்பின் அடிக்கடி நாம் சந்திக்க முடியாது போனாலும் தன் பிரச்சனைகளை எனக்கு மடலாக வடிப்பாள். நான் உடனே பதில் போடாவிடிலும் ஒரு வாரத்தின் பின்னாவது அவர்ணுக்குப் பதில் போடுவேன். இப்படியே எம் நட்பு பல்கலைக்கழகம் முடிந்து நான் புலம்பெயர் தேசத்துக்கு வந்த பின்னும் தொடர்ந்தது. நான் இங்கு வந்தபின் தனக்கு ஒரு பேணா நண்பன் இருப்பதாக எனக்கு எழுதியிருந்தாள். நானும் காதலரைக் கரம்பிடித்து குடும்ப வாழ்க்கைக்குள் சென்றிருந்தேன்.

இவளிடம் இருந்து பக்கம் பக்கமாக மடல் வரும். என்கணவர் கேட்பார் உன் நண்பிக்கு என்ன விசரா. நான் கூட உனக்கு இவ்வளவு எழுதுவதில்லையே என்று. ஆனாலும் எப்போதும் எமக்குக் குறுக்கே அவர் நிற்கவில்லை. அதன்பின் அவர்ணுக்கு கொழும்பில் வேலை கிடைத்து வந்துவிட்டாள். ஆனாலும் மடல் எழுதுவதை மட்டும் அவள் நிறுத்தவில்லை. நான் எழுத்தும் பஞ்சியில் தொலைபேசி எடுத்து ஒரு ஐந்து நிமிடங்கள் கலைத்துவிட்டு எழுதாமல் விட்டுவிடுவேன். ஒருநாள் அவளிடமிருந்து வந்திருந்த மடலில் தானும் தனது பேணா நண்பனும்

காதலில் வீழ்ந்துவிட்டோம். என்னடி செய்வது எனக் கேட்டு எழுதியிருந்தாள். வேறென்ன செய்வது திருமணம் தான் செய்யவேணும் என அவளுக்கு தொலைபேசியில் வாழ்த்தும் கூறினேன். எனக்கு கேட்கக் கூச்சமாக இருக்கடி. நீ இருக்கும் நாட்டில் தான் அவர் இருக்கிறார். எப்போது வந்து என்னைத் திருமணம் செய்வார் என நீதான் கேட்டுச் சொல்ல வேண்டும் என்றாள்.

சரி வேறென்ன செய்வது?? மாட்டேன் என்று சொல்ல முடியுமா என்று மனதில் என்னியபடி கேட்டுச் சொல்வதாகக் கூறி தொலைபேசியை வைத்துவிட்டேன். கணவரிடம் கூறிவிட்டு அவளின் காதலனுக்கு தொலைபேசி எடுத்து என்னை அறிமுகம் செய்துவிட்டு எடுத்த எடுப்பிலேயே யாழினியைத் திருமணம் செய்வீர்கள் தானே எனக் கேட்டேன். உடனே காந்தனுக்குச் சிரிப்புவந்துவிட்டது. அவள் காதலன் பெயர் காந்தன். அதை யாழினி என்னிடம் கேட்டிருக்கலாமே. காதலுக்குத்தான் தூது விடுவார்கள். உங்கள் நண்பி திருமணத் தூது விடுகிறாரா என்று கேட்டுவிட்டு, நான் கைவிட்டுவிடுவேன் என உங்கள் நண்பிக்குச் சந்தேகம் வந்துவிட்டதோ என்றவர், தான் அடுத்த மாதம் இலங்கை போவதாகவும் அங்கு அவரைப் பதிவுத் திருமணம் செய்வதாகவும் கூறினார்.

காந்தன் கொழும்பு சென்று ஒருவாரமாகிய நிலையில் நான் யாழினியிடம் தொடர்புகொண்டு என்னடி எழுத்து எழுதிவிட்டார்களா என்று கேட்டேன். இல்லையடி, காந்தன் வந்து மூன்று நாட்களின் பின்தான் என்னைப் பார்க்க வந்தவர். அவரின் தாய் வந்து நிற்கிறாவாம். அவர் வந்தபோதும் எழுத்து எழுதுவதைப் பற்றிக் கதைக்கவே இல்லை. என்ன செய்யிறதடி என்று அழமாட்டாத குறையாகக் கேட்டாள். அவரின் தொலைபேசி இலக்கத்தைத் தா என்று அவளிடம் வாங்கி உடனேயே காந்தனுக்கு அழைப்பை ஏற்படுத்தினேன்.

அவரும் உடனேயே கிடைத்ததால் என்ன நீங்கள் போய் ஒரு கிழமையாகிறது. யாழினியைக் கலியாணம் செய்யிற என்னைம் இல்லையோ என்றேன். அம்மாட்ட இண்டைக்குத்தான் கதைக்கவேணும் என்று காந்தன் இழுத்த இழுப்பிலேயே அவரின் பயம் தெரிந்தது. காந்தன் இது நல்ல சந்தர்ப்பம். இதையும் விட்டார்களானால் பிறகு கஷ்டம். உங்களுக்கு மாலினியை கட்டாமல் விட்டு விட்டு வாற என்னமோ என நேரடித் தாக்குதல் தொடுத்ததில் காந்தன், இல்லை இல்லை நான் அப்பிடி நினைக்கேல்ல. பயப்பிடாதைங்கோ என்று கூறிவிட்டு தொலைபேசியை வைத்துவிட்டார்.

அடுத்த வாரமே இருவருக்கும் பதிவுத் திருமணம் முடிந்து இருவரும் மகிழ்வுடன் ஊர் சுற்றினர். அதன்பின் அவள் விசா கிடைத்து யேர்மனி வந்து அவள் திருமணத்தை நாமே முன்னின்று நடத்தி முடித்தோம். அதன் பின்னர் எனக்கு கொழும்புக்குத் தொலைபேசி அடிப்பது நின்றுவிட்டதே தவிர வாரம் ஒருமுறை அவள் ஒருதடவை எனக்கு

தொலைபேசி எடுக்க நான் அடுத்த தடவை என்று உலக விடயம் ஊர்விடயம் என்று பொழுது நன்றாகப் போயிற்று. உன் நண்பி கொழும்பில் நின்றபோது செலவு குறைவு. இப்போன் பில் கூட என என் கணவர் நக்கலடிக்கும் அளவு நானும் அவளும் உரையாடுவது தொடர்ந்தது. அவள் நன்றாகக் கதைகள் எழுதுவாள். வீரகேசரியில் கூட அவளது ஒரு கதை தொடராக வந்தது. அப்போதெல்லாம் எனக்கு அவளைப் பார்த்து பிரமிப்பாக இருக்கும். எப்படி இவ்வளவு நன்றாக எழுதுகிறாள் என்று.

எல்லாக் கதைகளையும் எனக்கு அனுப்புவாள். எனக்கும் அப்போதெல்லாம் கதை வாசிப்பது என்றால் வேறொன்றும் தேவை இல்லை. அத்தனை பயித்தியம் வாசிப்பதில். அதனால் அவள் அனுப்பாவிட்டாலும் அனுப்படி என்று கரைச்சல் கொடுத்து வாசிப்பேன். அக்காலகட்டத்தில் ஜேர்மனியில் புத்தகங்கள் குறைவு. கடைகளுக்கும் பெரிதாக வருவதில்லை. எனவே கிடைப்பதை விடுவதில்லை. ஐரோப்பிய நாடுகளுள் நடைபெறும் போட்டிகளில் எல்லாம் பங்குபற்றி நிறைய பரிசில்கள் எல்லாம் எடுத்திருக்கிறாள் அவள். நான் போகும்போது பரிசில்களை எல்லாம் காட்டுவாள். நானே பரிசு பெற்றது போல் எனக்கு மகிழ்வேற்படும். ஒரு வருடத்தின் பின்னர் அவளுக்கு ஒரு பெண் குழந்தை பிறந்தது.

குழந்தை பிறந்தபின் எங்கள் தொலைபேசி உரையாடல்கள் கொஞ் சம்குறைந்தன. ஆனால் கதைக்கும் நேரங்களில் தமக்குக் கடன் என்று ஒரே கடன் புராணம்தான். யாழினி வெளிநாடு வரும்போது அவளைக் கூப்பிட்ட கடனில் இன்னும் கொஞ்சம் அடைக்கவேண்டி இருப்பதாகவும் அதனால் தானும் இனி வேலை செய்யப் போவதாகவும் கூறினாள். குழந்தைக்கு இப்பதானே ஆறு மாதம். ஒரு ஒருவருடம் முடியபோவன் என்று அவள் நன்மை கருதி நான் கூறினேன். நீ மட்டும் வேலைக்குப் போகிறாய் என்னை மட்டும் ஏன் நிக்கச் சொல்கிறாய் என்று அவள் கேட்டதும் எனக்கு அதிர்ச்சியில் என்ன செய்வது என்று தெரியவில்லை.

நான் இருந்த சூழல் வேறு. எனது பெற்றோர், சகோதரர்கள் எல்லோரும் ஒன்றாக இருந்தோம். நான் வேலைக்குச் சென்றாலும் எனது பிள்ளையைப் பார்த்துக் கொள்ளப் பலர் இருந்தனர். அவளுக்கு அப்படி அல்ல அவளும் கணவனும் தான். எனவே அவளுக்கு நான் அதை எடுத்துக் கூறினேன். ஆனாலும் அவள் அதைக் கேட்கவில்லை. நானும் எனது கணவரும் முழு நேர வேலை செய்த படியால் வருடத்தில் இரு மாதங்கள் விடுமுறை எடுக்கும் வாய்ப்பு எமக்கு இருந்தது. அதனால் நாம் ஒவ்வொரு வருடமும் இருமாத விடுமுறையில் எங்காவது போவதற்குத் திட்டமிட்டுவிடுவோம்.

அந்த வருடம் நாம் இந்தியா செல்வதற்குத் திட்டமிட்டிருந்தோம். ஒரு வாரத்தின் முன்பே யாழினிக்கு தொலைபேசியில் எமது இந்தியப் பயணம் பற்றி கூறியிருந்தேன். எனக்கிருக்கும் கடனுக்கு நான் இப்போது

எங்குமே போக முடியாதடி என்று அலுத்துக் கொண்டாள். இந்தவருடம் போகாவிட்டால் அடுத்ததடவை போனால் போகிறது என்று அவளுக்கு ஆறுதல் கூறினேன். எங்கு போனாலும் என்ன வாங்கினாலும் அவளுக்குச் சொல்லாவிட்டால் எனக்கு நின்மதியிருக்காது. அவளும் அப்படித்தான் எல்லாம் சொல்லிப் புலம்புவாள். அவளுக்கு யார் இருக்கிறார்கள் என்னிடம் தானே கூறலாம் என நானும் இறுமாந்திருந்தேன். இந்தியா போய் வந்தபின்னரும் எங்கே போனோம். என்ன பார்த்தோம் என்றெல்லாம் ஒன்றும் விடாமல் அவளுக்குக் கூறிய பின் தான் என்னால் நின்மதியாக உனர் முடிந்தது.

அடுத்த ஆண்டு எங்கே போவது என்று திட்டமிட்டபோது கண்டாவே எமது தெரிவாக இருந்தது. பிள்ளைகள் பள்ளியில் படித்ததனால் பாடசாலை விடுமுறை விடுவதற்கு இரு வாரங்களின் முன்னரே பள்ளியில் சொல்லிவிட்டுச் செல்வதாகத் திட்டம். முற்பதிவு செய்தால் பயணச் சிட்டு மலிவாகப் பெற்றுக் கொள்ள முடியுமென்பதால் முற்பதிவு செய்துவிட்டு யாழினிக்கு தொலைபேசி எடுத்தால் அவள் வீட்டில் இல்லை. சரி எங்கோ போய்விட்டார்களாக்கும் என்று அடுத்தநாள் முயன்றால் அன்றும் ஒருவரும் இல்லை. தொலைபேசிதான் ஏதும் பிரச்சனையோ என்று நான் எண்ணிக்கொண்டு கணவரின் காதைக் கடித்தேன். உன் நண்பி இப்ப கணவன் பிள்ளையுடன் தான் இருக்கிறான்.

அதனால் நீ கவலைப்படத் தேவை இல்லை என்று என் வாயை அடைத்தார் கணவர். என்றாலும் எனக்குச் சொல்லாமல் ஒரு இடமும் போக மாட்டானே. சிலநேரம் ஏதும் வருத்தம் வந்துவிட்டதோ. இப்படிப் பலவும் எண்ணிக் குழம்புவதும் வேலையால் வந்து அவளுக்கு போன் பண்ணுவதுமாக ஒரு வாரம் ஒடிப் போனது. அன்று சனிக்கிழமை இன்று எப்படியாவது அவளைப் பிடித்துவிட வேண்டும் என்று காலை தொடக்கம் மாலை வரை ஒரு ஆறு தடவை அவளுக்கு தொலைபேசியில் என்களை அழுத்தியதுதான் மிச்சம். ஆள் அகப்படவே இல்லை.

இனி நானாக தொலைபேசி எடுப்பதில்லை. என்ன நடக்கிறது என்றுதான் பார்ப்போமே என எண்ணி மனத்தைக் கஷ்டப்பட்டு அடக்கிக் கொண்டு என்பாட்டில் இருந்தேன் இரண்டு வாரங்களின் பின் மாலை தொலைபேசி வர போய் எடுத்தால் யாழினி. என்னடி எங்கேயடி தொலைந்தாய் மூன்று கிழமையாக. போன் அடித்து அடித்து என் கைகள் ஓய்ந்து விட்டது என்ற ஆதங்கத்தோடு கூறினேன். ஓமடி போனில் ஒரே உன் இலக்கம் தான் என்றுவிட்டு நான் உனக்குச் சொல்ல மறந்து போனன். ஸ்ரீலங்கா போட்டு நேற்றுத்தான் வந்தனாங்கள் என்றாள்.

எனக்கு யாரோ ஓங்கித் தலையில் எதனாலோ அடித்தது போல் இருந்தது. எனக்குள் ஒருவித ஏமாற்றம், கோபம் இன்னும் என்னென்னவோ உணர்வுகள் எல்லாம் நெஞ்சில் தோன்றி எதோ செய்தன. எனக்கு

ஏன் சொல்லவில்லை என வாய்வரை வந்த வார்த்தையை அடக்கியபடி ஊர் எப்படி இருந்தது. எப்படித் துணிந்து போனாய் என்றேன். தனது மாமா ஒருவர் கஸ்டம்ஸ் இல் வேலை பார்ப்பதாகவும், விமானத்திலிருந்து இறங்கிய உடனேயே மாமா தங்களை வந்து கூட்டிக் கொண்டு போனதாகவும் கூறினாள். அதன் பின் அவள் ஏதேதோ கூறினாள். எனக்கு அவை ஒன்றும் மனதில் பதியவே இல்லை.அதன் பின் வந்த நாட்கள் அவளுக்கும் எனக்குமான உறவில் சிறு இடைவெளி ஏற்பட்டுப் போனது உண்மை.

நான் ஒருமுறை தொலைபேசி எடுத்தால் அவள் மறுமுறை எடுப்பது தான் வழமையாக இருந்தது. இப்போதெல்லாம் நான் இருமுறை எடுத்தபின்னர் அவள் ஒருமுறை எடுக்கலானாள். எனக்கு அது மனதை உறுத்தினாலும் சரி நண்பிதானே என்று எண்ணி பொறுமை காத்தேன். எனக்கு மனதில் வைத்திருக்கவும் முடியாமல் கணவரிடம் புலம்புவேன். நீயும் உன் கண்டறியாத பிரெண்டும். எனக்கு ஒண்டும் சொல்லவேண்டாம் என்றுவிட்டார் கணவர்.நாம் 2003 இல் ஈழத்துக்குச் செல்வதாகத் திட்டம் போட்டோம். எனக்கு முதலில் யாழினிக்குச் சொல்வதா வேண்டாமா என்ற தடுமாற்றம் ஏற்பட்டது.

பிறகும் அவள் விட்ட தவறையே நானும் ஏன் விடுவான் என்று எண்ணி அவளை அழைத்து நாம் போகும் விடயத்தைக் கூறினேன். நாங்களும் போக இருக்கிறோம் என்றாள். நீ கடந்த வருடம் சென்றாயே மீண்டும் போகிறாயா என்றேன். ஏன் போகக் கூடாதா என்றாள். இல்லை உனக்கு இன்னும் கடன் இருப்பதாகக் கூறினாயே என்றேன். கடன் இருந்தால் போகக்கூடாதா என்றாள். எனக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது. கடன் இருக்கென்றால் போன இடத்துக்கு மீண்டும் ஏன் போவான். முதல் கடனை அடைக்கும் வழியைப் பார். அதன்பிறகு எங்குவேண்டுமானாலும் திரியலாம் என்றேன். நான் அப்படிக் கூறியது பிடிக்கவில்லை. வேறொரு போன வருகிறது என்று கூறி என் தொலைபேசியைக் நிப்பாட்டிவிட்டாள்.

அடுத்த இரு வாரங்கள் அவளை தொலைபேசியில் பிடிக்க முடியவில்லை. நான் சொன்னது பிடிக்காமல் என்னை தவிர்க்கிறாள் என்று எனக்கு விளங்கியது. சரி கோபம் ஆற்றும் என்னிடம் தானே வரவேண்டும் என நினைத்துக் கொண்டு நானும் என்பாட்டில் இருந்தேன். அதற்குள் பிரயாண அலுவலும் பார்த்து அங்கு கொண்டு போவதற்கென பொருட்கள் ஆடைகள் என வாங்கிச் சேர்த்துவிட்டு நிமிர்ந்தால் இரு வாரங்கள் ஓடிப் போயிருந்தது. சரி அவள் விசரி கோபப் பட்டால் என்ன நான் எடுத்துச் சொல்லிவிட்டுப் போவோம் என்று தொலைபேசியை அழுத்தினால் யாழினியைப் பிடிக்க முடியவில்லை. சரி வந்து பார்ப்போம் என்று நானும் விட்டுவிட்டு என் அலுவலைப் பார்த்தேன்.நான் தாயகம் சென்று இருமாதங்கள் மகிழ்வாகக் கழித்துவிட்டு கொழும்பு பயணமாகும் நாள் நெருங்குகிறது. இன்னும் இரு நாட்களே இருக்கின்றன.

வந்ததுதான் வந்தோம் ஆகத் தூரம் இல்லையே என் நண்பியின் வீடு. ஒருமுறை போய் வருவோமா என்று கேட்க கணவரும் சம்மதித்தார். பிள்ளைகளோ தாங்கள் மாமி வீட்டிலே நிற்கிறோம் நீங்கள் போய் வாருங்கள் என்றனர். வெளிநாட்டிலிருந்து வந்துள்ளோம். எல்லோரும் தான் போக வேண்டும். யாழினியின் அம்மா உங்களைக் காணவில்லை. எனவே நீங்கள் கட்டாயம் வரவேண்டும் என்று பிள்ளைகளையும் அழைத்துக்கொண்டு அங்கு போகிறோம். தாய் மகிழ்வோடு எங்களை வரவேற்கிறார். அவருடன் ஊர் உலக விடயம் எல்லாம் கதைத்துவிட்டு நீங்கள் ஏன் தனிய இங்க இருக்கிறியன். யாழினியுடன் போய் இருந்தால் இருவருக்கும் நல்லதுதானேன்றேன். நானும் கேட்டேன் இப்ப உடன் கூப்பிட முடியாதாம் இரண்டு வருடங்கள் பொறுக்கச் சொன்னாள் என்றார். உடனே நீங்கள் வாறது யாழிக்குத் தெரியாது போல என்றார். நான் வரும் வரையும் அவளுக்கு அடிச்சுக்கொண்டே இருந்தனான். அவள் அகப்படவே இல்லை என்றேன். அவள் அவள் என்று தடுமாறிவிட்டு இரண்டரை மாதமாக இங்கு நின்றுவிட்டுப் போன கிழமைதான் போனவள் என்றதும் எனக்கு இரண்டாவது தடவையாக தலையில் அடி விழுந்தது.

அந்த நேரம் என் கணவர் என்னைப் பார்த்த பார்வை இருக்கிறதே இப்ப நினைத்தாலும் எதோ செய்கிறது. திரும்பிவரும்போது கணவர் யாழினியின் கதை ஒன்றுகூடக் கேட்காமல் வந்தது இன்னும் எனக்குக் அதிக குற்ற உணர்வைக் கொடுத்தது. மீண்டும் யேர்மனி வந்து சேர்ந்த பின்னர். அவளுக்கு தொலைபேசியே எடுப்பதில்லை என்ற முடிவோடு தான் வந்தேன். ஆனால் வந்து இரு நாட்களில் அவளே போன செய்தாள். தாய் போன் செய்து திட்டியிருப்பாரோ என்னவோ நான் உனக்குச் சொல்ல மறந்துபோனன் என்று சாட்டுச் சொன்னாள்.

சரி போனாப் போகுது தவறு செய்வது இயற்கை தானே என மன்னித்தேன். அவள் போன் செய்த விடயம் பற்றி என் கணவரிடம் கூறியபோது, இனிமேல் உன் நண்பியின் கதை ஒன்றும் எனக்கு நீ சொல்லக் கூடாது. நீயே என்ன எண்டாலும் செய்துகொள் என்றுவிட்டார். அதன்பின் நாம் சூழ்நிலைக் கைதியாகி வண்டனுக்கு இடம்பெயரவேண்டி வந்தது. யேர்மனியில் அந்தவருடம் தான் வீடு மாறி எல்லாமே புதிதாக வாங்கியிருந்தோம். வண்டனிலும் வீடுகள் தளபாடங்கள் வசதியானது இல்லை என்பது தெரிந்தது தான். பிள்ளைகளும் முதலில் வண்டன் வருவதைப் பகிஸ்கரித்தனர்.

அவர்களின் பொருட்கள் எல்லாம் கொண்டு போகலாம் என்றதும் சம்மதித்தனர். அதனால் பெரிய பார ஊர்தி ஒன்றை வாடகைக்கு அமர்த்தி எல்லாவற்றையும் கொண்டு வண்டன் புறப்பட்டுவிட்டோம். வருவதற்கு இரு நாட்களின் முன் தொலைபேசியில் யாழினிக்கு எடுத்து விடயத்தைக் கூறிவிட்டேன். எப்பொழுதும் நான் என்பக்கம் மற்றவர் குறை கூறாதவாறு பார்த்துக் கொள்வதில் கவனம். அதனால் அந்தக் கஷ்டத்திலும் அவள் கணநாள் போன் செய்யாததை கருத்தில்

எடுக்காது கூறியபொழுது தங்களுக்கும் லண்டன் வந்துஇருக்கத்தான் ஆசை என்றாள். அங்குமா என மனதுள் நினைத்தேனே தவிரசொல்லவில்லை.

அவளின் சித்தி ஒருவர் லண்டனில் இருக்கிறார். அதனால் உனக்குச்சித்தி இருக்கிறாதானே என்றேன். எனக்கு அவவுடன் போய் இருக்க விருப்பம் இல்லை. நீ போய் எங்கே இருக்கிறாய் என்று சொல்லு உனக்குக் கிட்ட வாறன் இருக்க என்றாள். முன்பென்றால் எனக்கு எல்லையில்லா மகிழ்வு ஏற்பட்டிருக்கும். ஆனால் இப்ப ஜயோ தயவுசெய்து எனக்குக் கிட்ட வந்துவிடாதே என மனம் அலறியது. ஆனால் வாயோ அதுக்கென்ன வாவன் என்றது. முதலே வீடு வாடகைக்குப் பார்க்கும்படி என் கணவரின் நண்பனிடம் பணம் அனுப்பி வீடும் பார்த்தாகிவிட்டது. முன்று படுக்கை அறைகள் கொண்ட பெரிய வீடு என்று கூறியதும் நாங்களும் யேர்மன் வீடுகள் போல் பெரிதாக இருக்கும் என்று கற்பனையில் போனால் இரண்டு அறைகள் தான் ஓரளவு பெரிது. மற்றைய அறை மூன்று மீட்டர் நீளமும் இரண்டிறை மீற்றர் அகலமும் கொண்ட மிகச் சிறிய அறை. லண்டன் வீட்டில் நாம் கொண்டு போன பொருட்களில் அரைவாசியைக் கூட அடக்க முடியவில்லை.

பிள்ளைகளும் வாங்கோ திரும்ப யேர்மன் போவோம் என ஒரே அழுகை. என்ன செய்வது என யோசித்துவிட்டு எமக்கு வீடு தந்த முகவரிடமே கொஞ்சம் பெரிய வீடாகத் தரும்படி கேட்டோம். அவர்கள் எல்லா வீடும் இப்படித்தான். இரண்டு வாரங்கள் பொறுத்தால் ஒரு வீடு இருக்கிறது காட்டுகிறோம் என்றார்கள். நாமும் சரின்று விட்டு மிகுதிப் பொருட்களை உடைக்காது வரவேற்பறையிலேயே வைத்திருந்தோம். இரு வாரம் கழிந்ததும் எனது கைத்தொலைபேசிக்கு ஒரு புதிய இலக்கத்திலிருந்து அழைப்பு வந்தது. இங்கிருப்பவர்களுக்கு என் எண் தெரியாதே. யார் அடிக்கிறார்கள் என்று எண்ணிக் கொண்டே போனை எடுத்தால் யாழினி. எப்படி உனக்கு என் தொலைபேசி இலக்கம் தெரிந்தது எனக் கேட்டேன்.

உன் அம்மாவிடம் தான் வாங்கினேன் என்றாள். நாம் வீடு மாற உள்ளோம். அதன்பின்தான் தொலைபேசி எடுக்கலாம். அதனால்ததான் உனக்கும் எடுக்கவில்லை என்று ஒருவித குற்ற உணர்வுடன் கூறினேன். நான் லண்டனில் தான் நிக்கிறேன் என்றாள் யாழினி. நான் தொலைபேசி எண்ணைக் கூடக் கவனிக்கவில்லை என்று மனதில் எண்ணிக்கொண்டு எப்ப வந்தாய் என்றேன். வந்து நான்கு நாட்கள் ஆகிவிட்டது. சித்தி வீட்டில்தான் நிக்கிறேன் என்றாள். எப்ப போகிறாய் என்னிடமும் வந்துவிட்டுப் போவன் என்றேன். நாளைக்கு வீட்டில் நிற்பீர்களா? என்றாள். நாம் நிற்போம் எத்தனை மணிக்கு வருகிறாய் என்றேன். மாலை மூன்று மணிக்குப் பின் வாறன் என்றுவிட்டு எப்பிடி வீட்டு வசதிகள் எல்லாம் என்றாள். சரியான இடைஞ்சலடி கொண்டுவந்த பொருட்கள் எல்லாம் வரவேற்பறையில் தான் இருக்கு என்றேன். சிறிது

நேரம் கடைத்துவிட்டு வைத்துவிட்டாள். என்னிடம் விலாசத்தைக் கேட்க மறந்துவிட்டாள். சரி நாளை வரமுதல் அடிப்பாள் தானே என்று எண்ணி நானும் விட்டுவிட்டேன்.அடுத்தநாள் அவளுக்காக விசேஸ்டாக்ஸ் சமையல் செய்துவிட்டு காத்திருந்தோம்.

மூன்று மணி கடந்து நான்கு மணியாகி ஐந்து மணியான பின்னும் அவளைக் காணவில்லை. அவள் அடித்த இலக்கத்துக்கு நான் அடித்தால் போன் நிப்பாட்டி வைக்கப்பட்டிருந்தது. எனக்கு என்ன செய்வது என்றே தெரியவில்லை. மீண்டும் மீண்டும் அடித்துப் பார்த்ததுதான் மிச்சம். வழைமொால் என் கணவர் துருவாசரானார். உனக்கு எத்தனை தரம் பட்டாலும் சுரணை வராதோ அதோ இதோ என்று இத்தனை நாள் சேர்த்து வைத்ததெல்லாம் சேர்த்துத் திட்டினார். எனக்கு அழுகை வந்தது ஆனாலும் அடக்கிவிட்டேன்.

கணவர் சொல்வதற்கு நானும் ஏதாவது சொல்லிக் கொண்டிருக்கும் நான் அன்று ஒன்றும் பேசாமல் இருந்தது என் கணவருக்கே சகிக்கவில்லை. திட்டுவதை விட்டு சரி நல்ல சாப்பாடு தானே சமைச்சிருக்கிறாய் . வா நாங்களாவது வடிவா ஆறுதலாச் சாப்பிடுவும் என்று கூறிக்கொண்டு பிள்ளைகளையும் அழைத்துக் கொண்டு உணவு மேசைக்குச் சென்றுவிட்டார். பிறகென்ன நானும் உணவைச் சூடாக்கி அவர்களோடு இருந்து உணவை உண்டு மனதை ஆறுதல் படுத்தினேன்.

அதன்பின் ஒரு வாரத்தில் யாழினி போன் எடுத்தாள். எனக்கோ சரியான கோபம். ம்...என்று மட்டும் கூறிவிட்டுப் பேசாமல் இருந்தேன். அவள் ஒன்றுமே நடக்காதது போல் இப்ப எல்லாம் செட்டில் ஆயிட்டியோ, வீடு மாறி விட்டியோ என்றாள். செட்டில் ஆவதற்கு இன்னும் ஒரு மாதமாவது வேண்டும் என்றுவிட்டு உனக்காகச் சமைத்துவிட்டு பார்த்துக் கொண்டு இருந்தோம் என்றேன். நான் உன்னைச் சமைக்கச் சொல்லவில்லையே என்றாள். வீட்டுக்கு வருபவர்களுக்கு எப்பவாவது உணவு கொடுக்காது நான் அனுப்பியிருக்கிறேனா? என்று கோபத்துடனேயே கேட்டேன். நீதானே எல்லாப் பொருட்களும் வரவேற்பறையில் இருப்பதாகக் கூறினாய்.

ஏன் உனக்குக் கரைச்சல் கொடுப்பான் என்று தான் வரவில்லை என்று சாதாரணமாகக் கூறிவிட்டு, மன்னிப்புக் கூடக் கேட்கவில்லை. நானும் கடையை வளர்க்கவில்லை. தொலைபேசியை வைத்துவிட்டாள். இனிமேல் இவளுக்கு நான் தொலைபேசி எடுப்பதில்லை என மனதுள் சூளுரைத்தபடி நான் என் வாழ்க்கையோடு ஓடிக்கொண்டிருந்தேன். அதன் பின் IBC வாணொலியில் சேர்ந்து வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது சந்திரா ரவீந்திரன் என்னும் அறிவிப்பாளர் நாடகங்களைத் தயாரித்து வழங்குவார். அப்போது குரல் கொடுப்பதற்காக என்னையும் பயன் படுத்தியிருந்தார்.

நாடகத்தின் முடிவில் பார்த்தால் அது யாழினி எழுதிய நாடகம். நாடகம் நன்றாகவே இருந்தது. ஆனாலும் நான் அவளுக்கு தொலைபேசி

எடுக்கவே இல்லை. மனத்தைக் கல்லாக்கிக் கொண்டு இருந்தேன். ஒரு வாரத்தில் நாடகம் ஒலி பரப்பானது. அன்று இரவு யாழினியிடமிருந்து தொலைபேசி அழைப்பு. எப்ப நீ வானொலியில் சேர்ந்தாய். என்ன செய்கிறாய், யார் உன்னைச் சேர்த்தது என்று தூண்டித் துருவிப் பல கேள்விகள். ஒரு கவிதா நிகழ்வில் என்குரலைக் கேட்டு என்னை கூப்பிட்டார்கள் என்று கூறினேன். நீ கவிதை எழுதுவாயோ என்று கேட்டாள். உன்னைப் போல் எழுதாவிடலும் இப்பத்தான் எழுதிப் பழகுகிறேன் என்றேன். பின்னர் உடனேயே கதையை மாற்றிவிட்டாள். பிள்ளைகள் என்ன செய்யினம் இப்படிப் பொதுவாகக் கதைத்துவிட்டு வைத்துவிட்டாள். அதன்பின் நானே பல நாடகங்களை எழுதி நானும் ரூபி குமாரும் சேர்ந்து தயாரித்தோம். முதல் நாடகம் ஒலிபரப்பானதும் நானே அவளுக்கு தொலைபேசி எடுத்தேன். எனது நாடகம் கேட்டாயா என ஆவலாக விசாரித்தேன். இல்லையே நான் கேட்கவில்லை என்றாள். அவள் கூறுவது பொய் என எனக்குத் தெரிந்தது. ஏனெனில் வானொலியில் ஒலிபரப்பப் படும் நாடகம் கேட்பதற்கு அவள் தவறுவதே இல்லை என எனக்குத் தெரியும். சரி சில வேளை கேட்கவில்லைத் தானோ என எனக்கே சந்தேகம் வந்தபடியால் அதன்பின் பொதுவாகக் கதைத்துவிட்டு வைத்துவிட்டேன்.

தொடர்ந்த வாரங்களில் எனது நாடகங்களே ஒலிபரப்பப்பட்டன. அதனால் யாழினி எனது நாடகங்களைக் கட்டாயம் கேட்டே இருப்பாள். அனாலும் எனக்கு போன் செய்யவில்லை. அப்போதுதான் அவளுக்கு என்மேல் பொறாமையா?? என்ற எண்ணம் என் மனதில் உதித்தது. நான் அவளின் வளர்ச்சியில் என்றும் பொறாமை கொண்டதில்லையே என்று எனக்கு நானே சொல்லிக்கொண்டேன். அவளை எப்போதும் நான் ஊக்கப்படுத்தி உற்சாகப்படுத்தியே வந்திருக்கிறேன். அப்படியிருக்க என்மேல் ஏன் பொறாமை கொள்ளவேண்டும் என எண்ணினேன். அப்படியே அவள் தொடர்பை விட்டுவிட வேண்டும் என எண்ணினாலும் என்னால் முடியவில்லை. சிலநேரம் தந்தை இல்லாத வளர்ந்ததனால் இக்குணம் வந்ததோ என்று கூட எண்ணி மனதைத் தேற்றினேன். அவள் ஒருதடவை தொலைபேசியில் அழைத்தபோது நான் வீட்டில் இல்லை.

அம்மா வேலைக்குப் போய்விட்டார். இத்தனை மனிக்குப் பின் தான் வீட்டில் நிற்பார். பிறகு எடுங்கள் என்று என் மகள் கூறியுள்ளாள். உடனே அவளுக்கு போன் பண்ண வேண்டும் என்ற எண்ணத்தைக் கட்டுப் படுத்திக் கொண்டு பேசாமல் இருந்தேன். அடுத்தநாள் மீண்டும் நான் இல்லாத நேரமாக அழைத்திருக்கிறாள். மீண்டும் எனது மகள் தான் தொலைபேசியை எடுத்தது. இந்த நேரம் அம்மா நிக்க மாட்டார் என்று நேற்றே கூறினேனே என மகள் கேட்டிருக்கிறாள். ஒ.. நான் மறந்துவிட்டேன் என்று கூறி போனை வைத்துவிட்டாள் யாழினி. நான் வந்தவுடன் உங்கள் ஆருயிர் நண்பி இன்றும் அழைத்திருந்தார் அம்மா

என மகள் சிரித்துக் கொண்டே கூறினாள். சரி ஏதும் அலுவலோ என நான் என்னிக்கொண்டு மீண்டும் அவளுக்கு போன் எடுத்துக் கேட்டால் சும்மாதான் என்ன செய்கிறாய் என்று பார்க்க எடுத்தேன் என்றாள்.

சும்மா எடுப்பதெனில் நான் நிற்கும் நேரம் எடுக்காது, நான் இல்லாத நேரம் ஏன் எடுக்கிறாய் என்றேன் நானும் சிரித்துக்கொண்டே. ஏன் எனக்கு அவளில் வெறுப்பு ஏற்படவில்லை என்று என்னியபடியே உரையாடலை முடித்தேன்.இப்படி நான் இல்லாத நேரம் அவள் அடிக்கடி போன் எடுப்பதும் மீண்டும் நான் எடுத்துக் கதைப்பதுமாக நாட்கள் ஓடின. ஆனாலும் முன்புபோல் என்னால் அவளுடன் ஓட்ட முடியவில்லை என்பதும் எனக்குள் உறுத்தியது. இரு வாரங்களுக்கு ஒருமுறை கதைத்தது மாதங்களுக்குப் பின் என நீண்டதில் நானும் நின்மதியாய் உணர்ந்தேன். கிட்டத்தட்ட மூன்று மாதங்களாக இருவரும் கதைக்கவில்லை. சரி ஒருமுறை எடுத்துப் பார்ப்போம் என என்னியபடி எண்களை அழுத்தினால் யாழினி தான் போனை எடுத்தது.

எப்படி இருக்கிறாய் என நான் கேட்கும் போதே சின்னக் குழந்தையின் அழுகரவும் கேட்கிறது.என்னடி உனக்கு குழந்தை பிறந்திருக்கா பிள்ளை அழும் சத்தம் கேட்கிறது என நான் பகிடியாகக் கேட்கிறேன். யாரோ அவள் வீட்டுக்கு விருந்தினர் வந்திருக்கின்றனர். அவர்கள் குழந்தை தான் அழுகின்றதாக்கும் என்னும் என் நினைப்பில் மன் அள்ளிப் போட்டபடி ஓமடி என் பெடியன்தான் பிறந்து மூன்று மாதம் என்று சாதாரணமாகக் கூறியபடி அவள் நிக்க, பூமி பிளந்து என்னை உள்ளே இழுக்கும் நிலையை நான் உணர்ந்தேன். மீண்டும் நம்பிக்கை இன்றி உண்மையாகவோ? என்று கேட்கிறேன் வார்த்தைகளில் வலிமையின்றி. பிள்ளை விடயத்தில் யாராவது பொய் சொல்லுவார்களா என்று அவள் கூறிக் கொண்டிருக்கும் போதே நான் தொலைபேசியை வைத்தவன் தான். அதன்பின் எட்டு வருடமாகிறது அவளுடன் கதைத்து. ஆனாலும் இன்றுவரை அந்த வலி நெஞ்சிலிருந்து நீங்க மறுக்கிறது.

கடந்த 27 ஆண்டுகளாக புலம்பெயர்ந்து வாழ்ந்துவரும்
நிவேதா உதயராயன் கதை, கவிதை, கட்டுரை, நாடகம்,
என பல்துறை சார்ந்த திறனுள்ள ஒருவராவார்.
தமிழ் மீது பற்றுக் கொண்டு கடந்த
பதினான்கு ஆண்டுகளாக புலம்பெயர் சிறார்களுக்கு
தமிழ் கற்பிப்பதில் ஆர்வம் காட்டி வருகிறார்.
தமிழர் கல்வி மேம்பாட்டுப் பேரவையின்
பட்டறை ஆசிரியராகவும்,
பாடசாலை அதிபராகவும் இருந்து வருகிறார்.